

Na hraně/

www.sarden.cz

nemožného

AUTOŘI

Martina Šrámková

Jaroslav Velinský

Petr Heteša

Jan Kotouč

Jan Kovanic

David P. Stefanovič

Julie Nováková

povídkový e-zin magazínu Sarden

Editor Martin Stručovský

Na hraně / nemožného

SIRIUS PRINT

Copyright © 2011 by Občanské sdružení Sarden

Ilustrace © 2011 by Kateřina Perglová

www.sarden.cz

Soudce Fred © 2009 Milan Březina (CKČ 2009)
Zrození © 2011 Karolina Francová
Neznámá země © 2011 Petr Heteša
Nová éra © 2011 Jan Kotouč
Experiment Dachau © 2010 Jan Kovanic
Slzy z olova © 2004 Míla Linc (Pevnost 2/2004)
Tratoliště magie © 2011 Ondřej S. Nečas
Havranice © 2006 Petra Neomillnerová (Pevnost 8/2006, sb. Vlastní krev)
Harrisonův paradox © 2010 Julie Nováková
Z popela jsi povstal ... © 2010 Ondřej Páleník
Vánoční © 2011 Tomáš Přidal
Homérův polibek a jiná rom-antika © 2011 Tomáš Přidal
Boží muž © 2011 David Pravoslav Stefanovič
Svět podle Rosenfeldera © 2011 Martina Šrámková (Ikarie 4/2006)
Orlandův nápad © 2011 Jaroslav Velinský (Ikarie 10/1993)
Kotě v láku © 2011 Františka Vrbenská

*Věnováno Martině Šrámkové (*13. 10. 1967 † 8. 6. 2011)*

OBSAH

Vánoční	7
Svět podle Rosenfeldera	8
Soudce Fred	25
Zrození	56
Neznámá známá	61
Nová éra	70
Experiment Dachau	76
Slzy z olova	104
Tratoliště magie	114
Havranice	133
Harrisonův paradox	169
Z popela jsi povstal	178
Homérův polibek a jiná rom-antika	200
Boží muž	202
Orlandův nápad	229
Kotě v láku	237

Vánoční

Vánoce jsou svátkem pohody,
čas, kdy nedějí se žádné nehody.

Vánoce mají dlouhou tradici
jsou krásné a jehličím vonící.

Všude sněhu plná kopa,
nikde žádná viditelná stopa.

Ježíšek naděluje krásné dárky,
vznáší se jako anděl z pohádky.

Je duchem Vánoc a patronem klidu,
miluje radost dětí a spokojenost lidu.

(Tomáš Přidal)

Martina Šrámková

Svět podle Rosenfeldera

28. září 2009: první výbuch rozerval přestupní stanici metra na Muzeu v 7.43 ráno. Sto dvacet mrtvých, plus mínus, zraněných nepočítaně. Druhá souprava vybuchla jen o půl minuty později, dokud ještě vlaky nebylo možné zastavit, ve stanici Anděl. Devadesát mrtvých. No a před půl druhou, když si celej národ myslel, že peklo už bylo, roztrhala poslední nálož pantograf kousek od Brna. Tam zahynulo cirka šedesát lidí, minimálně z poloviny dětí, co se vracely domů do vsí z brněnských škol. Jen Alláhovi současní věrozvěsti vědí, jak může taková porce dětský smrti přispět k větší boží slávě.

A právě proto nemyslím už od včerejška na nic jinýho než na starýho Rosenfeldera. Přehrávám si v duchu všechny ty hlášky, který mi kdy řekl, z hlušiny opileckejch blábolů lovím střípky pravdy. Protože teď se chystám změnit celej svět já. Naposledy. Už mi není sedmnáct. Už znám cenu, která se za to platí. Kterou někde někdy někdo zaplatí. Ale ne tady. Ne teď. Tady se takový věci stávat nesmějí. Tady žiju já a já mám v ruce klíč!

Jestli to máte pochopit, jestli máte vědět, co se vlastně stalo, musím se vrátit o čtrnáct let zpátky. A vlastně ještě hloub. Protože právě tam je zakopanej pes.

To památný ráno pátýho července roku 1995 jsem se vzbudil a věděl: NĚCO NENÍ V POŘÁDKU. Nataalka oddychovala vedle mě, ale stejně bylo něco zatraceně v nepořádku.

Trochu mě bolela hlava – to v pořádku bylo. Když jsem chtěl Nataalku konečně přesvědčit, že tříměsíční známost je v sedmnácti dostatečným důvodem, proč jít se svým klukem do postele, dvě flašky vína byly nezbytností – jedna pro ni, jedna pro mě.

Trochu se mi klepala kolena – i to bylo v pořádku. Poprvé to nebylo jen pro ni. I já jsem během noci udělal ten nejzásadnější krok směrem k dospělosti.

Pokusil jsem se v myšlenkách vrátit ty důležitý chvíle včerejší noci: Nataalka naznak a já třesoucíma se rukama rozepínám velký knoflíky z nesmyslně malejch dírek („*Vpřed!*“ *zařval zezadu Solvegrin.*)

Její bílý prsa v mejch dlaních. V mejch ústech. („*Mami! Maminko...*“ *Sugara vrátila na posledních dvacet vteřin života do dětství dávka z automatu, která mu roztrhala břicho na krvavou kaši...*)

Její klín: rezavý chloupky zakrývají skulinku mejch snů (*Cítím svůj ukazovák na spoušti – chybí jen milimetr.*)

Dost! Vyskočil jsem z postele. Nataalka se ve spánku otočila a zatápala rukou po místě, kde jsem ještě před okamžikem ležel. „Marečku... Marku?!“ rozlepila oči.

„Já – je mi trochu blbě,“ vykoktal jsem a utekl na záchod.

Skvělý! Rok se snažím sbalit holku snů (no, po pravdě řečeno, rok se snažím sbalit jakoukoliv holku) a když mi to konečně vyjde – a právě s Nataalkou - ukážu se před ní jako naprostej idiot.

NĚCO NENÍ V POŘÁDKU stenografovalo mý neúnavný podvědomí vzkaz, kterej jsem nedokázal ignorovat.

Dvě paměťový stopy v mý hlavě vysílaly do mozku dva signály paralelně. Jako kdybyste na jeden pásek nahráli přes sebe Bacha a Vivaldiho – výsledkem bude chaos a disharmonie.

Podle jedny části vědomí jsem včera v noci uspěl. Konečně mám za sebou tu magickou hranici dívčího rozkroku.

Podle druhý bych měl ležet kdesi na česko – slovenským pomezí s poctivou dávkou olova v sobě. Díky, Solvegrine!

Moment! Češi a Slováci – to je nonsens, ti po sobě přece nestřilí, křičela jedna část mýho vědomí. Střílí se tak leda v Jugošce! A přitom jsem se jasně viděl v prastarým gazíku s pistolí položenou v klíně. Hurá na Svrčinovec!

Ještě že tu nejsou naši, poděkoval jsem v duchu pánubohu. Mátin rentgenový zrak by během deseti minut odhalil, že NĚCO NENÍ V POŘÁDKU. Pak by následoval křížový výslech (jen při tý představě mi naskakovala husí kůže). A po něm – předpokládám – odvoz na psychinu.

Naštěstí se ještě čtrnáct dní budou máčet ve špinavým moři v Bibione. *Naštěstí se ještě čtrnáct dní budou máčet v blankytným moři v Jugoslávii...*

V jaký Jugoslávii, k čertu? Tam teď mířej tak leda modrý přilby UNPROFOR. A tam, kam jsem jezdíval jako malý dítě s rodiči k moři, tak tam si právě Chorvati a Bosňané vyřizují účty kalašnikovama.

NĚCO NENÍ V POŘÁDKU, řekl jsem nahlas, když jsem se vrátil z WC do obývacího pokoje. Nataška vyskočila z gauče a podívala se na mě asi jako na saranču, který jí nečekaně přistál na talíři ve školní jídelně. Teprve pak jí došlo, že je pořád nahý. S jednou rukou před řád a druhou zakrývající klín opatrně, bokem okolo mě, vycouvala do koupelny. Zád se otočit neodvážila.

Tuhle hru jsem prohrál. Bylo mi to fuk. Kdyby venku spadlo letadlo, bylo by mi to fuk. Protože jsem zřejmě právě přicházel o zdravý rozum. Když platí A, nemůže platit B. Tak jak to sakra, že v mé hlavě platí obojí?

Opřel jsem hlavu o polštář a zabruslil do vzpomínek, který tam podle vší logiky neměly co dělat.

Do Jablunkova dorazil vlak brzo po setmění. Bezejmenná samota, jejíž adresu jsme našli na webu českých národních komand, ležela asi deset kilometrů odtud. Právě tam se měli sjíždět další vyjevení rekruti do bitek se Slováky.

Čarlí, jeden z mých dvou pobratimů, nadhodil těžký batoh: „Nevyspíme se nejdřív?“

Jenže Sugar už zvěřil hospodu. „Jdu se nažrat, vole!“ (V Sugarově šestnáctileté představě se nezávislý muž vyznačoval co nejvulgárnějším slovníkem – bez ohledu na okolnosti).

Pokrčil jsem rameny a vyrazil za ním. Mý rodiče trávili jako každý rok dovolenou v Jugoslávii a zásoby sebrané z prázdninové lednice v našem opuštěném bytě vystačily tak tak na cestu vlakem.

Takových jako my sedělo v jablunkovské hospodě víc. Dlouhý stůl obsazený klukama mezi šestnácti a dvaceti, bábly kopnutý pod lavice, na stole se mezi püllitry, popelníky a talíři se zbytky tlačenky ježily pistole, dvě myslivecký brokovnice a jeden obstarožní samopal.

Hospodský, starší chlápek v šedý zmijovce, před nás postavil tři püllitry. Pak na nás pohlédl vědoucíma očima: „Jeďte zpátky, mladý. Ani na to pivo ještě nemáte nárok, a na smrt jo?“

„Jen je nech být, Suvito! Za koho myslíš, že jdou bojovat?“ ozval se nám náhle za zády ledový hlas. „Za takový sraby, jako jsi ty. Za takový sraby, za který padnul i tvůj syn,“ přistoupil k našemu stolu asi třicetiletý maník v koženém kabátě, s červeno-černou čelenkou kolem hlavy. Červená jako krev, černá jako smrt. Takhle primitivní symbolika to byla. Ale účinná, musím říct. Zatraceně účinná.

Přisedl na kraj lavice: „Vítám vás v Zóně, bráškové. Říkejte mi Solvegrin,“ natáhl ruku vylepšenou sadou boxerů. Potom bez ptaní objednal slivovici. Hostinský, už beze slova a s pohledem otočeným k zemi, zmizel za výčepním pultem

A tak jsme poznali Solvegrina. Chláпка, kterej se za těch pár měsíců přestřelek na česko-slovenským pomezí už stihl stát legendou. Údajně velel vypálení tří slovenskejch příhraničních vesnic, říkalo se šeptem. Vlastníma rukama prý poslal do nebytí nejmíň tři desítky Slováků. Takovejch, jako jsme byli my, mu prošla rukama pěkná řádka. A dám krk na to, že pro smrt si šli všichni s nadšením a vlasteneckejma heslama na rtech. Stejně jako my.

Druhej den jsme se probrali ve spacácích ve starým skladu za Jablunkovem. Kocovinou přecitlivělý oči bloumaly po mokvajících zdech, po rozpadajících se krabicích, po omítce opadaný na betonovou podlahu. Kolem nás setřásalo spánek z očí dalších sedm kluků a každej z nás, vsadím se, přemýšlel, kde nechal tesař díru.

Solvegrin stál nehybně nad námi. Koženej kabát, vyleštěný kanady, nablýskaný sapík přes rameno a ocelový pohled bez výrazu. Tehdy jsem poprvé pocítil něco jako hrůzu. Měl jsem vzít nohy na ramena a chytit první vlak zpátky. A kdybych nechytil, tak zdrhat. Zdrhat pěšky a třeba bodlácím.

Měl jsem to udělat. Těch životů, který by ted' nepřišly nazmar, kdybych to byl tenkrát udělal...

Jenže potom se mu bílé zuby zablýskly v náhlém úsměvu. Majetnickým gestem rozpřáhl ruce a každej z nás si náhle připadal, jako by ho dávno ztracenej starší bratr přitiskl na prsa.

„Jsem rád, že tady jste, bráškové. Jeden jak druhý, všichni jste tu potřeba. Vy jste ten karabáč, kterým spráskáme slovenskou svoloč!“

Potom se rozkročil a přešel nás pohledem. Všichni jsme náhle vyrostli o deset čísel. Se Solvegrinem se nám nic stát nemůže! Mohli jsme se přetrhnout, jak rychle jsme vyskakovali ze spacáků.

Znovu si nás změřil a pak neznatelně přikývl: „Chceme, aby ty zkurvysyni dál vraždili naše otce?“

„Ne!“ zahřmělo jednohlasně.

„Chceme, aby dál jebali naše sestry?“

„Ne!“

„Chceme, aby dál užírali z našich talířů?“

„Ne!“

A každý „Ne“ nabíralo na síle a na důrazu. Před čtvrthodinou se tu vzbudilo po včerejší pitce jen deset vyjevených kluků, některým ještě nestačily oschnout čerstvý občanky a většina z nás si kladla otázku, co tu vlastně dělá a jak co nejrychleji pryč. A teď? Bojová rota, smečka vrčící nedočkavostí těsně před tím, než je pán vypustí z kotce trhat nepřítel. Nezkušená, to jistě, ale připravená vyrazit bez otázek tam, kam vůdce rozhodne. Že budeme maximálně potrava pro zbraně cvičenějšího protivníka? Hovno, kamaráde! Solvegrin s náma a kdo proti nám?

Solvegrin přikývl: „Váš první výjezd, bráškové. Ukážeme těm čubčím synům, kdo je v týhle zemi pánem! Odchod za deset minut, nečeká se na nikoho!“

Dva gazíky, který nás měly odvézt kamsi ke slovenskému Svrčinovci, se kodrcaly přes vymláčené lesní cesty, úvozem po kraji pastvin a nakonec i přímo přes louky a kraj lesa. Dvakrát jsme museli vystoupit a pomoci ty starý rachotiny vyprostit z příliš velkého rigolu nebo po včerejším dešti neprůjezdného blátivého propadla. „Silnice hlídá slovenská domobrana,“ vysvětlil stručně Solvegrin.

Vystoupili jsme po hodině na samém kraji lesa: javory a břízy nahoře, ostnatý ostružiní dole.

Solvegrin trhl bradou směrem k červeným střechám rýsujícím se za nízkým svahem: „Místní starosta si tady organizuje vlastní komando. Už vypálili dvě český samoty. Posvítíme si na ně?“

„Jo,“ zaryčelo deset kluků - včetně mě.

„Dáme mu sežrat to, co on nám?“

„Jo!“

„Nestáhneme chvost?“

„Ne!“

A tak jsme vytáhli své pistolky a flinty a přískokama vyrazili k vesnici. Srdce mi zběsile bušilo a pámbu ví, že ne strachem. V tu chvíli ne. V tu chvíli nebyl na strach čas. A pak – s náma Solvegrin a se Solvegrinem Bůh.

Přestřelka se strhla sotva padesát metrů od prvních domů.

Když mi kolem ucha hvízdl první kulka, málem jsem si ucvrknul do kalhot. Až teď mi doopravdy došlo, že tohle není hra. Že krev je krvavá. Že když se umře, tak je to napořád.

Pistole se rozštěkaly. Odněkud zarachotil samopal. Zelený lístky na větvi břízy vedle mě se rozprskly po okolí. Hodně blízko vedle mě!

Neuměl jsem se krýt, ani ten zatracenej paintboll jsem nikdy nehrál. Skulil jsem se na zem. Kam teď, ke všem čertům?

Vedle mě se schoulil Čárlí, stejně zmatený a dezorientovaný jako já.

„Vpřed!“ zařval zezadu Solvegrin. Jediná autorita, jediný pevný bod v zešilevším světě toho okamžiku.

Vyrazili jsme vpřed. V předklonu jsem nesmyslně do prázdna plýtvat náboji. Slovenští ozbrojenci byli ukrytí v habrovém houští. Znáť o sobě dávali jen dávkama ze svejch zbraní.

„Mami! Maminko...“ To Sugara vrátila na posledních dvacet vteřin života do dětství dávka z automatu, která mu rozsekala břicho na krvavou kaši.

„Vpřed!“ ozval se zezadu znova Solvegrinův povel.

Nebylo kam a tak jsem se hnal vpřed.

Náhle proti mně kluk tak o dva roky starší, lovecká flinta opřená o hubené rameno.

„Stoj, ty zasran!“ Hlas se mu klepal nervozitou stejně jako prst na spoušti.

Nemohlo to trvat víc než deset vteřin. Deset let jsme tam stáli a zírali na sebe a ani jeden jsme nevěděli, co máme dělat. A pak se zezadu potřetí ozvalo Solvegrinovo „Vpřed!“

Udělal jsem další krok. Doted' cítím svůj ukazovák na spoušti – chyběl jen milimetr.

Kluk naproti byl rychlejší.

Prvním pocitem nebyla bolest, ale překvapení: On mě trefil. Kurva, on mě dostal! Bolest přišla o vteřinu později. A potom už nic. Padla. Někdo mi v týhle realitě musel vystavit úmrtní list s datem 4.7. 1995.

Konečně mi to došlo: starej Rosenfelder! Jestli nemá v tomhle guláši prsty on, tak už nikdo. Protože jenom on mi probleskával nezměněný v obou balících vzpomínek.

Měl bych vám ale nejdřív říct, jak ten svět, ve kterým jsem tehdy zhebnul na pomezí, vlastně vypadal. Pořád zapomínám, že o něm vlastně nemůžete vědět vůbec nic – a já bych moc chtěl, abyste ho viděli jasně před sebou. Protože jenom tak můžu vám i sobě namlouvat, že Rosenfelder tenkrát hodil výhybku i z jinejch důvodů než kvůli mému idiotskému exitu. Že všechna ta hrůza, co se včera stala, měla i nějakej jinej, hlubší důvod, než odestát smrt jednoho sedmnáctiletýho fracka. Každopádně dneska je to na mně a já přitom zatraceně dobře vím, že jednou mi ten účet osud nebo pámbu nebo co já vím kdo, vystaví.

V nerozděleném Československu, v tý realitě, ve který mi tehdy bylo dáno žít, vládla neomezeně už od dvaadevadesátýho takzvaná Masarykova národní strana. „Jedna země, jeden národ, jeden jazyk“, to bylo její heslo. Že ve skutečnosti šlo o českou zemi, český národ a český jazyk, snad ani není potřeba zdůrazňovat. Jasně, Slováci protestovali, dokonce u OSN, ale moc platný jim to nebylo. Zakladatel Masarykovy národní strany se stal českým prezidentem a z ústavy si udělal hadr na boty. Federace skončila rok po jeho nástupu k moci a první regulérní svobodný volby za padesát let se staly zároveň posledníma. Dobře nám tak.

První jiskry budoucí katastrofy přeskočily na česko-slovenským pomezí. A kde taky jinde, koneckonců. Na svým vlastním území si Slováci moc pískat nenechali. Úředníci, soudci, policajti, ty všichni tam byli sice dosazený Prahou, ve školách se povinně vyučovalo v češtině, ale co se dělo mimo oficiální půdu, to už nedokázal uhlídat nikdo. A když někdo z “Čehůnů” začal být moc aktivní? Slováci si dovedli poradit.

Vzpomínám si na svého strejce. Toho, kterýho jsem v tehdejším životě měl. (V tom, kterej žiju teď, je máti pro jistotu jedináček. Tím líp.) Můj strejce šel krátce po dvaadevadesátým dělat policajta na Slovensko, do zapadlý díry pod Tatrami. Strejda

František - vždycky moc dobře věděl, kde ho nejlustěji namazanej krajíc bude stát nejmíň námahy. Tady se ale netrefil. Příliš okatě dával najevo, co si o „špinavejch Slovácích“ myslí. A navíc si začal se ženou majitele konzumu, nekorunovanýho vůdce místní komunity. Když ho jednou ráno našli ležet vedle jeho motorky se zlomeným vazem, nedivil se nikdo. Smrt bez cizího zavinění, říkal konečný protokol. Ale kde se vzalo to stržený ocelový lanko na cestě ke konzumu, o to se radši nikdo moc nestaral.

Slovensko – český pomezí, to bylo jiný kafe. Starý slovenský fotřici, kteří s těma českějma léta popíjeli ve stejnejch hospodách stejnou slivovici, se najednou pod hesly zakázaný Slovenský národní strany rozvzpomněli na svou zaprášenou národní identitu a začali načerno shánět pistole. Dokonce i na kalašnikovovy došlo. A o dvacetiletých floutcích se snad ani nemusíme bavit.

Češi se dlouho drželi zpátky, představa Slovenska jako mladšího brášky, kterej se právě dostává po puberty, byla pod Řípem až příliš zakořeněná. Taky prezident se svým na odiv stavěným primitivismem nebyl pro lidi zrovna následováníhodnou figurou. Aspoň pro tu uvažující část. Shovívavé úsměšky ale skončily ve chvíli, kdy slovenská partyzánská bojůvka zdemolovala obecní úřad v jedné z pomezních vesnic a – spíš nešťastnou náhodou, soudím dneska – zabila starostu i s jeho dvanáctiletou dcerkou. Vláda vyhlásila cosi jako stav ohrožení a nálada se rychle zostřovala. Heslem dne se stal boj proti vnitřnímu nepříteli a přes dávno neexistující česko-slovenskou hranici napochodovaly pohotovostní pluky i armádní jednotky zvláštního určení. Ale nejenom ty – polovojenský ozbrojený jednotky, kterejm veleli samozvaný ochránci národních zájmů, se ustavovaly na obou stranách a táhly z jedny strany pomyslný hraniční čáry na druhou.

A nezapomínejte, že mi bylo sedmnáct. Špatný věk do špatné doby. Den za dnem plnily titulky novin počty mrtvých z přestřelek mezi slovenskými radikály a státní (rozuměj českou) armádou nebo mezi slovenskou domobranou a českými polovojenskými oddíly. Partyzánské guerrily obou stran rekrutovaly nové členy klidně i přes oficiální noviny a policie i armáda byly k partám postpubertálních českých výrostků vyzbrojených ilegálníma pistolkami nebo dokonce kalašnikovama podivuhodně laxní.

Sedmnáct je nebezpečný věk. Pro vás i pro ty ostatní, zvlášť pokud dospějete později, náraz a bez přechodu. Díky mým rodičům jsem byl ještě v šestnácti úplný jeliman, nezkušený a nedotčený jako šestiletá družička. A když pak ten náraz přišel, já nebyl vůbec ničím varován. Ze dne na den začaly nadledvinky pumpovat do krve spoustu testosteronu a

adrenalinu a bůhví, jak se všechny tyhle látky, který mají z kluka udělat mladého muže, jmenujou. Sex a boj: pod takovým znamením se vedou hlavní bitvy v klukovi, kterej se právě klube z dětský slupky.

V jedný realitě, v tý s rozstřílenou Jugoslávií, jsem koukal holkám do výstřihů, v tajném koutku prolístoval pár pánských časopisů, snažil se sáhnout spolužačkám na prsa a nakonec sbalil Natalku.

No a v tý druhý? V tý původní? Tam bylo jednodušší sehnat pistolku než sbalit holku. Aspoň pro mě. Samozřejmě, že mi v hlavě bubnovala všechna ta hesla, slogany a plakáty, kterýma se český bojovníci proti Slovákům zaklínali. (Když si na to dneska vzpomínám, druhá strana je měla skoro stejný.) Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že za mým odjezdem na pomyslné frontové linie nestojí ideály, ale hormony, do krve bych se bránil. Ale takovou záměnu etiky s biologií si prožil skoro každě. Jen v některých časech a v některých zemích mají mladý kluci tu smůlu (anebo to štěstí, záleží na úhlu pohledu), že opravdová krev a opravdová smrt čekají hned za kopcem.

Zpátky k Rosenfelderovi! Jedině on mluvil o změnách běhu světa. A jedině on se vyskytoval v nezměněné podobě v obou balících mých vzpomínek.

Bleskem jsem naházel na nahý tělo včerejší oblíkání. Pro svý dobrý svědomí jsem udělal aspoň poslední pokus zachránit kousek včera dobytých pozic: „Já jsem si... na něco jsem si vzpomněl, Natalko. Teď musím pryč, ale za dvě hodiny jsem tady zpátky. Zatím si třeba udělej čaj nebo pusť cédéčko nebo tak něco,“ drmolil jsem při nazouvání tenisek.

Neuznala mě za hodna slova. S okázalou ledabylostí, kterou holky ovládají snad od mateřský školky, na sebe navlíkala černý triko a batikovanou sukni. Byla tak krásná, až bych řval. Jindy. Dneska jsem jen pokrčil rameny: „Já běžím. Tak potom zabouchni, jo?“

Že by starej Rosenfelder nebyl cvok, tak to zase byl! Za sedmnáct let mýho dosavadního života jsem zjistil, že po Praze chodí roztodivnejch magorů zástupy, ale tenhle dědula, to byla extratřída. Dodneška ho vidím, jak postává vedle bufetu na Masarykově nádraží, špinavou igelitku u nohou, kelímek se zteplalým pivem v ruce. A rozdrbaný šanon pod paží, ten hlavně.

To ale neznamená, že neměl pravdu. Divili byste se, za co za všechno byste mu měli děkovat. Anebo za co za všechno ho proklínat.

Naše podivný přátelství, pokud se tomu tak dá říkat, začalo, když mi bylo třináct a konečně jsem začal jezdit sám vlakem z Klánovic na šestiletou gympe ve Štěpánský. A tenhle chlápek ráno co ráno stepoval před nádražním bistro. Jeden z mnoha vágusů, bezdomovec, jakýma se hemží každý nádraží, řekli byste. Až později jsem zjistil, že kromě diplomu z matfyzu a filozofie má taky dekret na vlhkou díru se záchodem na chodbě kdesi na Starém městě. Dokonce mě tam několikrát pozval, když měl svůj alkoholický den. „Strop mi tam padá na hlavu. Já tam nemůžu bejt sám, to kino, co mi jede v hlavě, to bych ti nepřál, synku,“ řekl mi jednou.

Vraťme se ale úplně na začátek. Chci vám přece vyprávět všechno od začátku, ne? A proto zpátky na Masaryčku, září jedenadevadesátých let.

Ti kluci na nádraží byli o tři, možná o čtyři roky starší a mnohem, mnohem zkušenější. Aspoň v tom smyslu, jak tomu spodní patro civilizace konce dvacátého století rozumí. Basebalové pálky v rukou a límce kožených bund vyhrnutý ke krku. Chlapeček s čistým límečkem, kterej se zcela zjevně poprvé sám ocitl v pasti velkoměsta, to bylo něco pro ně. A přesně to jsem byl tehdy já.

„Máš cígo, vole?“ zatarasil mi dvacet metrů od výstupu z vlaku cestu jeden z nich. Nestačil jsem ani zavrtět hlavou. Ostatní tři mi zastoupili všechny únikové směry. „Tak aspoň čtyři pětky na stařeny. To určitě máš, nebo ne?“ strčil do mě druhý.

Byl jsem jeliman. Nejsprostší slovo mého tehdejšího třináctiletého slovníku bylo kurňa. Matka sboristka v Národním, otec profesor srovnávací literatury na filozofické fakultě, ona těsně pod padesátkou, on dost výrazně nad ní, se křečovitě snažili svého pozdního synáčka uchránit před vším špatným, co mu současný svět může nabídnout. Snažili se až příliš úspěšně, říkám dnes.

„Nemám, vážně ne. Pusťte mě, já spěchám do školy.“ Tak takový exot jsem tehdy byl. No fakt, zaplakali byste nade mnou.

Zachechtali se. „Přestaň se vykrucovat a vysyp tašku, kámo! My už si něco najdem sami,“ vrazil mi ten s vlasy odbarvenými kysličníkem loket do žaludku.

Asi nemusím dodávat, že prát jsem se neuměl vůbec. Tehdy stejně jako dneska.

Složil jsem se na betonové nástupiště. Noha v okované kanadě mi ochromila rameno: „Příště to bude níž, brácho,“ zachechtal se kysličnickový zázrak, „a dětičky si budeš muset adoptovat!“

Zbývající tři mezitím rychle rozebírali moji pečlivě srovnanou školní brašnu. Sešity a knihy letěly rovnou do kolejiště, stejně jako moje pýcha – dva svázané ročníky prastarých Ábíček po otci.. Ošoupaná peněženka s dvěma padesátkama skončila v kapse vyholeného halamy.

Rozbrečel jsem se. Ne bolestí. Ne kvůli peněžence. Ne pro tu potupu. Brečel jsem jak želva kvůli pár starejm Ábíčkům. To by vám mělo zcela jasně říct, jak málo jsem se ve svých třinácti hodil do tohohle podivného světa.

Když jsem si konečně setřel oči a vyškrábal se aspoň na kolena, byli pryč. Místo nich nade mnou stál starej Rosenfelder, pomačkaný ABC v ruce.

„Vstávej, synku,“ řekl, ale nepokusil se mě zvednout mě ze země. Z důvodů, které jsem tehdy nechápal, jsem mu za to byl vděčný.

No a právě tohle byl začátek mého přátelství s chlápkem, kterej dokázal vracet čas a odestát věci, který se staly. A proto jsem taky to šílený ráno vyrazil poklusem na vlak. Nikdy se mi nezdála cesta z Klánovic na Masaryčku tak nekonečná jako pátýho července 1995.

Konečně. Běžím po nástupišti k bufetu. Na obvyklém místě, kde si Rosenfelder obvykle popíjel svý kelímkáče, postávají jen dva nebo tři běžný vágusové.

„Rosenfelder – nevíte o něm?“ houknu na ně v běhu. Ten šedivý jen pokrčí rameny, druhý natáhne ruku: „Nemáš drobný, kamaráde?“

Probíhám ranní Prahou směrem k Betlémskýmu náměstí. Okolo mě obvyklý obrázek – koktejl lidí spěchajících do práce se směrem ke Starému městu zahušťuje turisty, kteří si přivstali a snídají u stánků první hamburgery.

Po cestě si přehrávám v hlavě svou tři roky starou první pouť s Rosenfeledelem k němu domů. Bylo mi tehdy necelejch čtrnáct, když jsem ho našel válet se před bufetem v kaluži špinavý vody. Být o dva nebo o tři roky starší, tak bych ten pach laciný kořalky asi snadno poznal a možná šel pryč, co já vím. Jenže ve čtrnácti jsem byl jen o maličko dál než před rokem. Určitě o tolik, abych před klukama, co vyhazují tašky do kolejí, utíkal, co mi

nohy stačí. Ale zas ne o tolik, abych starýho chlápka, kterej mi pomoh a se kterým jsem se od té doby zastavoval „na slovíčko“, nechal ležet v louži a stěžovat si na svět mokrému asfaltu.

„Pane Rosenfelder! Vstávejte! Stalo se vám něco?“

„Běž pryč. Nech mě bejt, sakra. Vypadni!“ zamumlal útočně. Potom mě poznal. „Synku...“ roztáhly se mu rty do úsměvu, „Mám pro tebe Abíčko.“ Pokusil se vleže sáhnout do kapsy staré šustřákové bundy: „Hmm. Bylo tu, není tu...“

Pak, jakoby na minutu vystřízlivěl, mu v očích zasvítí neředitelná hrůza: „Sbal si bágel a zmiz!“ Vztyčí se a zacloumá mi rameny: „Rychle, slyšíš! Jed' třeba na Šumavu, kamkoliv, hlavně pryč z města. Navždycky. Protože tady – ve městě – to bude zlý. Možná ne dneska, možná ne za rok, ale jednou jo. Zmiz, povídám!“

„Nech ho být, chlapče. Dědka vožralýho, špinavýho,“ vyklopí se ženská, co obsluhovala v bufetu, z okénka. Mastný vlasy jí vyklouznou zpod čelenky na zpocený čelo. „Už jsem volala záchytku, dědku,“ prskne směrem k němu a otře si ruce špinavý od bramboráků o mohutné poprsí.

Věděl jsem náhle, že takhle ho tam nechat nemůžu. Napospas týhle ženský, napospas policejnímu vozu. Napospas davu. A on to věděl taky.

A tak jsme se vypravili na tu pout', městem chvátajícím do práce jsme rázovali někam k Betlémské kapli. Musel to být pohled pro bohy: Vrávorající starý santusák se opírá o sotva dospívajícího kluka ve vyžehleném triku a blábolí nezřetelně o soudném dni a o svý vině, kterou s sebou vláčí už dlouhý roky. To ráno jsem překročil svůj první Rubikon.

Když jsem ho vyvlekl tři patra bez výtahu do jeho díry, už jsem nemohl. Škola byla dávno pasé, přijít pozdě o dvě hodiny postrádalo smysl, a tak jsem vcelku vděčně přijal jeho pozvání zastavit se „aspoň na hrnek čaje, synku.“

Byt vypadal podobně jako jeho majitel: zanedbaný, špinavý, mokrý. Jen občasným zábleskem prozrazoval, že plíseň a prach nejsou celá pravda. Například knihovna: masívní dřevěné police přes celou zeď pokoje přetékal starými tisky i balíky rodokapsů z první republiky.

Rosenfelder smetl královským gestem ze židle igelitový pytlík s půlkou tvrdého chleba a čtyřmi shnilými jablky: „Posad' se, synku. Jako doma.“

Mý matce by se nelíbilo, kdyby mě viděla sedat si v tomhle kutlochu na špinavou židli. Mý matce by se nelíbilo, že tady vůbec jsem. V duchu jsem zadupal na svý černý svědomí a usedl.

„Tak, a teď ten čaj,“ zamumlal Rosenfelder pro sebe. Škrtl sirkou pod konvici s oloupaným smaltem. Když zalil pytlík Pigi čaje, vytáhl odněkud poloprázdnou flašku rumu: „Potřebuješ zahřát, synku.“ Přikývl sám sobě na souhlas a odšrouboval uzávěr. Štědrá dávka do mýho čaje, dvakrát tolik rovnou z flašky sobě.

Ty tři loky kořalky ho vrátily zpátky k jeho běsům. Jeho další nesouvislý blábolení si pamatuju dodnes a teď se pokusím převyprávět vám ho po svým. Pokud tomu nebudete rozumět, nedivte se – já tomu taky nerozuměl. Ale pochopil jsem tenkrát, že pokud není ten dědula úplnej blázen anebo notorickéj lhář, tak sedím s člověkem, kterej má na rukou zrovna tolik krve jako Stalin s Hitlerem dohromady. A přitom trvám na tom, že to byl poctivej chlápek, kterej se prostě jen snažil udržet tenhle kout světa, kde jsme oba žili, v klidu a míru, bez katastrof a mrtvejch děcek a válečného šílení a tak. A víceméně udržel, to se musí nechat. Platili jinde a jiní.

Lapidárně řečeno: starej Rosenfelder měl v ruce klíč k opravám běhu světa.. Teprve daleko později jsem si ze vzpomínek na jeho slova vydedukoval, že to mělo hodně společného s magií a mystikou. Ale taky s fyzikou – aspoň s tou kvantovou, která si podává ruku s filozofií.

„Tohle je ten pravej kámen mudrců, ne kejkle s přebarvováním olova na zlato. A přitom jednoduchý jak facka, synku. Nelíbí se ti, že včera při bouračce umřel tvůj kamarád? Tak prostě použiješ tohle, potom usneš a ráno se vzbudíš ve světě, kde kamarádovi nejelo auto, takže je tady dodnes. Anebo nejelo tomu, kdo do něj vletěl, anebo se ten někdo ještě ani nenarodil, anebo vede silnice o čtyři metry jinak, anebo... Je to nekonečná řada „anebo“, synku.“

„Anebo“ v téhle rovnici představovalo alternativní svět. Naši realitu, jak by se vyvíjela v případě, že by něco nastalo o chloupek jinak. Příčiny a následky, jasný?

Jedinej zádrhel byl v nutnosti konečného součtu. Zákon zachování energií nebo čeho vlastně platí i tady. Něco za něco, lapidárně řečeno. A když odvrátíte jednu špatnou věc, můžete vsadit boty, že ji nahradí nebo možná už nahradila jiná. Někde a někdy. Jenomže co

na tom, co se má stát někde v Africe, když zabráníte hrůze, která se právě teď stala v sousední ulici? Takovému uvažování se vyhnout nedokážete – a nedokázal to ani Rosenfelder.

„Jak já si to ze začátku užíval. Připadal jsem si jako Hospodin, synku. Táta mě varoval, říkal: To, že něco udělat můžeš, ještě neznamená, že to udělat máš. Jenže mi to dal moc brzo. Věděl, že umře, a věděl, že to předat musí. Takže jsem od čtrnácti měl v ruce větší moc než kdokoliv jinej v týhle zemi. Než kdokoliv jinej na celým světě, tak to je doopravdy,“ vrátil se v duchu zpátky. I teď, po šesti desítkách let, se mu na ztrhaný tváři rozhostil odraz tehdejšího vytržení. Takovýho, jaký může zažít jen čtrnáctiletý kluk, když má náhle v rukou osud celého světa.

Nezapomínejte, že mně bylo taky čtrnáct. Opožděnejch čtrnáct. Zíral jsem na něho s hubou dokořán. „A opravil jste někdy něco,“ zeptal jsem se nábožně – a hloupě.

Podíval se na mě a blažený výraz z jeho tváře zmizel. „To si piš, synku. Míňkrát, než jsem ze začátku chtěl, to jo. Ale dostkrát na to, aby se mi do konce života zdály špatný sny. Jenom špatný sny.“

Rosenfelderův otec umřel v koncentráku. Kde taky jinde, při tom jméně? Věděl to předem – a neudělal nic. Neudělal nic s celým tím šílenstvím, který spálilo starej svět. Byl moudřejší než jeho syn, říkám dneska. Byl moudřejší než já. Protože dluhy se jednou musí platit. Někdy, někde a někdo je zaplatit musí, zpravidla i s úroky.

Za tři roky od tohohle našeho rozhovoru začaly v mý původní realitě problémy se Slováky. Myslím skutečný problémy. Ozbrojená frakce zakázaný Slovenský národní strany vystrčila růžky. Sehnat pistoli pro mě v tehdejší světě nebyl problém. A Rosenfelder jen krčil rameny. Do mý smrti scházel už jen kousek.

Beru starý schody v neopraveným domě po dvou. Zakopnu o svázaný balík starejch novin, málem si nabiju pusou, ale už jsem na místě. Konečně.

„Pane Rosenfelder! Pane Rosenfelder,“ buším do oprýskaných dveří.

Nic. Ticho. Už ztrácím naději, když se zevnitř konečně ozvou šoupavé kroky. Zacinká řetízek a cvaknou zámky. Dveře se pootevřou: „Jsi to ty, synku?“

Rosenfelder mě kývnutím pozve dál. Když zavře dveře, zajistí řetízek a pozamyká všechny zámky, změří si mě dlouhým a pátravým pohledem. „Nevypadáš špatně – na někoho, kdo má být už čtyřadvacet hodin po smrti.“

Ten pocit nikdy nezapomenu. Úleva a únava, vděk a vztek – všechno se to promíchá do koktejlu podivné chuti. Nakonec skončím na zemi, na hromadě starých letáků, obalů od Tatraneč, zmačkaných PET flašek od laciného piva a prospektů Kauflandu. Hystericky vzlykám do nabídky zaručeně nejlevnějších rajčat a kuřecích čtvrtků. A Rosenfelder jen tiše čeká.

„Nemoh jsem tě tam nechat, synku. Ty jsi můj dědic, víš to?“ řekne konečně.

„Ne!“ Hrůzou nejsem schopný vstát. „Ne! Já to nechci! Nechci, slyšíte?“

Bylo mi to houbu platný. Tehdy jako dnes. Rosenfelder si mě vybral. Právě proto mi ve světě, kde Srbové právě masakrovali Srebrenici, nechal vzpomínky na svět s mrtvými ve slovenském Svrčinovci. Abych věděl, že v Bosně a v Chorvatsku umírají lidé místo Čechů a Slováků. Místo mě. Protože tak rozhodl Rosenfelder.

Definitivně mi to veslo připadlo o tři roky později. A nic jsem neudělal, celejch jedenáct let, až dodnes. Jenže teď je Rosenfelder dávno po smrti a já ten včerejší masakr nemůžu nechat jen tak. I když si vůbec nejsem jistý, že neudělám víc zlého než dobrého. Přisahal jsem si tenkrát, že tuhle prokletou moc nikdy v životě nepoužiju.

Jenže nebejt mě, tak by ty bomby včera nevybuchly. Já si ještě pamatuju svět před tou předchozí výhybkou, kterou tam Rosenfelder hodil jenom kvůli mně - po mé idiotský smrti. Češi a Slováci a taky Ukrajina a Bělorusko a pár takovejch víceméně lokálních konfliktů v jihovýchodní Asii. Ale Arabové byli v klidu, Palestina a Izrael už dávno podepsaly smlouvy a rány se pomalu hojily.

Možná že po té výhybce, kterou se právě chystám hodit já, bude jedenáctýho září dva tisíce jedna zas jenom obyčejným datem, možná že věže Světového obchodního centra budou dál vévodit New Yorku. Možná že se i Beslan zase stane neznámou dírou kdesi na konci Ruska a ne noční můrou otců a matek na celém světě. Upřímně v to doufám. Protože potom to bude mít smysl i pro pár tisíc lidí jinde než v Čechách.

A možná se to ani nedozvím. Přestanu si kupovat noviny a sledovat zprávy, přestanu se o něčem takovém vůbec bavit. Rosefelder se vyhýbal jako čert kříži i pohledu do pouliční trafiky. Dneska už je mi jasný, proč. Nechtěl trávit hodiny spekulacemi, jestli náhodou nemá na rukou krev dětí, co zařvaly v guerrilových bojích v Sierra Leone nebo při vojenském

převratu kdesi v Malaisii. Myslím, že nakonec skončím jako on – politováníhodný vágus se zteplalým kelímkáčem v ruce na některém nádraží.

Ať tak či tak, udělat to musím. To není volba, to je zase můj dluh. Přitom si nedělám iluze – entropie někde vyhřeznout musí, stejně jako musí vytéct hnis z rány.

Ale jestli ano, ať se to stane jinde. Ne u nás. Zkrátka někde jinde, kde se nebudu muset koukat na vytahování krvavejch zbytků něčeho, co ještě před čtvrt hodinou moh bejt můj soused nebo holka, kterou jsem marně miloval od šestnácti. Kabelek s bzučícíma mobilama, který už nikdy nikdo nezvedne, a děti, který křičej o pomoc, i když žádný pomoci není.

V televizi vypadaj takový věci jinak. Přes obrazovku můžete pocítit soucit s oběťmi i spravedlivé rozhořčení nad viníky. V reálu jste bezmocní. Ochromí vás strach a zoufalství a apatie. Tisíckrát si řeknete Panebože, mohl jsem tam být já. Tisíckrát si řeknete Panebože, měl jsem tam být já. A potom tupě zíráte do zdi, jenže to nepomůže. Nebo se jdete opít, ale ani to nepomůže. Nic nepomůže. A tak musím pomoci já. Kdybych věřil v Ježíše Krista, asi bych se teď modlil. Protože si právě za plnýho vědomí podepisuju nepřestupní jízdenku do pekla. Ale tam, kde žiju já, se takovýhle věci stávat nesmějí, Pane Bože. Tam, kde žiju já, ne!

Soudce Fred

Milan Březina

Motto: „Všechno, co Vás přinutím říci, bude použito proti Vám.“

Kapitola 1. - Vzhůru na palubu, dálky volají

„...a tak mi dovolte, abych na frekvenci 99,3 radia Future srdečně přivítala dlouho očekávaného hosta, pana senátora Štrause. Dobrý den, pane senátore.“

„Dobrý den všem posluchačům.“

„Pane senátore, Vy jste nám slíbil pár slov o právě probíhajícím zasedání horní federální komory. Asi každý z nás ví, že končí významný rok, ve kterém lidé předsedali mezigalaktické unii a posluchači by Vám rádi položili pár otázek. Ale ještě než začneme, pokud dovolíte, pustíme si krátký záznam Vašeho včerejšího projevu.“

(potlesk, šum na pozadí záznamu)

„...pokud bych měl jako zvolený zástupce lidské rasy hodnotit práci vlády v právě končícím volební období, musel bych spojení národů v mezigalaktické federaci prohlásit za velmi prospěšné.

(potlesk)

Vždyť každý národ, každá životní entita dokázala existenci těch druhých obohatit. A právě v této vzájemné spolupráci vidím naši společnou sílu a budoucnost. Vezměme si například nás, obyvatele planety Země. Marťani nám ukázali, jak se obejít bez vody. Za technologii bezděložního těhotenství, díky které dnes bez problémů rodí i muži, vdčíme vetřelcům. Nebýt inteligentních švábů z kvadrantu delta, dodnes bychom věřili, že $E=mc^2$. A to jen špička ledovce, mohl bych pokračovat.

(potlesk doprovázený uznalým hučením, pískáním a říháním)

Pokud se rozhlédneme kolem, zjistíme, že mezigalaktická federace čítá více než 800 planet s 56 živočišnými druhy na civilizační úrovni A+. Za poslední rok do naší velké rodiny přibyli Cykloidi a za kliku už berou další, třeba právě malí chlupatí Ghuakulané. Držme jim palce! Pokud dokáží příští rok snížit schodek planetárního rozpočtu o tři procenta, úspěšně završí měnovou reformu a konečně se zbaví blech, s nadšením je mezi sebou přivítáme.

(potlesk, cvrkot)

Naše federace vzkvétá, roste, je jako jedna velká, šťastná rodina. Jeden od druhého se učíme a každý z nás se rád podělí o své poznatky. Vždyť i my, lidé, jsme mnohé předali vesmíru. Zformovali jsme jednotnou správně-politickou strukturu, obohatili daňový systém o daň z daně, udrželi jsme fungující právní řád a zdynamizovali soudnictví, nastartovali

reformu zdravotnictví, dokončili projekt „meziplanetární mýtné“, snížili kriminalitu a nehodovost, rozvinuli...“

Taxikář Helmut Zweig vypnul rádio a zatvářil se kyselo. Nemohl tu falešnou politickou propagandu dál poslouchat. K čertu s tím jejich pokrokem. Žít bez vody? Proč? Sám měl vodu rád, protože v dešti (když na Zemi ještě pršelo) šly kšefty mnohem lépe. Bezděložní oplodnění? Fuj! Z představy těhotného chlapa se mu dělalo zle. A co se týká švábů, s těmi komunikoval Helmut výhradně přes podrážku svých sandálů. Bez ohledu na jejich IQ.

Zweig byl zkrátka člověk ze staré školy. Mnozí by řekli zpátečník. Neopouštěl svou rodnou modrou planetu. Nikdy nebyl dál než na oběžné dráze (před třiceti lety na školním výletě). O vesmír se nezajímal a chtěl po něm jediné – aby se vesmír nezajímal o Helmuta Zweiga. Tenhle mizerně udržovaný čtyřicátník s prořídými vlasy, kterému se pozvolna, ale nevyhnutelně začínala ochabující tělesná hmota kumulovat v oblasti břišní, měl rád svoje žlutočerné Ferrari s velkým varovným nápisem: *“Vozím jen lidi!!!“*, ve kterém poklidně křížoval tam a zpátky své město.

Toho dne krátce před polednem ležel Helmut Zweig rozvalený za volantem svého osmiválcového vznášedla, když slečna Rawinská vyšla z hotelu Evropa. Před sebou měl rozložený holografický časopis určený pravým mužům a věnoval se intenzivnímu studiu předností dívky měsíce. V chlupaté levici, ležérně vystrčené z pootevřeného okna, jemně převaloval lehkou startku bez tabáku.

V tu chvíli zachytil koutkem oka ve zpětném zrcátku vysokou blondýnu. Sroloval playboy pod sedačku a nacvičeným tahem bleskově shodil z palubní desky fotku své ženy a dvou dětí.

(Všimla si toho? Jistěže si toho všimla!)

Před hotelem stálo možná deset takových taxíků, ale slečna Rawinská mířila najisto - přímo k němu. Moc dobře věděla, že Helmut bude ten pravý. Byl pátek odpoledne a ona potřebovala být na letišti za dvanáct minut. Přes celou Prahu za dvanáct minut? Šílenost, řekl by každý, ale... Dá se to stihnout, pokud máte rychlé auto a blázna za volantem. Helmut Zweig byl rozhodně ten pravý. Měl rychlý vodíkový osmiválec a mozek plný testosteronu.

Slečna Rawinská to tušila a uměla využít svých předností. Když ladným krokem došla k vznášedlu, naklonila se dovnitř a nešetřila úsměvem ani výstřihem.

„Jste volný?“

„Úplně!“ odpověděl Helmut a do tváře jí při tom nehleděl. „Nastupte si.“

Slečna Rawinská obešla vůz a ladně vklouzla na místo spolujezdce. Podívala se překvapenému Zweigovi dlouze do očí, ruku mu při tom položila na propocené rameno a pronesla tiše: „Tak na letiště, prosím, ale rychle!“

Její pohled Helmuta proměnil. Na pár minut se stal někým jiným. Sešlápnul plyn k podlaze a vznášedlo se postavilo na zadní trysky. Z nuly na sto zrychlil za dvě vteřiny a proměnil vůz v žízňovou čáru uprostřed stojící kolony. Stačil jediný pohled slečny Rawinské a Helmut Zweig se stal bláznem s rychlým autem.

Zapomněl na podmínky profesní licence, na svou rodinu, zapomněl dokonce na krásu svého milovaného vozu, který s láskou každé odpoledne voskoval celé hodiny tím nejjemnějším přípravkem firmy Cleanshine. Kupuje velké balení v malém obchodě dole v ulici. Jistě, namítnete, že to je trochu dražší přípravek než ty ostatní, ale chrání žlutočerný lak dokonale a když si pak vyjedete nahoru na Vyšehrad, na 'Grand view', zaparkujete na okraji útesu a do kapoty se opře zapadající slunce...

Prásk! Prolétli smykem zatačku hned za mostem, který kdysi stál nad řekou a hluboko do nárazníku pronikla dopravní značka. Chvíli ji vezli sebou, ale pak se o pár desítek metrů dál bokem otřeli o dodávku jedoucí v protisměru a zákaz zastavení tam nechali i s kusem vlastní karosérie.

Po několika kilometrech se přiblížily sirény. Policejní stíhače, robocykly - už o nich vědělo celé město. V další ulici se na ně přilepila i helikoptéra. Helmut si však ničeho nevšiml. Věnoval se řízení. Nesundal nohu z plynu a jeho jízda centrem byla skutečně ostrá. Trysky vznášedla přesycené vodíkem pištěly, chodci uskakovali, řidiči najížděli na chodník a prchali ze svých vozů. Helmut Zweig se řítí k letišti s klidným pohledem masového vraha zasněně upřeným do dále.

„Devět minut, padesát dva,“ pronesl s vítězným úsměvem, když zastavil smykem před letištní halou. Displej na jeho kontrolním zařízení zběsile blikal. Ukazoval sto sedmnáct trestných bodů, ale Helmut tomu nevěnoval žádnou pozornost. Vykopl vzpříčený pomačkaný plech na své straně, oběhl kouřící kapotu zničeného osmiválce a galantně přidržel slečně Rawinské dveře. Elegantně vystoupila a srovnala si mimovolným pohybem sukni. Letní vánek neodolal a prohnal se jejími dlouhými kadeřemi. Chtěla zaplatit, ale Zweig ji zadržel odmítavým gestem.

„V žádném případě. Bylo mi ctí.“

Vyměnili si poslední úsměv a pak už se slečna Rawinská vzdalovala rychlostí nepřímo úměrnou délce svých jehlových podpatků. Zmizela uvnitř letištní haly a s ní zmizelo i její kouzlo.

Helmut Zweig náhle znejistěl. V okamžiku zbledl jako by se mu do mysli vkrádala děsivá noční můra. Rozehnal ten stín mávnutím rukou, opět se rozesmál, otočil zpět k vozu a... zhroutil se na místě. V ten okamžik dorazily i policejní složky, s plnou parádou.

„Hledám plavidlo pana Fleminga.“

„Fleming, Fleming... Tady to je, runway osm, první exit nalevo, ta velká modrá vrata,“ poradila slečně Rawinské drobná hnědovláska za informačním pultíkem.

„Děkuji.“

Pan Fleming byl zákazník. Zavolał do firmy *Not alone* před necelou půl hodinou s tím, že potřebuje odpovídající společnost pro svou čtrnáctidenní obchodní cestu. Jeden hovor, čtyři sta tisíc za čtrnáct dní (to je cena *all inclusiv*) a paní Hawreyová, majitelka firmy mu právě takovou odpovídající společnost zajistí. Pro pracovní cesty, obchodní jednání, reprezentaci, zkrátka pro jakoukoli příležitost pronajme vhodný doprovod se širokou škálou služeb. A slečna Rawinská patří mezi nejžádanější zboží, platba předem. Profesionální společnice je profese, která pod vznešeným názvem ukrývá v postatě cokoli. Všechno počínaje dobrou večeří a konče, zpravidla mizerným, sexem.

Modré dveře, exit osm. Slečna Rawinská vešla do vzletové haly a zastavila se u vstupu do jediné, středně velké kosmické lodi. Hromada šrotu, nic víc, napadlo ji. Vůbec se v přepravních strojích nevyznala a netrápilo jí to. Neměla ani řidičák. Když jí bylo dvacet, propadla u zkoušek šestkrát. Šestkrát, než jí došlo, že jí instruktor dál nepustí, dokud se s ním nevyspí. Nevyspala (od té doby se toho hodně změnilo), a tak dodnes neřídí. Hezký holky to nemají snadný.

Zaslechla podivný zvuk shora. Něco se mihlo na střeše lodi a pak si zakryla oči před výbojem ze svářečky.

„Pan Fleming?“ zvolala trochu váhavě.

Chvíli bylo ticho, zvonivé kroky po stupních kovového žebříku a pak pro změnu dunivé, když se blížily úzkou chodbou mezi kajutami plavidla. Ve dveřích se objevil mladý, dobře stavěný muž v černé pracovní kombinéze. Tvář mu sice hyzdilo pár dní neholené strniště, ale pohled měl sympatický. Charismatický, dalo by se říct. Rozhodně však nevypadal na čtyři sta tisíc. No, zdání někdy klame, napadlo ji. Samozřejmě si ověřila bankovní transakci ještě před odchodem z hotelu. Převod proběhl v pořádku.

„Pan Fleming?“ zopakovala slečna Rawinská a významně pozvedla obočí.

„Ano, John,“ přikývl muž sotva znatelně a na okamžik natáhl ruku jejím směrem. Když si uvědomil, že je celý od oleje, stáhl dlaň zpět. „Vy budete...“

„Kasandra Rawinská.“

„Kasandra?“ trochu zaváhal. „Můžu ti říkat Kes?“

„Ale ovšem. Příštích čtrnáct dní můžeš všechno, Johne“ usmála se Kes.

„Dobře,“ vrátil jí usměv, i když trochu nesmělý. „Tvoje zavazadla dorazila před chvílí. Právě jsem dokončil předletovou generálku. Ukážu ti loď, udělám ze sebe člověka a můžeme vyrazit.“

Slečna Rawinská přikývla a nastoupila si. Na nic se neptala. Diskrétnost byla jednou z nejdůležitějších zásad dobré profesionální společnosti. Kes tu byla proto, aby dělala společnost panu Johnu Flemingovi. Aby s ním byla, když si bude zákazník přát, mluvila, když to po ní bude chtít a mlčela, když bude mluvit on. Byla tu pochopitelně také proto, aby s ním spala, když bude mít zájem. A v neposlední řadě také proto, aby reprezentovala. Ne, že by nebyla zvědavá, kam mají namířeno, ale věděla, co se sluší a patří na profesionální společnosti.

Kapitola 2. – Údajně lepší společnost

Cestovali rychle a hodně daleko. Byly to tři dny, co opustili Zemi. Dva mladí, heterosexuálně orientovaní lidé uprostřed nekonečně prázdné temnoty vesmíru se velmi rychle sblížili. Moc toho nenamluvili, ale slečna Rawinská nepotřebovala mluvit. Stačilo jí, když se pozorně dívala. Záhy vytušila, odkud plynou tučné zisky pana Fleminga. Jeho nákladní loď byla nacpaná nejrůznějším zbožím, které mělo společnou jedinou, zato velmi podstatnou věc – obchod s ním byl nelegální v oblasti od velkého vozu až po Garwingovu černou díru. Výše obchodní marže tomu pochopitelně odpovídala.

Plavidlo bylo možná prostorné, ale v první řadě nákladní. Význam toho slova naplňovalo do posledního centimetru. Rozlehlé skladovací prostory na úkor jedné malé obytné místnosti, připomínající úzkou kajutu ponorky. Všechno tu bylo zařízeno úsporně, spíš pro jednoho, ale na těch pár dní...

Kes seděla u stolu a snídala vložky s jogurtem. Pozorovala Johna jak spí. Přemýšlela o něm a jeho životě. Byl to možná zkažený, ale jinak chytrý a pohodový chlápek i když jednou nohou v kriminále. Cítila se s ním fajn, ale s tím pocitem si uměla poradit. Čtrnáct dní a čeká jí někdo jiný, další zákazník. Slečna Rawinská dělala svou práci už pár let a dokázala vstoupit všem těm mužům nebo ženám (ano, i ženám) do života stejně hladce, jako je opouštěla.

John se probudil a protáhl.

„Dobré ráno.“

„Dobrá ráno, uvařila jsem ti snídani,“ zachrastila Kes významně krabicí s vločkami.

„Mléko ani jogurt už nemáme.“

„To jsi hodná, ale já snídani dneska vynechám a ty se taky moc necpi.“

Kes naklonila hlavu do strany a zadívala se na něj podezřívavě.

„Vyrazíme si na oběd,“ mrknul na ni John významně. „Už jsme tu zavřený dost dlouho.“

„A kam? Široko daleko ani bufet,“ kývla Kes směrem k dvěma malým průzorům, ve kterých se třpytily jen drobné hvězdy uprostřed černé nicoty.

„Však uvidíš,“ dodal John tajemně. „A hod' se trochu do gala. Tahle společnost se považuje za lepší.“ Jeho hlas nesl jisté známky opovržení. Posadil se ke stolu a vytáhnul z nedaleké zásuvky malý kufřík. Kódovaný zámek tiše cvaknul a John s téměř posvátnou úctou vyrovnal na stůl několik podivných elektronických součástek. Začal je s pečlivou přesností montovat dohromady.

Kes jen mlčky přihlížela a chroupala vločky.

„Představ si, že jsi jeden z největších boháčů ve vesmíru,“ nadhodil John a dál se věnoval své práci.

„Dobře,“ usmála se. Za těch pár dní si tyhle jeho hádanky docela oblíbila.

„Za co by jsi utrácela svoje nehorázně tučné konto?“

„Navštívila bych vyhlášenou Dolorenskou kliniku krásy,“ odpověděla bez váhání.

„Jasně, tam by ženská dokázala utopit moře peněz,“ uznal John, „ale ty jsi chlap, pracháč, nepotřebuješ krásu.“

„Jo tak já jsem ošklivej chlap? No... pak je to jasný. Zaplatila bych si pěknou holku, alespoň na pár dní, a vyrazila s ní do vesmíru. Jen já, ona, nekonečný vesmír a... hrst ovesnejch vloček,“ zachrastila Kes krabicí.

John se rozesmál a vyndal z kufříku dvě malé ampule se zelenou tekutinou. „Ne, nejde tady o mě. Představ si mnohem většího pracháče. Můžeš mít každou babu, na kterou se podíváš a kdyby ne, stačí fotka a necháš si vyrobit za pár kaček biologicky identický duplikát, který splní každé tvoje přání. Chtěj víc!“

„Dobře, tak bych si koupila obrovskej bejvák, ne, celej ostrov bych si koupila, třeba na *Golden Beach*,“ snažila se Kes.

„Ostrov? To už je lepší, mnohem lepší. Řekněme, že ti patří skoro půlka celý planety *Golden Beach*. Co dál? Chtěj víc!“

„Co víc? Po čem asi touží chlapi? Chci mezigalaktickýho Trolls-troyce se stříbrnou metalízou a značkou I-AM-THE-BEST, kterej udělá Mars-Pluto za sedm minut!“

„Dobrá, máš ho mít. A dál?“

Kes přemýšlela. Neměla tušení o co tomu chlapovi jde, kam míří. Přitom by jí stačil jeden pohled do Johnových očí a snadno by si jeho myšlenky přečetla. Jenže on se na ni nepodíval ani na okamžik. Věnoval se plně svému přístroji. Na zeleném displeji poskakovala nesmyslná čísla.

Kes jen pokrčila rameny: „Už nevím, pak bych asi byla celkem spokojenej chlap, boháč. Možná bych dala něco málo i na charitu.“

John se na ni vůbec poprvé během jejich dialogu podíval. Překvapeně. Když pochopil, že na nic dalšího nepříjde, podal jí prázdné zkumavky. Převzala je s odporem. Podivně páchly. Bylo to něco mezi prošlou konzervou hrášku a zatuchlým nemocničním prostěradlem. Na jedné z nich byly drobným písmem tištěné iniciály M.J., na druhé A.S.

Jejich oči se při tom konečně setkaly a Kes nezaváhala. Stačila jí vteřina a věděla co ty iniciály znamenají. Věděla i s kým a kde dnes poobědvají. Samotný pan Bufon? Nechtěla věřit, že tomu holohlavému, propocenému mafiáovi patří půlka Golden Beach. Jaká nehoráznost! Když jí pak Johnovi oči prozradily i všechno o podivném plánu s genotypy, byla nadšená, ale nechtěla své schopnosti prozradit a proto potlačila vlnu smíchu, která se vzedmula v její bránici.

„Víš, co v nich bylo?“ tvářil se nad zkumavkami tajemně John.

„Nevím,“ zalhala Kes.

„Bylo tam přesně to, po čem bys jako boháč mohla zatoužit.“

„Pár kapek smradlavýho zelenýho slizu? Tak to by mě vážně nenapadlo,“ předstírala Kes, že nemá tušení.

„Ten zelenej sliz, jak říkáš, jsou složky aktivního genotypu. A tenhle přístroj z nich dokáže namíchat medicínu. Medicínu pro našeho boháče, váženého a velmi bohatého pana Bufona, který netouží už léta po ničem jiném, než aby měl tělo dvacetiletého Arnolda Schwarzeneggera, a hlas Michaela Jacksona.“

„Jo tááák,“ kývala hlavou Kes, jako že konečně pochopila. „A tyhle aktivní genotypy, jak říkáš, není to náhodou trošku nelegální?“

„Náhodou trošku. Zvlášť ta část, kdy se musel můj subdodavatel tajně vloupat do mrazicích boxů pozemského institutu pro genetický výzkum. Věřila bys, že ho tam nechtěli pustit?“

„Taková nehoráznost! Možná se báli, že v té zimě nastydne.“

John se usmál a pak pokračoval: „Zkrátka jsem obstaral potřebný materiál a teď splníme panu Bufonovi jeho tajné přání. Samozřejmě za symbolický poplatek. Pro obchodníka jako jsem já není větší radosti než spokojený zákazník.“

mlžil. I když nelhal, neřekl Kes celou pravdu a ona to věděla. Fleming byl přesvědčený o tom, že si své malé tajemství nechal pro sebe.

V tu chvíli přístroj na stole tiše zapípal a John z něj opatrně odebral injekční stříkačku. Zkontroloval její obsah proti světlu zářivek, škodolibě se usmál a pak ji ukryl do pevného pouzdra.

„Zachytil jsem neznámý objekt třídy C2 v sektoru AS-318,“ informoval je palubní počítač.

„Jsme na místě,“ vysvětlil John. „Už mám docela hlad, ty ne?“

Pokud si Kes do té doby o Johnově lodi myslela, že je docela velká, pak o hodinu později změnila názor. Na cestách mezi planetami slyšela mnohokrát o tom, že existují obrovská vesmírná plavidla - galaktické stanice, ale sama nikdy na žádné nebyla. Ve vesmíru však žily národy, které se v kosmu cítily jako doma. Mnozí z jeho obyvatel cestovali po galaxiích už v době, kdy se lidé s klackem v ruce a v bederní roušce ukrývali v jeskyních před mamuty. Takovým národem byli například Burhoni, stavitelé planet. Tihle tvorové, tvarem i barvou připomínající ušlý plážový míč, byly ve své nejoblíbenější činnosti velmi schopní. Přestěhovali se do uměle vytvořených domovů už před mnoha lety v době, kdy přišli o svou vlastní planetu. *Lost angel* byla jedním z nich. Umělé těleso o průměru několika desítek kilometrů s vlastní gravitací a nezávislým ekosystémem putující vesmírem. Přelidněná stanice (nejen Burhony, ale i lidmi a mnoha dalšími spokojeně koexistujícími formami) překypující životem, v jejíž útrokách se ukrývají stovky zábavních podniků nejrůznějšího charakteru. Místo, kde se jediným lusknutím prstů rozptýlí všechny vaše problémy. Ráj ve vesmíru. Ráj, určený všem, kteří mají čím zaplatit. Bezcelní zóny, ceny proklatě nízko a zákony proklatě daleko. Útočiště desperátů a pochybných existencí, domov Johna Fleminga.

Zakotvili v docích a chytili robotaxíka.

Jejich cílem byl luxusní podnik *Diamant hall* na hlavní třídě. Ukázalo se, že jde o jedno z těch míst, kde se slečna Rawinská cítí jako ryba ve vodě. Vsadila na prověřenou kvalitu a oblékla si přiléhavé černé šaty s úzkými ramínky od návrháře *Di Tulupi*. Trefila. Tahle špička ledovce mezi návrhářskými studií třiatvacátého století byla přesně tou značkou, kterou zde očekávají.

John Fleming ji příjemně překvapil. Hladce oholená tvář a perfektně sedící oblek umocnily jeho pronikavý pohled lamače ženských srdcí. Přistihla se, že mu věnuje možná více pozornosti než se od ní očekává. A hlavně - fakt jim to spolu slušelo.

Nechali se uvést na místo číšníkem. Po krátké domluvě John objednal (patrně velmi dobrou Burhonštinou) a než se měsíční lastury *per mara* dostaly z ulit na jejich talíře, trávili čas nevázanou komunikací nad sklenkou toho nejlepšího z *šartonských* vín.

„Spokojená?“ zeptal se John, když dojedli.

„Nad míru,“ odpověděla Kes a lehce upila ze své skleničky. Rutina profesionální společnosti. Na tuhle otázku odpovídala vždy stejně, ale tentokrát neměla zapotřebí lhát. Byl to příjemný pocit.

„Kdy se objeví náš...“ nedořekla. Vážený (v obou významech toho slova) pan Bufon právě vcházel i s partnerkou, zaklíněnou mezi krátkou sádelnatou paží a tukovými polštáři na boku. Sympatická snědá dívka s pronikavým pohledem a zářivě bílým úsměvem se snažila, ale Kes ihned poznala, že není od fochu.

„Zdravím, příteli,“ zafuněl pan Bufon, když usedal k jejich stolu. Dívka zůstala stát. Kes neuniklo, že se snaží skrýt nervozitu. Podívala se na ni (a podívala se jí do očí).

John mezitím pokynul panu Bufonovi na pozdrav a hbitý číšník doplnil všem čtyřem sklenice. Pozvedli ruce k přípitku. Na jedné straně stolu se objevilo pouzdro se vzácným roztokem, na straně druhé malý kožený kufřík. Neztráceli čas.

„Tři miliony v hotovosti zde a dalších dvacet sedm přešlo na Váš účet dnes ráno,“ vysvětlil pan Bufon a otřel si pot z čela. „Přesně jak bylo dohodnuto.“

„Já vím,“ odpověděl John a zaměnil oba předměty na stole. „Je to radost, obchodovat s přáteli.“

Na tváři pana Bufona svítl zárodek úsměvu, když otevřel pouzdro. V ruce dívky po jeho boku se objevil malý přístroj podobný tomu, ve kterém ráno John látku namíchal. Analýza jí trvala tři vteřiny. Tiše přikývla a přístroj zmizel i s pouzdem stejně rychle jako se objevil. Šlo to hladce.

„A teď, když máme pracovní povinnosti za sebou, mohl bych Vás pozvat na oběd?“ rozplýval se pan Bufon nad vidinou dobrého pokrmu.

„Bylo by nám ctí, příteli. Ovšem, právě jsem dojedli,“ odmítl zdvořile John. „Víte, mám v plánu provést svou společnici lodí po místních umělých kanálech a stihnout představení ve vyhlášené *Lost angelské* opeře.“

„V tom případě...“ vyjádřil formálně jejich hostitel zklamání, pokusil se vstát, ale jeho mohutná tělesná schránka protestovala.

„Radši zmizíme, než si objedná mátový lísteček,“ zašeptala Kes.

John se ubránil smíchu, gestem naznačil panu Bufonovi, aby zůstal sedět a ten to s povděkem uvítal. Podali si ruce, popřáli vzájemně hodně štěstí a rozešli se.

John a Kes vyšli ven.

Umělá polední obloha stanice se starala o nádherné jarní počasí, recyklátory vyráběly dostatek svěžího čistého vzduchu a vůbec, bylo by jim fajn, kdyby...

„Třicet milionů za půl decky toho páchnoucího slizu,“ nepřestávala žasnout Kes.

„Já vím, je to málo, ale uznej, udělali jsme mu radost,“ přisadil si John když nastupovali do taxíku. „Teď si užijeme večer. Myslel jsem to s tou operou vážně, uvidíš, bude se ti líbit.“

„Děkujeme, že využíváte našich taxislužeb. Zadejte destinaci, prosím.“

Fleming se naklonil dopředu kde seděl na místě řidiče robot, ale než stačil cokoli říct, Kes ho předběhla.

„K dokům.“

„Cože?“ otočil se na ni překvapený John. „Proč hned k dokům? Vyrazíme do města. Mám v plánu zdržet se tu pár dní, trochu si užít.“

To byla ta pomyslná poslední kapka, Kes spustila: „Sakra Johne, je na tebe vydaný zatykač na sedmnácti planetách a i kdyby nebyl, tenhle jeden kšeft nás může oba posadit do chládku na dost dlouho.“

„Žádný strach, Kes. Poldové jsou na *Lost angel* vyhynulým druhem. Uniformu nenajdeš ani v půjčovně kostýmů.“

„Tak to se pleteš, Johne, já nevím jak tvůj „přítel“ pan Bufon, ale ta holka...“

„Co je sní,“ skočil jí do řeči John

„Měla štěnici, Johne. Byla od federálů.“

Fleming ztratil dech. Nezmohl se na slovo.

Kes se sice nechtěla prozradit, ale mnohem víc se nechtěla namočit.

„Podívej, Johne, obvykle dělám jen svou práci, do ničeho se nepletu, ale teď a tady vím jistě, že čas, který tu ztrácíme by nám mohl chybět. Sakra chybět.“

„Takže k dokům?“ vložil se do jejich debaty překvapivě chápavý robořidič.

„Nejkratší cestou,“ potvrdil John. Konečně pochopil, že bude dost času si o tom popovídat. Ať už na lodi a nebo v base. Podal taxikáři z kufříku několik bankovek. Za ty prachy by je mohl vozit po městě týden.

Jak se ukázalo, roboti řídící taxíky na téhle umělé planetě znali cenu peněz a chápali rychle.

Měli štěstí.

Ve chvíli, kdy spustily sirény a poldové uzavřeli doky, seděli už oba na palubě Johnovi nákladní lodi a *Lost angel* se jim rychle vzdaloval. Bez váhání vstoupili do podprostoru a zmizeli za hranicí času. Vesmír je nekonečný a John Fleming dobře věděl, jak se v něm ztratit.

Stáhnul výkon motorů, upravil kurz, zkontroloval palubní desku, předal pilotáž automatickému systému a pak si promluvil se svou profesionální společnicí.

Kapitola 3. – Špinavý kšefty

„Telepatie? Nevěřím!“

„Dobrá, jak chceš, Johne. Tvoje matka byla pokladní v supermarketu. Dostala padáka tak jako všechny ostatní, když zavedli placení čipem. Předávkovala se tulinem asi rok po tom, co od vás utekl otec. Bylo ti sotva třináct, když si se postavil na vlastní nohy. Jako mechanik si procestoval půlku vesmíru a v sedmnácti jsi poprvé seděl za krádež. Mladistvý recidivista. Pak to šlo rychle. Kdekoli se zastavíš, dřív nebo později porušíš zákony a musíš se hnout zas o dům dál. Věř nebo nevěř, vím o tobě všechno.“

Fleming se chtěl napít, ale s údivem zastavil hrnek na půl cesty ke svým ústům.

„Odkud to...? No jasně! Dostala ses k mému spisu! Jsi polda?“

„Ne to rozhodně ne,“ vzdychla odevzdaně Kes. Už víc než patnáct minut se ho snažila přesvědčit, ale šlo to pomalu. „Vím o tom, že jsi dnes ráno panu Bufonovi vyměnil genotypy. Vím, že i když se právě teď snažíš ze všech sil, stejně mi nevěříš.“

„Já věřím na dobrý jídlo, věřím na zákon trhu, věřím na sex ve třech, věřím, že ve vesmíru nejsme sami, ale nevěřím... sakra, nevěřím na telepatii. Nikdo a nic neumí číst myšlenky druhých.“

„Dobrá, Johne, zeptej se mě na cokoli.“

Fleming se rozhlédl kolem a jeho zrak se zastavil na kufříku plném peněz. Něco ho napadlo.

„Dobře. Pokud umíš číst myšlenky, jak říkáš, pověz mi, na co potřebuju ty tři miliony v hotovosti.“

„Podívej se na mě.“

John poslechl a Kes stačil jediný krátký pohled do jeho očí. Tohle bylo snadné.

„Máš je pro další obchod,“ odpověděla bez váhání. „Zítř ráno na planetě Dinor bys rád nakoupil zboží.“

„Jaké?“ znejistěl John. Najednou měl pocit, jako by tu seděl nahý.

„To zboží... jsou to Guandarská vejce a budeš za ně platit hotově v Burhonské měně, proto jsi od pana Bufona požadoval právě tři miliony v hotovosti a zbytek převodem.“

John dosedl v úžasu na postel. Plastový hrnek mu vypadl z ruky a zbytek kávy se rozlil na podlahu. Konečně uvěřil.

Byl první, komu o tom Kes řekla. Měla z toho vždycky velký strach, ale překvapivě se jí ulevilo.

Po několika hodinách přemýšlení, kdy se jí vyhýbal pohledem, nakonec John došel k závěru, že by se na jejích schopnostech dal vydělat balík.

Nabídl Kes spolupráci.

Ne, že by odmítla hned, ale nakonec tak učinila s tím, že se budou držet původního plánu - po zastávce na Guandaru se vrátí na zem a rozejdou.

„Ještě si to rozmysli,“ nechal svou nabídku John otevřenou. Poznal dobré zboží a nerad ho pouštěl mezi prsty.

„Dobře, rozmyslím,“ slíbila.

„A taky kdybys mohla... víš... nehrabat se mi v hlavě, když jsme spolu...“

„Bez obav, dám si pozor.“

„Fajn,“ oddychl si John. Neměl důvod, nevěřit jí, ale stejně mu to všechno připadalo podivné. „Na Guandar dorazíme zítra,“ dodal.

„Už jsi tam někdy byl?“

„A ne jednou. Víš, Kes, Guandar by vlastně byla jen malá, zelená, pustá a naprosto bezvýznamná planetka uprostřed mrtvého vesmíru, nebýt jediné, avšak velmi vzácné komodity.“

„Vejce.“

„Přesně tak. Ve zdejších pralesích žijí ještěři, kteří snášejí na první pohled zcela obyčejná vejce. Z těch vajec se pak líhnou další malí ještěři, kteří jedí, rostou a pak nakonec také sami snášejí vejce. Říká se tomu cyklus života.“

„To by samo o sobě nebyl žádný zázrak, tak už to na některých planetách prostě chodí,“ ušklíbila se Kes. „Mluv k věci, John, nebo si to najdu sama.“

„Dobrá, dobrá... Plán je prostý. Když tahle vejce naložíme na loď, dáme pozor, aby se cestou neusmažila, a odvezeme je na druhou stranu vesmíru, můžeme dostat něco kolem deseti platinových prutů za samečka a možná i patnáct za samičku.“

„Patnáct? Proč by někdo platil tolik za obyčejné zvíře?“

„Obyčejné? Kes, takový ještěr dokáže vydělat i desetinásobek za jeden večer.“

„Nesmysl! Jak?“

„Hazard. Tripitati pořádají tajně zápasy ještěřů. Je to taková jejich tradice, i když na Tripitatu už žádní ještěři nežijí. Federálové jim to sice před lety zakázali, ale tím vlastně jen přilili olej do ohně a vyhnali cenu.“

„Takže to je tentokrát nejen nelegální, ale ještě pěkně odporné.“

„Možná, ale když to neudělám já, odveze je tam někdo jiný. To je nabídka vyvolaná poptávkou. Zákon trhu.“

„Špinavý kšefty! Tohle se mi vůbec nelíbí, Johne Flemingu.“

„To je mi líto, ale lovci na nás čekají.“

Přistáli na druhý den, brzy ráno. Na planetě Guandar, zarostlé bujnou vegetací vládlo ještě šero. John Fleming v černé pracovní kombinéze byl tak jiný než ten elegant v obleku. I když tomu pocitu slečny Rawinské možná spíš nahrával ten nečistý obchodní záměr a v neposlední řadě zbraň. V novém světle už jí John tak úžasný nepřipadal. Když se před ní objevil s kuffíkem peněz a laserovou pistolí, skoro se ho lekla. Tedy, myslela si, že je to laserová pistole. Ve zbraních se Kes vyznala asi tak dobře jako v přepravních strojích.

„Počkám na tebe tady na palubě,“ rozhodla se. „Nemám zájem o bandu zabijáků, který kradou vejce z hnízda nic netušících tvorů.“

„To nepůjde, Kes. Jsou to ostří hoši a proto musíme být dva. Potřebuju, abys přebrala zboží, ale neměj strach, budu tě krýt.“

Slečna Rawinská konečně pochopila, proč pan Fleming investoval svých čtyřista tisíc.

„Já nebudu nikomu dělat volavku ani cvičnej terč,“ ohradila se.

John Fleming si povzdechl a místo odpovědi jí podal kuffík s penězi a pokynul pistolí.

O pár minut později se prodírali hustou vegetací, proti čemuž Kes i její střevice protestovaly. Mohli být nějaké dvě, tři míle od místa přistání.

„Tisíce mil kolem jen bažina, smrad a roje hladových komárů. Jak chceš najít ty lovce?“

„Oni si nás najdou sami, uvidíš.“

Kes rezignovala a nic víc se už neptala. Vyjekla, když zapadla až po koleno do černé tlející hmoty a ucítila pohyb čehosi velmi hbitého a slizkého kolem svého kotníku. Potom co nohu vyprostila a shledala, že nadobro přišla o svou levou botu, posadila se na padlý kmen.

„Budeš mě muset zastřelit, dál nejdu!“

John jí neposlouchal. Chvilí tčkal očima po okolí, pozorně naslouchal a pak pronesl: „Už není třeba, jsme na místě.“

A pak to zaslechla i Kes. Z dále se rychle přibližoval zvuk motoru.

Postavila se bosá na kmen a v dalším okamžiku vykřikla, když ji zasáhl proud špinavé vody. Nedaleký keř přelétl vodní skútr a v prudkém smyku se zastavil jen pár metrů od nich.

„Ať mě pohltí černá díra, jestli tohle není sám Ralph Dooling,“ snažil se John překřičet řev silného stroje.

Vysoký muž v kožené bundě, pilotující skútr si sundal z hlavy široký promáčený klobouk a okázalým pohybem setřásl zbytky zeleně. Kožené pouzdro na zádech ukrývalo kratší pušku značného kalibru, to poznala i Kes. Na jeho zvrásněné tváři se na okamžik objevil široký úsměv.

„Velmi se omlouvám,“ pokynul hlavou k promáčené slečně Rawinské a sjel ji lačným pohledem dlouho osamělého muže. „Johne! Už jsem tě neviděl... no roky!“ Nasadil si klobouk zpátky a vzal do ruky vysílačku:

„Brade, zákazníci jsou tady! Přistáli na 175:68, poblíž *Bubble hills*. Vezmi z líhně tu černou bednu a hod' sebou, pan Fleming má sebou dámu, tak ať zbytečně nečekají.“

„Bude tu za pár minut,“ ujistil Johna, když vysílačku zase vypnul.

„Díky, Ralphe. Koukám, že se ti daří dobře. Obchody jen kvetou, co?“

Muž v klobouku si otřel zablácenou podrážku vysokých bot o stupačku a zapálil cigaretu. Nabídnul zdvořile i svým hostům. Kes i John však odmítli.

„Po pravdě, není to co dřív,“ vydechl oblak dýmu. „To mi připomíná, mluvili jsme o třech milionech, vid' Johne?“

„Přesně tak,“ potvrdil Fleming a významně pohlédl na kuffík v Kesině náruči. „Tři miliony za šest vajec.“

Ralph se při těch slovech poškrábal na čele, jeho přátelský úsměv náhle zmizel.

„Víš, Johne, jsou tu jistý... problémy.“

„Dohoda zněla jasně,“ znejistěl John. „Tak jaký problémy?“ Byl ve střehu a myslel na svou pistoli. Kes jeho myšlenku zachytila, stejně jako zachytila tu Ralphovu, která patřila dvouhlavňové brokovnici v pouzdře na zádech. Dostala strach.

„Prostě... šest vajec ti dát nemůžu jednoduše proto, že je nemám.“

„Dobře, dej mi, co máš,“ pokusil se uklidnit situaci John.

„To je právě ten problém,“ pokračoval klidným hlasem Ralph. „Víš, Johne, bylo teplejší léto a sezóna páření začala o měsíc dřív. K tomu jsem navíc přišel o dva chlapy. No zkrátka...“ posunul si klobouk a odhodil nedokouřenou cigaretu. Zasyčela při dopadu na černou hladinu močálu. „Můžu ti dát dvě, Johne.“

„Dvě? Škoda. Ale dobrá, vezmu, co máš. Milion je tvůj a dáš mi vědět, až bude nový zboží na skladě.“

„Obávám se, Johne, že to nepůjde,“ namítnul Ralph. „Znáš to, náklady rostou, zdroje se tenčí a cena, cena jde nahoru.“

„Co tím chceš říct?“

„Budeš mi tu muset nechat všechno. I tak si přijdeš na slušný balík.“

„Tři miliony za dvě vejce? Ty jsi zešilel, Ralphe!?“ vykřikl John a jeho ruka se posunula blíž k pouzdru s pistolí.

„Bud' rozumný. Vem, co je, sbal si tuhle krásku a zmiz. Zůstaneme kámoši.“ I Ralphova ruka se přiblížila k pažbě pušky, vyčnívající nad pravé rameno.

„Dobrá, dobrá. Kde je ten tvůj parťák se zbožím.“

Ralph vzal do ruky vysílačku, ale nespouštěl Johna z očí. Než však stačil cokoli říci, zaslechli motor dalšího skútru.

„Tady ho máme,“ řekl Ralph skoro vítězně.

Brad, druhý z lovců musel být už velmi blízko, když se to stalo.

Náhle přehlušilo zvuk motoru jeho skútru mocné praskání větví, pak přišel jediný smrtelný výkřik a v dalším okamžiku vládlo okolním pralesu hrobové ticho.

„Kurva!“ zařval Ralph, nastartoval svůj stroj a na plný plyn si to zamířil k Bradovi.

Kes se leknutím svezla dolů z kmene a dopadla na zadek do bláta. Vyměnila si pohled s Johnem. Ten její říkal: „Rychle pryč“ a ten jeho, napůl šílený souhlasil: „Jistě, pryč, ale nejprve ta vejce.“

Ozval se další řev. Nelidský, silný, přesně takový, jakým by podle Kes mohl vládnout rozzuřený několikatunový ještěr.

„Nenechávej mě tu, Johne!“

Zatímco se strachy tiskla ke stromu, rozeběhl se John za zvukem Ralphova skútru.

Slyšela jen výstřel, pak znovu ten zvířecí řev a zvuk motoru, zpočátku velmi silný, záhy tlumený, jaký by mohl vydávat stroj, když ho nějaká nepředstavitelná síla zatlačí do

bláta, hluboko pod vodní hladinu. Další dva zoufalé výstřely bezprostředně po sobě, Johnův výkřik: „Pozor!“ a pak už jen to nesnesitelné ticho.

Ležela tam osamocená, uprostřed bažiny a jak se vteřiny vlekly, byla si víc než jistá, že kdyby někdo z nich přežil, kdokoli, už by se k ní dávno vrátil. Prudce oddychovala, k smrti vystrašená, tisknoucí k hrudi Johnův kufřík s penězi, třesoucí se strachy a zimou. Slečna Rawinská sama sobě nedávala jedinou šanci na přežití.

Slyšela, jak se něco prodírá džunglí. Neměla pochyb, že ten obrovský tvor, nebo možná tvorové ji cítí, že ji najdou a roztrhají na kusy.

Kapitola 4. – Když v tom přichází on, právní šampión

Náhle se spustil se déšť. Kapky zčeřily hladinu bažiny a pak se zablesklo. Znovu a znovu, mnohokrát po sobě, avšak bez jediného zahřmění. Jeden z nesčetných blesků s ohlušující ranou rozštípl nedaleký strom ve dvě a na krátký okamžik ho zapálil. Další výboj se zastavil na hladině močálu. Vytvořil podivnou, intenzivně zářící kaluž a Kes musela na chvíli zavřít oči před tím oslepujícím světlem. Zřejmě kulový blesk, nebo něco podobného, napadlo ji. A pak přišel ten, pro bouřku naprosto nejnepravděpodobnější zvuk.

„CVAK!“ ozvalo se čistě mechanicky, asi jako když se soukolí obrovského stroje pootočí a dopadne přesně na své místo, nebo jako když se pohne ručička hodinek, jenže nespočetněkrát hlasitěji.

Záře pominula, déšť ustal stejně zprudka jako se objevil a okolí ovládl opět klid a ticho.

Z ničeho nic, jen pár metrů od svíjející se Kes se do bažiny začala propadat postava v černém obleku a dlouhém plášti. Působila nepatřičným dojmem, asi jako by ji tu právě vysadila kolemjedoucí tramvaj. I její společenský oděv byl zvolen nevhodně a lakované černé polobotky se do močálu hodily asi tak dobře jako Kesiny střevičky. Aniž by se ta podivná osoba nějak rozhlížela, celkem hravě vyklouzla z bahenního sevření a zamířila si to přímo ke slečně Rawinské.

Byl to muž. Když jí pomáhal na nohy, Kes si všimla, že je vysoký, štíhlý a velmi bledé pleti. Jeho ostře řezaná úzká tvář s nevýraznými rty si držela chladné vzezření, stejně nevlídné jako byl jeho pohled i stisk ruky. Nepředstavil se, ale ať už je to kdokoli, pořád lepší než být sama, uvědomila si slečna Rawinská.

„Díky za pomoc, já jsem Kes, ...“

Muž nereagoval, místo toho se pomalu rozhlédl kolem.

„Vy budete jeden z těch lovců, že?“

Opět žádná odpověď.

„No nic. Víte, měli bychom zmizet, protože se asi kolem potuluje nějaké zlé zvíře.“

Muž konečně promluvil. „Soudce Fred, záznam. Na místě zajištěn podezřelý číslo jedna, žena 28 let, Kasandra Rawinská, prostitutka, doposud bez záznamu,“ řekl chladným polohlasem spíš sám pro sebe. Z jeho slov Kes nebyla o moc moudřejší.

„Profesionální společnice!“ vyhrkla zmateně. „Žádná prostitutka!“

„Relevantní údaj z hlediska významu, na žádost podezřelé opravit záznam. Prostitutka zaměnit za profesionální společnice. Podezřelá vzata do vazby.“

To byla vlastně jediná reakce. Muž náhle odepnul od svého opasku pouta z černého plastu a než stihla Kes jakkoli zareagovat, připoutal ji za zápěstí k pahýlu větve padlého stromu. Neuniklo jí, že má značnou sílu, když jí dosti nešetrně vytrhnul kufřík a odložil ho stranou mimo její dosah.

„Vyčkejte do mého návratu, budete vyslechnuta,“ oznámil jí a vydal se směrem, kterým předtím zmizel John a Ralph. Sotva se Kes pokusila o pár marných úniků z pout, byl zpátky. Položil na zem velkou černou bednu, Johnovu pistoli, pušku lovce Ralpha, zakrvený klobouk a, bože, půlku lidské paže. Těžko odhadnout, mohla být klidně Johnova.

Kes připoutaná ke stromu při tom pohledu začala zvracet a tajemný muž si dál mluvil pro sebe: „Soudce Fred, záznam. Odhalena skupina osob porušujících zákon:

Ralph Dooling, dosud bez záznamu, zavést složku: ilegální obchod, předmět Guandarská vejce, stíhání ukončeno, prokazatelně mrtev.

Brad Kristen, dosud bez záznamu, zavést složku: lov ohrožených druhů Guandarští ještěři, ilegální obchod, předmět Guandarská vejce, zahájeno trestní stíhání, pravděpodobně mrtev.

John Fleming, doplnit záznam složka 43F: opětovné porušení §12, §34 a §48 federálního zákona, ilegální obchod, doplnit předmět Guandarská vejce, stíhání ukončeno, prokazatelně mrtev.“

Kes se rozplakala. Ten muž to říkal zcela bez emocí jako by četl mizerný jídelní lístek. Díval se při tom na cár krvavého masa, jedině, co z těch chlapů zbylo.

Přešel k ní a přidržel jí bradu tak, aby se jí mohl zblízka podívat do očí. Kesiny telepatické schopnosti se spustily sami od sebe, ale tentokrát neviděla nic, žádné jeho myšlenky, žádné vzpomínky, vnímala jen ostrou bolest, která ovládla její mozek a velmi nepříjemný pocit, že je právě sama čtena.

Pak ji pustil a odemkul pouta.

„Soudce Fred, záznam. Kasandra Rewinská uznána nevinnou ve věci 1125B, krádeže a zneužití aktivních genotypů, stejně tak i ve věci opakovaného ilegálního obchodu s Gualdarskými vejci. Propuštěna z vazby.“

Kes mu chtěla poděkovat, ale než stačila cokoli říct, zaútočil na ně netvor.

Přes pět metrů velká samice Gualdarského ještěra zřejmě číhala už nějakou dobu poblíž a čekala na vhodnou příležitost. Obrovská tlama plná ostrých tesáků, do široka rozevřená, se blížila rychlostí blesku. Zvíře se na ně vrhlo obrovským skokem.

Kes stihla jedině, zavřít oči a zakrýt si tvář loktem. Ozval se opět ten ohlušující řev, doprovázený tentokrát i silným zápachem rozkládajícího se masa. Tohle byl jejich konec.

Když však oči o chvíli později otevřela, nemohla jim uvěřit. Ten podivný muž stál přímo proti ještěrovi a řval stejně silně jako on. Byl to výjev víc než zvláštní. Jakoby spolu ti dva mluvili.

Skutečně. Cizinec komunikoval s ještěrem jeho vlastní řečí, řevem, který rozhodně nebyl v silách lidských hlasivek.

Pak ten muž poklekl, otevřel černou bednu a velmi oporně vyrovnal do trsu trávy. Ustoupil s prázdnou bednou a ještěr odpověděl hlubokým hrdelním zvukem, tónem naznačujícím smír.

„Soudce Fred, záznam: Poškozená, slečna GRÁ, přistoupila na urovnání škody dohodou podle mezinárodního práva, zákona 456 čl.8. Dále byla souzena podle právního předpisu planety Gualdar a zbavena obvinění. Trojnásobná vražda byla přehodnocena jako čin zabítí tří osob sežráním v sebeobraně. Vzhledem k podstatě místního planetárního právního předpisu, který podobné případy toleruje a také s přihlédnutím ke skutečnosti, v jak obtížné životní situaci se po únosu svých dětí obžalovaná nacházela, byla udělena roční podmínka.“

Muž si rukou uhladil mastné, prořídle vlasy, drobně se poklonil obrovskému ještěrovi a stejným gestem se rozloučil i se slečnou Rawinskou. Sebral ze země kufřík s penězi, obě zbraně, pahýl paže a pohlédl vzhůru k obloze. Jako by na jeho pokyn, začalo znovu pršet. Kes si uvědomila, že se chystá odejít.

„Počkejte!“ vykřikla.

Muž se na ni tázavě podíval.

„Přece mě tu takhle nenecháte? Uprostřed bažiny s tou potvorou?“

Zase žádná odezva. Slečna Rawinská se postavila a vykročila k němu. Muž ustoupil o krok dozadu a k zemi sjel první záblesk.

„Musíte mě odsud dostat!“

„Omlouvám se,“ odpověděl jí konečně. „Ale já jsem federální soudce, ne cestovní kancelář.“

„Copak jste zešílel! Když mě tu necháte, zemřu!“

„Nemějte obavy. Vaši případnou smrt řádně vyšetří pracovník federace,“ odpověděl ten mizera.

„Na to Vám kašlu!“ rozčílila se Kes a pak zkusila svou osvědčenou fintu. I když musela právě teď vypadat šíleně, promočená, prochladlá, zablácená a bez bot, rozepnula si košili a vrhnula se mu kolem krku.

„Můžete mít všechno, jen mě tu nenechávejte,“ prosila ho hebkým hlasem.

Na okamžik to vypadalo, že se chytil.

„Soudce Fred, záznam. Kasandra Rewinská, 28 let, dosud bez záznamu, zavést složku: obnažování na veřejnosti a pokus o ovlivnění veřejného činitele, za oba přestupky v souladu s místním právem planety Gualdar uděleno napomenutí.“

„To je beznadějný,“ povzdechla si Kes. Co to je za chlapa, proboha? A pak dostala nápad. Nechat se zatknout! To je její jediná šance.

„Odhaluju se i na jiných planetách!“ protestovala.

„Další případy Vašeho odhalování na veřejnosti nebyly zdokumentovány.“

„A taky jsem letos nepodala daňový přiznání,“ přiznala se.

„Pokutu za prodlení z odvodu daně vám vyměří místně příslušný finanční úřad. Tato záležitost nespadá do pravomocí federálního soudce.“

„Já... ukradla jsem bonbóny v gigamarketu,“ chytala se Kes čehokoli.

Muž zpozorněl.

„Ano, ano, dokonce tři velký balení pseudočokoládových jazýčků!“

„Je mi líto. Ale vzhledem k rozsahu krádeže...“

„Ale udělala jsem to vědomě, podle připraveného plánu a to mi bylo teprve šest!“

„Na Zemi?“

„Ano.“

„Bohužel, dvacet dva let je příliš. Za tento promlčený zločin Vám nemohu vyměřit trest, nicméně zmíním se o něm ve Vašem záznamu s tím, že jste doznání uvedla dobrovolně. Ještě něco?“

Další záblesk sjel k zemi. Jen pár kroků od nich. Ještěří samice zařvala a tiskla se k zemi. Chránila vejce svým vlastním tělem.

„Nic? Takže sbohem, slečno Rawinská,“ soudce se naposledy uklonil.

Kes byla bezradná, zoufalá. Tváří v tvář vlastní smrti neudržela emoce na uzdě:

„Jdi do prdele ty sráči federální!“

„CVAK!“

Kapitola 5. – Z bláta do louže

Byla to jeho tvář, do které hleděla, když svět opouštěla a byla to ta samá tvář, kterou spatřila, když se mezi živé vrátila. Ležela na nemocničním lůžku ve federální vězeňské nemocnici. Všude kolem bylo bílo a uprostřed, v mihotavém světle zářivek svítil ten jeho bledý obličej. Měla pocit, že se na ni usmívá, ale to se jí nezdálo pravděpodobné.

„Soudce Fred, záznam: Kasandra Rewinská, 28 let, složka 85R, napomínána za obnažování na veřejnosti a pokus o ovlivnění veřejného činitele, zatčena ve věci urážky veřejného činitele a z důvodu podezření na spojitost s případem 1455RB.“

Kes mu dala pohlavek. Ne příliš silný, ale přesný a nečekaný. Pak padla vyčerpáním zpět na postel a tiše dodala: „Klidně si to tam přidej...“

Udělal to. Chladným hlasem si přidal do záznamu napadení veřejného činitele, ale ten jeho výraz,... zdálo se,... byl překvapený. Pak se náhle podíval na hodiny.

„Mimo záznam: Je dvanáct. Končím v šest, to už byste měla být v pořádku, Kasandro. Nedáme si spolu večeři? Potřebuji si s Vámi projít pár věcí, než předstoupíte před tribunál.“

Otočila se k němu zády.

„My dva a večeře? Nikdy!“ přitáhla si pokrývku k ramenům v obavě, že toho na sobě moc nemá.

Soudce Fred vstal a pomalu obešel její lůžko z druhé strany, aby na něj viděla. „Taky nejsem nadšen představou společné večeře, navíc v mém vlastním volnu, ale měla byste přijmout. Jsem jeden z mála, kteří stojí na Vaší straně.“

„Na mé straně?“

„Jak jsem se zmínil, jde o spojitost s případem 1455RB, aféra *Running Bill*.“

Kes se posadila s nechápavým výrazem v obličejí.

„Po transportu jste podstoupila rutinní vyšetření, které odhalilo vaše schopnosti. Oni...“ podíval se kolem, aby zdůraznil, že tím myslí naprostou většinu všech tvorů ve vesmíru, nebo alespoň těch, kteří mají v obýváku komerční federální kanál, „Oni Vás spojují s krádeží a masakrem v genetických laboratořích na *Lasseku* před třiceti lety.“

Slečna Rawinská si mlčky dávala dohromady fakta o místě zvaném *Lassek*.

Fred mezitím pokračoval: „Vytáhnul jsem Vás sice z těch potíží s panem Flemingem, ale díky svému neobyčejnému mozku jste jednou nohou v kriminále.“

„Jen jednou, to není tak hrozné, ne?“ pokusila se Kes odlehčit situaci.

„Ale ano. Tou druhou nohou jste v hrobě, slečno Rawinská.“

„Nesmysl, sám byste měl nejlíp vědět, že federální zákony nepřipouští trest smrti,“ protestovala Kes.

„Pro geneticky čisté jedince samozřejmě ne, ale to není váš případ.“

„Aha,“ konstatovala tiše slečna Rawinská. Fred byl překvapen její reakcí. Mohla by alespoň předstírat údiv. Začal sám váhat nad čistotou její nevin.

„Takže večere?“ náhle otočila.

„V sedm jsem tu,“ přikývnul. „Prozatím přemýšlejte o svém otci. Potřebujeme doplnit chybějící data ve vašem záznamu.“

Kes se smutně usmála, ale pak se pokusila napodobit ten jeho strohý úřední hlas: „Záznam: Soudce Fred, věk není znám, večere dnes v sedm.“

Fredův levý koutek se sotva zmatelně pohnul. Nebylo pochyb, tentokrát se poušmál. Nijak výrazně, ale přeci jen a Kes měla najednou pocit, že ta večere není zase tak špatný nápad. Koneckonců, jestli je to všechno pravda, potřebuje někoho, kdo se vyzná v zákonech. Navíc, pokud má vůbec někomu vyprávět o svém otci, pak bude potřebovat spoustu času, nějaký dobrý jídlo a k tomu moře kvalitního vína.

Dorazil přesně v sedm a na fosforově modrém plastovém tácu přinesl bramborovou kaši z prášku, místo archivního červeného jen studený hořký čaj v kelímku.

„Promiňte, měl jsem Vám říct, že nesmíte opustit prostory nemocnice,“ reagoval na údiv Kes, která celé odpoledne přemýšlela, co si vezme na sebe. Zaplavila ji vlna zklamání.

„To jste měl,“ vydechla. Příliš se upnula na tu představu, že by alespoň na chvíli vypadla z téhle čpavkem páchnoucí díry. Rezignovaně se posadila zpátky na postel.

„Nebude zas tak zle,“ poznamenal soudce Fred šeptem a úkosem pozoroval sestru, která právě prošla kolem. Položil slečně Rawinské táč na klín a pak na noční stolek svou koženou aktovku.

(Bylo to vůbec poprvé, kdy ho Kes viděla s aktovkou.)

Otevřel ji, vytáhnul nějaký předmět zabalený do recyklovaného papíru a rychle ho ukryl pod polštářem. Byl to jen okamžik, zlomek vteřiny, ale Kes přesto poznala charakteristický tvar válce s úzkým hrdlem..

„Co to je?“ podivila se, i když tušila.

„Překračuji zákon,“ usmál se Fred s výrazem malého kluka a posadil se na postel. „Právě jsem propašoval do federální nemocnice láhev toho nejlepšího vína, jaké se mi podařilo sehnat. Za to si mohu vyměřit pokutu až do výše týdenního platu nebo dokonce podmínku na tři měsíce.“

Kes měla pocit, že zrudnul. Přesněji řečeno, že už nebyl tak bledý jako vždycky.

„Ale proč?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Prostě jsem měl pocit, že byste si ráda dala skleničku Ferwenského červeného z třetího traktu jižních svahů. Pod polštářem je sedmička z roku 2011. Odhaduje se, že v celém vesmíru jsou poslední dvě, možná tři desítky lahví a nikdo neví kde.“

„Ferwenské víno? Kde jste ho vzal?“

„Zabavil jsem ho letos na jaře při zátahu na pašeráky. Podle zákona je tahle láhev určena k likvidaci. Tak jsem si myslel...“

„...že ji zlikvidujeme spolu.“ pochopila Kes.

Fred zvedl souhlasně obočí.

„Hlavně aby nám ho nezabavila ta tlustá bílá velryba, co pořád krouží kolem,“ dodal.

Hlavní sestra, jako by ho slyšela, proplula chodbou před otevřenými dveřmi.

„...a proto Vás musím upozornit, slečno, že všechno co vás přinutím říci, bude použito proti vám,“ pronesl Fred významně zcela bez souvislosti. Sestra zase zmizela.

„Nestačím se divit,“ poznamenala Kes.

„Tak se nedivte a jezte,“ vybídnou ji. Už zase šeptal. „Já to taky úplně nechápu. Ten alkohol není můj první delikt. Už jsem dnes překročil svá práva v centrální soudní databázi a především...“ vzal ze stolu aktovku a vytáhl objemnou složku. Na jejím hřbetě stál červený nápis *Running Bill*, „...především jsem odcizil dokumenty, což mě staví mimo službu a jako soudce můžu schytat pěkných pár ostrých. Plujeme na jedné lodi, Kes.“

„Jste blázen? Na to se přece přijde?“

„Jistě, ale nejdříve zítra. Můj plán počítá s tím, že budu zbaven těchto obvinění v souvislosti s naším triumfálním odhalením.“

„Takže to všechno děláte jenom kvůli mně?“

„Ne, dělám to kvůli nám.“

„Nám dvěma?“

„Nám všem.“

Kes odložila táč a čekala nějaké další vysvětlení, ale nepřišlo. Soudce Fred namísto toho přešel k výslechu: „Čas nás tlačí, Kes. Řekněte mi, co víte o svém otci. Úplně všechno, cokoli nám může pomoci.“

„Dobrá, ale nejprve to víno,“ protestovala. Fred jednal rychle. Vylil zbytek čaje z kelímku do květinové vázy, nahmátl láhev, otevřel ji, nalil, zavřel a vrátil na místo. Právě včas. Velká bílá sestra proplula kolem ve svém pravidelném intervalu.

„...obviněna ve věci napadení veřejného činitele a dále...“ hrál svou roli Fred, dokud nezmizela.

„Takhle se Ferwenské červené nepije!“ ohrnula slečna Rawinská nad kelímkem nos, ale pak už se poddala prvnímu doušku výtečného nápoje.

„Poslouchám,“ vyzval ji Fred.

A Kes spustila:

„No popravdě... nikdy jsem svého otce nepoznala. Vychovala mě matka a ta o něm nikdy nemluvila. Nevím, proč bych kvůli němu měla zase trpět.“

„Zase? Poznám, když lžete, Kes.“

Kes se napila.

„No tak dobře! Když jsem byla malá holka, já nevím, osm, možná devět let, jednou se u nás objevil. Bylo to v zimě, hned po vánocích, ale je to strašně dávno, moc si nepamatuju. Máma plakala a pořád mi opakovala, že mě musí ochránit před zlými lidmi. Odjeli jsme pryč, takovým velkým nákladním autem někam do továrny. Byla tam tma, mokro a odporný vzduch, jako v nemocnici nebo prádelně. Nepamatuju si, jak jsem tam byla dlouho. Pár dní, možná týden nebo dva. Táta byl pořád pryč a starala se o mě nějaká mladá holka.“

„Jméno? Jak vypadala?“

„Říkali jí Paris, nebo tak nějak. Asi přezdívka. Byla krásná, ale neviděla na jedno oko. Ano, vzpomínám si, že jsem se jí zpočátku bála. Měla jsem strach, protože se jí hýbalo jen to zdravé. Ale jinak na mě byla moc hodná. Četla mi pohádky a zpívala, když jsem plakala.“

Kes se vrátila zpátky z minulosti a setřela si slzy z tváře. Fred seděl vedle a pevně svíral její dlaně. Cítila se uvolněně a bezpečně.

„Co se stalo potom?“ vybízel ji, aby pokračovala.

„Pak už nic. To velké nákladní auto jednoho večera znovu zastavilo před domem, táta mě vysadil, objal, usmál se a zmizel stejně rychle, jako se objevil. Máma tenkrát vyběhla ven a měla takovou radost, že nedávala pozor a na zamrzlých schodech uklouzla. Odesla mě domů, uvařila večeři, uložila do postele a pak zavolala tetě. Potřebovala hlídání a taky odvézt

do nemocnice. Na schodech si totiž zlomila nohu, jak se ukázalo, ale začala to řešit, až když jsem poklidně spala. To byla celá moje máma.“

Slečna Rawinská se podívala do tváře soudce Freda a její oči byly plné mateřské lásky. Neměl to srdce jí říct pravdu o skutečných rodičích – laboratorních zkumavkách v hloubi Lasseckého podzemního komplexu.

„Díky Kes, ta holka... Paris, jste říkala? To by nám mohlo pomoci.“

Fred otevřel složku a z obálky uvnitř vypadlo několik fotografií. Kes je sebrala a se zájmem si je prohlížela.

„To je ona, Paris. Vidíte to levé oko?“

„Dobře, zkusím ji prověřit.“ Fred si dal fotku drobné černovlásky stranou.

„Ty ostatní neznám, tedy kromě...“ zastavila se u jedné nepříliš ostré fotografie.

„Doktor Bill Elecson,“ doplnil Fred pro úplnost.

„Ano, to je... tedy bylo jméno mého otce. Vlastně jsem ho ani neznala, ale stejně je škoda, že zahynul při té autohavárii,“

„Autohavárii? Jak to víte?“ zarazil se Fred.

„Řekl jste to. Právě teď,“ bránila se.

„Ne, Kes, nic takového jsem neřekl.“

„Tak jsem si to asi přečetla, ve Vašich *záznamech*,“ zaťukala mu Kes významně na čelo.

Fred pustil její ruku a odtáhl se stranou.

„Vaše hlava, Kes. To je celý problém. Mají strach, protože oni... vlastně ani já nevím, co všechno tam ukrýváte.“

„A kdo nám to poví?“

„Možná ta dívka, Paris,“ podíval se Fred na zažloutlou fotografii. „Nic naplat. Budu muset ještě jednou do naší centrální databáze. Doufám, že ještě nikdo nic netuší.“

„A pokud ano?“

„To poznám snadno. Vrátný na recepci mě zastřelí.“

„Blázne!“ rozlobila se Kes. Opravdu si o Freda dělala starosti. „A co já?“

„Vy zůstaňte tady. Dojezte večeri a pěkně se vyspěte. Přelíčení u tribunálu začíná zítra v osm ráno, tak si nezapomeňte pustit televizi. Když to dobře dopadne, přijdu si pro Vás kolem desáté. Když ne, přijdou jiní.“

Když Fred odcházel, přešel pohledem hodiny v nemocniční hale. Bylo devět pryč a ten večer ho čekala ještě spousta práce. Znal chladnou právní logiku tribunálu. Věděl předem, že sněm soudců udělí Kes zítra ráno trest smrti, nebo jak se u geneticky nečistých jedinců

s oblibou říká *proces eliminace*, a proto se ve svém plánu zaměřil na jedinou únikovou možnost. Ač on sám měl k lidské, či jakékoli jiné rase ve vesmíru dost daleko, rozhodl se položit osud Kes a dost možná i svůj vlastní právě do rukou těch miliard konzumních duší. Soudce Fred se rozhodl postavit poprvé ve své kariéře proti logice zákona a vsadit na sílu davu. No a když dav, tak média, a tím nejmasovější médiem ve vesmíru je I.S.T.V. - federální televizní kanál, vysílaný ve všech 1208 jazycích. Jediné médium, které musí být ze zákona povinně sledováno v každé domácnosti.

Ve 21:18 prošel soudce Fred vrátnicí v centrální soudní databázi, v 22:14 navštívil vězňe č.445-W, Patricii Hallisovou alias Paris v její cele ve federální věznici na planetě *Brisk* a o půl hodiny později už seděl u jednoho stolu s šéfem zpravodajské sekce I.S.T.V. Následovala velmi rychlá dohoda o poskytnutí jistých dokumentů a protože máme dobu přímé digitální holoprojekce záznamů, nebyl žádný problém pustit přesně v 23:00 do vysílání dokument, jehož samotné natáčení bylo teprve v polovině. Poprvé v historii vesmíru tak mohli diváci shlédnout posledních deset minut hodinového dokumentu v přímém přenosu.

Ten historický okamžik však slečna Rawinská propásla. Byla unavená a kaše už se ani nedotkla. Usnula brzy. Tak brzy, že neviděla vysílání v hlavním čase, které ve 23:00 uzavíral naprosto skandální investigativní dokument o nezapomenuté i když třicet let staré aféře týkající se pokusů ve vládní genetické laboratoři. Reportáž se v naprosto novém světle věnovala historii *Lasseku*, především tamní genetické laboratoři, která nám dala soudce a jejich jedinečný, bezchybný právní systém. Ovšem v rámci objektivitu nezapomenul dokument poukázat i na skutečnost, že ne vždy byla tato laboratoř perfektní a fungující organizací jako dnes. Padala velmi často slova jako *nelegální, utajovaný* a ve spojení s tím, co se dělo za zavřenými dveřmi laboratoří i výrazy *bolestivý, trpící, umírající* apod.

Doktor Bill Eleeson, vnímaný třicet let jako padouch a státní diletant první třídy, se za tu hodinku proměnil v očích nezaujatých diváků v hrdinu, bránícího nevinné oběti genetického výzkumu neohroženě a s nasazením vlastního života.

V samotném závěru pak bylo svědomí všech obyvatel vesmíru konfrontováno s faktem, že nedokázali muže, kterému vděčí za svůj každodenní klid a bezstarostný život, ocenit. Vystoupil soudce Fred se svým proslovem:

„Jsem Soudce, vůbec první z mnoha dalších, díky kterým je zločin na konci své dlouhé cesty. A jsme to právě my soudci, kteří se odevzdali do služeb zákona, podstoupili bolestivou genetickou transformaci a získali tak jedinečné telepatické schopnosti, tolik potřebné pro naše poslání. Máme jen jediný cíl. Každý den, každou hodinu, každou vteřinu dbáme, aby zákon v celém vesmíru byl dodržován, aby váš život byl klidný a vaše rodiny v bezpečí.

A co vy? Vy všichni, občané federace? Nezapomněli jste poděkovat? Opravdu ne? Jistě, děkujete své vládě, děkujete také vědcům, kteří za tímto jedinečným projektem stojí a pochopitelně, děkujete i nám soudcům. Skutečně jsme však na někoho nezapomněli? Kdo byl vlastně doktor Elecson? Proč se postavil proti projektu a byl souzen i stíhán? Kde jsou všichni ti, kvůli kterým to udělal? Devět zdánlivě úspěšných let, na jejichž počátku stála víra a trpělivost. Devět předlouhých let uběhlo od spuštění projektu, než vývoj dospěl do stádia, kdy jsem byl vyvinut já, první soudce.

Tento dokument je vůbec prvním svědectvím o tom, co se tehdy dělo za zdmi Lassecké laboratoře. Tam, hluboko pod zemí, ve vlhkých kobkách a na pitevních stolech hledejte ty, kterým je třeba poděkovat. Ty, kteří umírali v bolestech, prosili o svou smrt a možná... možná že o ni neprosili, ale přesto byla jim dopřána. Těm všem děkujeme za to, co dnes máme. Právě oni položili životy na krvavý oltář vědy a to nejmenší, co pro ně můžeme udělat je poděkovat.

Konec. Pár vteřin demonstrativního ticha a po tomto srdcervoucím projevu soudce Freda následovala čistě strohá informace redakce:

Trest jako vděčnost! Sledujte přímý přenos soudního tribunálu zítra v 8:00 na I.S.T.V.

Sobotní televizní dopoledne věnované právním pořadům Kes nikdy moc nezajímalo. Až dodnes. Vstala už kolem šesté a snažila se zjistit na spacenetu cokoli o přelíčení, tribunálu, soudcích a vůbec o všem. Zaplavila se fakty a byla překvapena, jak rychle se dostala do obrazu. Pronikala těmi právními smyčkami, paragrafy, odstavci, novelami, změnami i změnami změn s podivuhodnou lehkostí. V jedné chvíli se přistihla, že všem těm chladně strohým textům doslova propadla s jistou dávkou vášně. Až se otřásla nad vlastní zvráceností.

Všeobecně vzato, jediný důvod, proč sledovat jinak nudný sobotní právní pořad byla skutečnost, že jste mohli také hlasovat. Ne, že by o případné vině či výši trestu rozhodovali přímo diváci, to ne, ale bylo celkem zábavné (alespoň pro část vesmírné populace) sledovat, jak si ten který obviněný, případně kauza stojí u obyvatel vesmíru. Následovaly statistiky, rozborů podle národnostních, věkových, pohlavních a mnohých dalších skupin. Na závěr jste odcházeli od obrazovky obohacení o důležité poznání, že hermafroditní ještěři z planety *Gualkano* jsou skálopevní zastánci feministického hnutí. A proč vlastně?

Už od sedmi běžel pořad, který měl v popisu stručně informovat diváky o probíhajících případech, aby nebyli mimo. Tentokrát byl skoro celý věnován aféře *Running Bill*. Kes litovala, že neviděla ten večerní dokument, a když zaslechla v této spojitosti své jméno (a taky Fredovo), začala tušit, kam její obhájce míří. Přelíčení začalo přesně v osm. Soudců v tribunále bylo třináct včetně obhajoby a všichni do jednoho moc dobře věděli, jak to

dopadne. Sněm v podstatě ignoroval jakoukoli Fredovu snahu očistit Kasandru Rawinskou. Lékařský posudek mluvil jasně – genetická mutace. Po několika minutách vynesl tribunál rozsudek. Eliminace, co jiného. Měla být provedena ještě týž den, aplikací smrtící látky Karbin přímo do žíly.

Jenže, pak se to stalo.

Televizní moderátor už tušil senzaci. Měl zprávy z režie o nečekaně velké sledovanosti pořadu, což komentoval prohlášením: „Těšte se, čeká nás kauza, kvůli které dokonce medvědi na planetě Fraize přerušili zimní spánek.“

Když potom dal roztřeseným hlasem povel k hlasování divákům, strhla se frekvence. To se nestalo dobrých dvacet let. Vesmírné lodě po celém známém vesmíru vykázaly v tu chvíli poruchu na středních vlnách, všech patnáct tisíc jaderných reaktorů ČEZu zaznamenalo na půl vteřiny nárůst odběru o 14,5% a u Kes nad nemocniční postelí zablikala žárovka.

Výsledky se dostaly na obrazovku. Na straně *nevinen* to bylo skutečně velké číslo, které skoro polovina existující kosmické populace nedokázala přečíst a dobrá třetina vůbec neměla pro tuto hodnotu číselnou stupnici. A na té druhé, *vinen* skoro nic (přesně 48 hlasů a pokud navíc odečteme těch dvanáct za soudce, kteří už se vyjádřili...).

Nastal nevídaný zmatek. Slečna Rawinská už byla odsouzena k popravě, ale soudci všichni do jednoho měli před očima tu nelehkou situaci, kterou by to mohlo vyvolat. 785 triliónů občanů a to včetně těch ve vysokých funkcích. Jen toho papíru na transparenty... to by vyvolalo zásobovací krizi. Když k téhle patové situaci přičtete makroekonomický fakt, že v celé jižní oblasti federace panovala více než dva týdny vedra, inflace za poslední měsíc rostla, stejně jako nezaměstnanost a na Galkanu už zase trpěli nedostatkem okurek, dojdete jistě sami k názoru, že jediné východisko je navrácení prezidenta do funkce po sto třiceti letech, aby jí udělil milost. Ale to by se do odpoledne nestihlo.

A tehdy předstoupil soudce Fred s návrhem:

„Ctěný tribunále. Jak všichni víme, podle lékařské zprávy vykazuje slečna Rawinská značnou genetickou mutaci. Byl u ní prokázán memorový genotyp, jazykový implantát, aktivovaná přenosová jednotka i fragmentovaný podvěsek mozkový. Zdá se, že obžalovaná je standardně vybavená pro práci soudce. Proto navrhuji změnu trestu na doživotí s neurčeným místem výkonu a já osobně na ni dohlédnu.“

Soudci začali zmateně švitořit. Vyměňovali si neurčité pohledy, ale pak impulsivní televizní moderátor přišel s myšlenkou dalšího hlasování (sledovanost mezitím ještě stoupla o dalších, neuvěřitelných 76%) a bylo rozhodnuto. I když tribunál vyhlásil přestávku, aby se poradil, bylo nad slunce jasné, že na tento návrh přistoupí.

O pár minut později Fredovu nabídku hlavní soudce potvrdil. Kasandra Rawinská dostala za svůj přestupek ve věci genetické mutace doživotí s tím, že může výkon trestu strávit ve službách soudního aparátu.

Kapitola 6. – Práce jako každá jiná

Jak slíbil, v deset byl soudce Fred ve federální nemocnici. Kes mu byla vděčná, ale jako bývalá profesionální společnice dokázala své pocity úspěšně tajit.

„Dobré ráno, šéfe,“ přivítala ho.

„Dobré ráno.“

„Tak s čím začneme? Vyrážíme po stopách dealerů drog? Vpadneme do doupěte spacenetových pirátů? Nějaká vražda na obzoru, nebo alespoň loupež?“

„Pomalů, slečno Rawinská. Mluvil jsem s Vaším ošetřujícím lékařem a vypadá to, že si tu ještě pár dní poležete. Každopádně jsem rád, že Vám nechybí chuť do práce. Začít můžete hned... Marcelko?“

Do nemocničního pokoje vešla drobná dívka s hustými blond vlasy načesanými do drdolu neuvěřitelných rozměrů. Přes obroučky silných brýlí na Kasandru trochu nesměle mrkla. Ke své spíš dětské než dívčí hrudi tiskla velkou kartónovou krabici.

„Seznamte se, tohle je moje, vlastně teď už naše asistentka, Marcelka.“

„Dobrý den,“ pozdravilo děvče.

„Ráda Vás poznávám, Marcelko“ vrátila jí formálně pozdrav Kes.

„Je to ten Brinsecký spis?“ ujišťoval se Fred.

Dívka přikývla: „Ano, spis číslo 5546-M.“

„Dobrá.“ Fred převzal těžkou krabici od asistentky a položil ji na Kessin noční stolek. Recyklovaný plast stolku pod tou vahou se skřípotem zaúpěl.

„Bohužel, naše vážená klientka na planetě Brisek,“ vysvětloval Fred, „dnes ráno zemřela. Čas od času řešíme i notářské záležitosti zvláště významných klientů, pokud jsme požádáni o spolupráci. A členka královského rodu byla takovou klientkou.“

„A co já s tím?“ zjišťovala Kes.

„Nic těžkého, pro začátek. Je třeba vyřídit pozůstalost, zmapovat dědice, rozhodnout o podílech, zkontrolovat jejich trestní bezúhonnost, uhradit případné dlužné částky federálnímu

aparátu. Tady,“ poklepal Fred významně na víko krabice,“ najdete všechny potřebné dokumenty. Příslušný Brisecký zákon, soupis majetku,...

„Královský rod na Briseku?“ skočila mu do řeči Kes, ovládaná neblahým tušením.

„Ano,“ potvrdil Fred jako by mimoděk a pokračoval ve výčtu podkladů: „...soupis majetku, seznam pozůstalých...“

„Frede?“ zastavila ho znovu Kes. „Na Briseku? Na té planetě hmyzu?“

„Ano,“ opět tiše souhlasil a rychle ukončil svůj projev. „No zkrátka, všechno tam je. Tak se na to vrhněte a teď, když dovolíte...“

„Hej, pane soudce!“ chytila ho Kes za rukáv. „Kolik je těch pozůstalých?“

Fred se krátce zamyslel a pak řekl jen: „Nevím přesně.“

„Marcelko?“ udeřila Kes pro změnu na dívku, kterou vlastní instinkt varoval a pomalu vystrkával z místnosti.

„Asi pět tisíc přímých příbuzných,“ špitla se zrakem sklopeným k zemi. „A něco kolem dvaceti tisíc nepřímých. Jejich spisové složky přivezou...“

„Ale to je šílenství! To nevyřídím ani do vánoc!“

„Uvidíte, že to není tak složité, Kasandro,“ prohodil s lehkostí každého šéfa soudce Fred. Jemně vymanil své zápěstí z jejího křečovitého sevření a otočil se k odchodu. „Nechám Vám tu k ruce Marcelku a pro těch prvních pět tisíc se zastavím zítra po obědě.“

„Kde berete tu jistotu!“

„Jste chytrá a pracovitá žena, Kes,“ odpověděl a pomalu odcházel.

„Já myslím jistotu, že tuhle práci vůbec vezmu!“

Fred se na chvíli zastavil a pak dodal: „Po pravdě, nemyslím si, že bych tě do práce musel nutit, Kes.“ Bylo to poprvé, co jí tykal.

„Kdepak! Hrabat se celý den v zatuchlých papírech, to byl vždycky můj tajný sen,“ poznamenala slečna Rawinská s notnou dávkou jízlivosti.

Fred se otočil ve dveřích: „Přesně tak. Uvidíš, že tomu propadneš. Viděl jsem tvou lékařskou zprávu.“

Bylo by to vůbec možné? Kes si vzpomněla na dnešní ráno, jak se horlivě probírala trestním zákoníkem. Poprvé za celou dobu jí napadlo, co kdyby...

Pohlédla na kartónovou krabici a pocítila záchvěv zvědavosti kdesi hluboko ve svém zmutovaném mozku. Databáze fragmentovaného podvěsku se právě aktivovala.

Spokojený soudce Fred vyšel ze dveří, nasadil si na hlavu černý klobouk a okraj si stáhnul nízko do čela. Tak nízko, že mu nebylo vidět do očí, ale bledá tvář se rozestoupila v širokém úsměvu.

„Jak se říká, *máte to v genech*, soudkyně Kes,“ pronesl sám pro sebe na opuštěné nemocniční chodbě a zamířil do své kanceláře.

Čekal tam na něj klient. Jistý velmi vážený a údajně podvedený pan Bufon. Opravdu výstřední člověk. Když ho Fred poprvé uviděl, jednou rukou si přidržoval rozpadající se nos Michaela Jacksona a vykřikoval neustále „I’ll be back!“ s podivným evropským, patrně rakouským, akcentem.

* * *

KONEC

Karolina Francová

Zrození

Planeta byla mrtvá, otáčela se pod nimi špinavá a zjizvená jako hodně dlouho používaný míček nějakého psa. Kalná žltorudá oblačnost se čas od času nakrátko roztrhla a odhalila šedý suchý povrch.

Antoinne Werner přivřel oči a představil si ji tak, jak ji spatřil poprvé – modrobílou, s ostrovy zeleně. Dokonalou a svěží. V rozpuku a plnou sil. Jeho první misi, jeho první kontakt. Jeho strašlivé selhání.

„Kapitáne?“ vyrušil ho hlas jeho zástupkyně. „Kotvíme na orbitě už šest dní. Lidi hodně mluví. Měl byste jim dát nějakou práci, aby se nešířily fámy.“

„Jaké fámy?“ zeptal se Werner.

„Že tohle je Karie.“

„Ale tohle je Karie, Eliso,“ odpověděl.

Její výraz se změnil. Běžnou strohost a odtažitost nahradilo překvapení a jakási temná fascinace. Přistoupila k panoramatickému oknu a podívala na planetu novými očima.

„Nemůže to být Karie, její poloha je přísně tajná, ani vy nemáte přístup k takovým informacím,“ řekla.

„Nemusím k nim mít přístup, už jsem tady byl. Před dvaadvaceti lety.“

Obrátila k němu tvář, v níž se zračilo nevyřčené podezření.

„Vešel jsem prvnímú kontaktu,“ potvrdil ho.

„Panebože,“ hlesla.

Panebože? pomyslel si Werner. *Bůh s tímhle nemá nic společného. Jmenoval se Anli-Lan.*

„Můžete jít, Eliso.“

„Jaký tu máme úkol?“ odvážila se zeptat, i když tím bezprecedentně porušila nepsaná pravidla, jimiž se řídil jejich pracovní vztah.

Věnoval jí dlouhý pohled a neřekl nic. Sevřela nazlobeně rty, ale pokývla hlavou a odešla. Měla ambice, přidělili ji k němu, aby se seznámila s lodí a její posádkou, než ji po

něm v horizontu několika měsíců převezme. Už teď se cítila jako kapitánka. Byla to její loď a její mise. Čím dál méně se jí líbilo čekat, ale Werner jí to nehodlal nijak usnadnit. Taky si tím prošel, taky byl takový. Mladý a nadšený a přesvědčený, že když ze sebe člověk stále vydává to nejlepší, nemůže nikdy litovat.

Lituju ted'? napadlo ho a v jeho paměti vyvstal obraz Anli-Lana, jak ho viděl ten první den.

Přichází k jejich přistávacímu modulu sám, neozbrojený, oblečený jen do lehké krátké tuniky, po měkké trávě bos. Je mladý, má dlouhé světlé vlasy až do pasu a šedé oči, vypadá až na drobné odlišnosti jako člověk. Werner je vzrušený. Kontakt je tady a je tu tolik otázek. Je si téměř jistý, že se potvrdí nějaké spojení mezi Zemí a Karií. Musí to tak být při té podobnosti. Otevírá se před ním jeho životní příležitost.

Anli-Lan ho obchází v kruhu. Nejistě se dotýká jeho těla, zkoumá jeho oděv a vybavení, ale je na něm vidět nervozita, jako by chtěl něco podstatnějšího a hledal odvahu. A pak promluví.

Měl jsem ho lépe poslouchat. Měl jsem se víc soustředit na to, co naše setkání znamená pro něj, než co znamená pro mě. Bůhví, že mi to řekl hodně jasně.

„Neznat a být nepoznatelný, dokud se sám nerozhodneš odhalit. To ti závidím, Wernere. Můžeš někam patřit, aniž bys musel ztratit sám sebe.“

Anli-Lan mu samozřejmě pověděl o Síti, když mu vysvětloval, proč se s nikým jiným nedomluví. Řekl mu o tom, že všichni na planetě jsou do ní zapojeni od okamžiku svého narození a komunikují spolu jen v jejím rámci, navenek jsou němí a neschopní dorozumění. Nedokážou se od Síti odpojit stejně, jako on sám se s ní díky nějaké vrozené chybě nedokázal plně spojit. Je s ní v kontaktu, a přitom stojí mimo ni. Jediný. Prostředník. Tlumočnick.

„My nemáme žádné hry, Wernere,“ říká Anli-Lan a sklání se nad šachovnicí s nadšením a vzrušením malého děcka. Je schopný hrát donekonečna, cokoli a s kýmkoli. Je to pro něj jako droga. Prožívá při hře doslova opojení. Oči mu září, rty se mu chvějí. Werner mu to nedokáže odepřít. „Možná v minulosti jsme je měli, když ještě bývalo víc takových, jako jsem já.“

Když se Werner snažil pochopit Anli-Lanův čin, mnohokrát ho napadlo, jak strašně osamělý musel být. Všichni na planetě sdíleli něco, co on sdílet nedokázal. Byl pro ně

nepostradatelný, to ano, ale byl mezi nimi sám. Nikdo z nich mu nemohl porozumět, protože nikdo z nich nemohl prožít jeho zkušenost.

Ani já jsem to nedokázal.

„Vezmi mě s sebou!“ naléhá Anli-Lan. „Nemůžu tu zůstat, ne teď, když jsi mi ukázal, co všechno nikdy nebudu mít. Zešílím tady.“

Werner věděl, co by to znamenalo. Kdyby ho poslechl, vzal by Karii něco podstatného – možnost vnějších kontaktů. Snad kdyby jich bylo víc, ale Anli-Lan byl jediný svého druhu.

„Co by si bez tebe počali?“ odmítl. „Zůstali by bez spojení s okolím. Vzít tě s sebou by byl zločin, který nechci spáchat.“

„K čemu potřebuji mě, když o kontakt s okolím nemají zájem?! Zakázali vám vracet se. Zakážou to každému, kdo přijde. Jsou uzavření do sebe. Já ne.“

Když Werner viděl jeho výraz ochromující hrůzy, položil mu ruku na rameno.

„Podívej, nechám ti tu naše vybavení, budeme se spolu moct spojit, kdykoli budeme chtít.“

„Wernere!“

„Ne.“

Tak se rozhodl. Odletěl. Čekal, že Anli-Lan se s ním spojí hned druhý den, ale panovalo ticho. Dny se spojily v týdny, ty se přehouply v měsíc. A pak zavolal.

„Musíš se pro mě vrátit. Síť už mě nepotřebuje.“

„Co se stalo?“ Wernera sevřela předtucha.

„Říkal jsem si, že když tu Síť nebude, všechno se vyřeší. Použil jsem planetární obranu. Jsou pryč. Všichni. Čekám v úkrytu, mám tu zásoby asi na dva měsíce.“

Werner vrhl poslední pohled na vypálenou planetu, dopnul si uniformu a opustil svoji pracovnu. Zamířil k hangáru. K přechodové komoře číslo osm. Právě k té, do níž kdysi nechal se svázanýma rukama postavit Anli-Lana. Postavit se na to samé místo bylo jako skočit v čase.

Anli-Lan se otáčí, tvář má bledou, dlouhé vlasy zpocené a špinavé, ramena shrbená, oči vyhaslé. Pořád se rozhlíží a Werner ví, že hledá jeho. Že chce znovu začít vysvětlovat, že chce prosit o jeho pochopení. Jako by se to dalo pochopit, jako by bylo možné to přijmout!

Kdo vraždí, nemá právo žít, tak jednoduché to pro mě tenkrát bylo.

Když se vrátili na Zemi, vědci a specialisté se na materiál, který přivezl, vrhli jako šílení. Katastrofa, s níž jeho mise skončila, je poháněla vpřed. Každý chtěl přijít na to, co mohli udělat jinak. Co měli říct, jak se měli zachovat. Werner jim rozuměl. On sám si udělal kopie všech záznamů a pustil se do práce. Potřeboval vědět, jestli to nějakým hrůzným a zlovolným způsobem nebyla jeho chyba. Každou noc před ním stál Anli-Lan a hledal ho očima. Každou noc Werner uhýbal pohledem.

„Jsem tady,“ řekl do prázdná přechodové komory. „A je mi to líto.“

Nepřišel na to sám, o to to bylo horší. Publikovala to xenobioložka Rita Siezky. Nazvala to přerodem druhu. Když Werner její článek četl, věděl, že to pravda. Slyšel potvrzení v každé větě Anli-Lana. Všichni mylně považovali Síť za spojení jednotlivců dorozumívajících se telepatii, ale Síť byla jedna bytost, jedno vědomí, které rostlo za pomoci fyzického zrození a fyzické smrti. Jenže jeho velikost již byla na pokraji únosnosti, proto se na Karii již celá staletí postupně snižovala natalita, proto se rodilo stále méně jednotlivců neschopných se do Síť zapojit. Anli-Lanův čin jen završil a urychlil již probíhající proces.

Ne vražda, ale zrození.

Werner zablokoval dveře spojující přechodovou komoru s lodí.

Poslal jsem ho na smrt, nezasloužím si žít. Je to stále stejně jednoduché jako tenkrát.

Petr Heteša

Neznámá známá

V Biotechu jsem skončil a oni mi vymazali čtrnáct měsíců paměti. Posledních čtrnáct měsíců. Měl jsem štěstí, že jsem se v té době třeba nepřestěhoval, protože to bych netrefil ani domů. Jenže komu by se chtělo z Baltimore. Posledních čtrnáct měsíců jsem měl okno. Nebo ještě lépe, prostě posledních čtrnáct měsíců neexistovalo. Jako kdybych se z 10. dubna 2014 nějakou časovou smyčkou dostal přímo do 10. června 2015. Jako bych čtrnáct měsíců ležel v kómatu a nevěděl o světě kolem. Přičemž já o něm ale velice dobře věděl. Než mi ho z té hlavy vypreparovali.

Ještě že jsem měl Barnyho. Irský setr s nádherně lesklou kaštanovou srstí a velice inteligentním čenichem. Byl asi pravdu tou jedinou bytostí, která mě nejen chápala, ale dokonce se mnou soucítila. Jemu jsem nemusel nic vysvětlovat. Nemusel jsem se mu omlouvat, proč mu nevolám, když jsem to minulý týden slíbil (nějaká Mirinda o které jsem v životě neslyšel, alespoň ne určitě před 14 měsíci), proč jsem neodletěl do Bostonu na biotechnologickou konferenci (pořadatelé), kdy konečně vrátím tu sekačku na trávu (soused, vůbec jsem netušil, že není moje). Dobrá třetina jmen v mém mobilu mi nic neříkala a snažil jsem se je raději ani nebrat, dokud nevymyslím nějaké rozumné zdůvodnění, proč volajícího neznám.

A Barny tohle všechno chápal. Byl takovou mou jedinou jistotou, záchytným bodem v tom bláznivém světě, do kterého jsem byl vržen. Když jsem seděl na pohovce a on se natáhl vedle mě, většinou jsem neodolal a položil na něj ruku a úplně cítil, jak mi ta jeho energie a víra v tento svět proudí do žil. Psí energie psiho světa byla daleko přívětivější než ta moje toho mého.

Měl jsem ho již tři roky a seznámili jsme se tak, že jsem ho srazil autem na lesní cestě v Brick Hill. Neměl žádný obojek, ani čip (jak jsem později zjistil na rentgenu) a nejspíš ho tam někdo odvezl, aby se ho zbavil. Na to, že měl přední tlapku po té srážce úplně gumovou a nejméně třikrát zlomenou, ani moc nevyl. Byl statečný. Vzal jsem ho domů. Bylo to v neděli večer a v pondělí ho odvezl k nám do práce. Jsme přece BioTech a s takovou prkotinou nemůže být problém. Je fakt, že žádné psí implantáty jsme na skladě neměli, ale kluci se toho zhostili docela s chutí. Konečně zase něco jiného a něco, co ještě nedělali. Šest centimetrů kosti přední tlapy včetně kloubu mu nahradili titanovým implantátem a z Barnyho se stal jediný savec mimo člověka, který měl povolen vstup do přísně střeženého areálu. Vymohl jsem si to na Hollingerovi, který sice zpočátku děsně prskal, ale nakonec všechna ty razítka sehnal, jelikož si Barnyho také oblíbil.

Vlastně jsem ani nevěděl, proč jsem dal výpověď. Chybělo mi jakékoliv logické zdůvodnění. Naštval mě šéf sekce? Ale s Ronem Hollingerem jsem vždycky vycházel dobře. Nebo někdo z mých kolegů? Byli jsme dobrý tým, ledaže by do něj v těch posledních měsících přišel někdo, s kým bych se nesnesl. Ale nejsem žádný konfliktní typ. Nebo jsem udělal nějaký průšvih a dostal výpověď? Blbost, bylo to na mou žádost. Alespoň dle papírů. Ale co já vím jak jsem se s nimi dohodl a co v tom bylo? Všechno bylo vymazáno.

Nebo že už by mě tak otravovaly ty nekonečně kontroly a prověřování? Ale dělal jsem tam šest let, tak proč tak najednou? Je fakt že BioTech není jen taková obyčejná standardní firma a ta bezpečnostní opatření tam byla mnohdy skutečně přehnaná a otravná. Navíc sekce, ve které jsem dělal, což byl vývoj ukládání dat v biologickém materiálu, pracovala částečně i pro armádu. Od pondělí do pátku jsme bydleli přímo v areálu. Ta ubytovna byla vybavena velice luxusně, asi jako pětihvězdičkový hotel, ale technicky byla vržena do osmdesátých let minulého století. Žádný internet, žádný mail, žádný mobil. Telefon výhradně po pevných linkách a televize pouze kabelová. BioTech disponoval těmi nejvýkonnějšími a nejmodernějšími počítači, ale celá jejich síť byla od té internetové dokonale odříznuta. Rušičky wi-fi signálu pokrývaly ještě plochu sto metrů kolem přísně střeženého areálu.

Samozřejmě to nebylo moc příjemné, ale pět dní v týdnu se to dalo vydržet, zvláště když to bylo kompenzováno 3D kinem, wellness centrem, fitness, bowlingem, kulečnický, nejrůznějšími simulátory, golfem, tenisem, bazény a vším možným. A taky samozřejmě nadstandardním platem.

V pátek odpoledne pak trvalo čtyřicet minut, než jste mohli opustit vestibul tohoto vědeckého pracoviště a technicky se dostat opět na úroveň svých spoluobčanů, tedy použít mobil a odeslat mail. Páteční odpoledne znamenalo čtyřicetiminutový rituál začínající v šatně, kde jste museli odložit všechno, co jste měli na sobě, projít sprchami a potom rentgenové a ultrazvukové scanování, zda ve svých vnitřnostech nevynášíte něco, co by mohlo uchovávat elektronická data. Potom další šatna, kde jste měli šaty, ve kterých jste přišli zvenku v pondělí. Tuto proceduru samozřejmě vždy prodělával i Barny. Měl výhodu akorát v tom, že po něm nechtěli, aby si svlíkl svoji kaštanovou srst a po scanu si oblíkl novou. Přesto mu ji vždycky pečlivě prohmatali.

Jestli mi dokázali vymazat přesně vymezený úsek paměti, znamenalo to, že výzkum, na kterém jsem dělal, musel být částečně úspěšný. A nejspíš tam došlo i k nějakému skokovému objevu a možná právě ten byl příčinou, proč jsem odsud vypadl. Možná se to neslučovalo s mým svědomím (i když o tom jsem pochyboval, je docela ohebné a přizpůsobivé) a nebo jsem už třeba nebyl pro další vývoj dost prověřený a spolehlivý. Těžko říct. V každém případě ten první týden poté, co jsem zjistil, že je o rok více a já už nedělám u BioTechu, byl nejhorší.

Trávil jsem ho většinou dlouhými procházkami s Barnym po Clingtom parku, návštěvou kin, někdy i barů, a opatrným kontaktováním mých známých a vyzvídáním, co všechno jsme spolu za ten rok zažili, co jsem komu slíbil, kde jsem s kým byl. Největší problém byly pochopitelně ženské. Naposledy (co jsem si pamatoval) jsem spal s Leylou. Jenže když jsem jí včera volal, ozvala se mi z Paříže. A vylezlo z ní, že je tam už osm měsíců. Složitě jsem ji vysvětloval, že jsem před týdnem spadl z kola a trpím částečnou ztrátou paměti. Snad to pochopila. S kým jsem tedy spal těch posledních osm měsíců, mi ale neporadila. A pochyboval jsem o tom, že bych držel nějaký šílený celibát. No a podobných problémů se samozřejmě vyskytla spousta. V garáži jsem měl nového bentleye a nemohl od něj najít klíčky ani kartu. Musel jsem volat autorizovaný servis. Sdělili mi, že aktivaci startéru mám nejspíš v mobilu. Poděkoval jsem. Byl tam. Akorát že jsem samozřejmě neznal kód.

Navštívila mě asi deset dní poté u mě doma. Pohledná černovláska s krátkými vlasy, věk něco málo pod třicet, sportovní postava, zelené kočičí oči, drobná ústa s drobným nosíkem a velice decentní make-up.

„Ahoj Gregu,“ řekla a usmála se na mě rozkošným úsměvem.

„Dobrý den... Promiňte, nejsem si jist...“

„Já jsem Sára,“ podala mi štíhlou ruku. Stiskl jsem ji.

„Greg.“

„Jo, já vím... Mohu dál?“

„Jestli jde o nějaké pojištění, nebo...“

„Nejde o pojištění. Jde o obchod.“

„Vysavač mám a přikrývky z ovčí kůže s léčebnými účinky taky.“

„Já vím.“

Trochu mě rozhodila. Nějak moc toho věděla.

„Známe se?“ zeptal jsem se.

„Jistě že se známe,“ usmála se s lišáckým výrazem v očích.

„Jak moc?“

„No..., co se týká času, tak moc ne. Co se týká intenzity, tak docela hodně.“

Sakra. Nemohla to říct přesněji. Nejspíš byla tou, která zrušila můj dočasný celibát po Leylině odletu do Paříže. A musel jsem ocenit, že jsem měl i v těch posledních 14 měsících, o kterých jsem nevěděl vůbec nic, dobrý vkus.

„Ahoj Barny,“ řekla, když zahlédla ve dveřích jeho čenich, který také přišel zkontrolovat návštěvu. Podrbala ho za ušima. Otřel se jí o nohy a vrtěl ocasem. Asi se taky znali.

„Tak jo..., pojď dál.“

Odstoupil jsem ode dveří a ona vešla. Jasmínová vůně. A vpadlo to, že můj byt zná lépe než já. Šla rovnou do obývacího pokoje a pak napravo ke kuchyňské lince. Zapnula kávovar.

„Dáš si kafe?“

„Jo..., to bych si dal,“ řekl jsem a posadil se do křesla.

Docela mě fakt rozhodila.

„Možná by bylo dobré, kdybych ti řekl, že...“

„Nemusíš mi nic říkat. Nepamatuješ si mě.“

„Jak to víš? Jsi z BioTechu?“

Rozesmála se.

„Ani náhodou.“

Počkala, až kávovar konečně naplní oba šálky kávou a pak je přinesla do obývacího pokoje, postavila na stůl a posadila se naproti mně.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

Rozhodil jsem rukama.

„Promiň,... pořád jsem z toho tak trochu zmatený. Chodili jsme spolu? Nebo vlastně chodíme?“

„Co myslíš?“ usmála se pobaveně.

Normálně si mě vychutnávala. Věděla toho o mně víc než já a vyloženě se tím bavila.

„Možná jo... Jsi hezká a dovedu si představit..., že prostě...“

„Co si dovedeš představit?“

„Jak moc jsme spolu chodili?“

„Myslíš jak často nebo jak intenzivně? Na obojí je odpověď hodně.“

„No dobrá. Alespoň jednu věc mám vyjasněnu.“

Barny si lehl k jejím nohám a vypadal velice spokojeně. Přejela mu nahým chodidlem po hřbetě.

„Pouze mi není jasné, jak jsi se zmiňovala o nějakém obchodu.“

Zadívala se mi do očí.

„Je to čistý obchod, Gregu. Mrzí mě, že ti to musím říct takto na rovinu, ale od začátku šlo jen o obchod.“

„Takže..., to jako že jsi se mnou spala...“

„Neřekla jsem, že jsem s tebou spala.“

„Takže...“

„Ale jo, sakra. Tak jsem s tebou spala. Ale byla to součást obchodního vztahu.“

„Platil jsem ti?“ zeptal jsem se překvapeně.

Zakroutila hlavou.

„Ne, já jsem ti vlastně platila.“

Přestával jsem chápat.“

„Bylo to..., jako myslím, jestli ses musela hodně přemáhat.“

Rozesmála se. Byla fakt k sežrání.

„Co kdybychom to nechali až na potom, až uzavřeme tu obchodní stránku věci?“

„No dobrá. Já akorát pořád nevím, v čem spočívá.“

„Ani tě to nenapadá?“

„Má to něco společného s BioTechem?“

„Jistě. Všechno.“

„Co konkrétně?“

„To na čem jsi dělal. Výsledky sekce speciálního výzkumu... Výzkumu ukládání dat do mozku a následně pak možnosti jeho ovlivňování.“

„Na tom jsem poslední rok dělal?“

„Přesně na tom. A dohodli jsme se na pěti milionech dolarů.“

Tiše jsem hvízdal.

„Pět milionů dolarů za to, že vám dodám ty výsledky?“

„Přesně tak.“

Uvažoval jsem o tom, jestli to může být pravda. Jestli jsem se skutečně mohl nechat uplatit. Ovšem pět milionů bylo pět milionů. A to k tomu ještě nepočítám Sárú, která vypadala fakt skvěle. Do prdele...

„V tom případě mě to velice mrzí, ale budeme to muset zrušit.“

„Nejde to už zrušit, Gregu.“

„I kdybych to nakrásně slíbil, nebylo nikdy možné to zrealizovat. A musel jsem to vědět. BioTech je tak dokonale jištěný, že se to prostě nedá vynést ven. Takže jsem možná jenom blafoval.“

„Nemyslím si.“

„Já ano... Možná, že když jsi s tou nabídkou přišla, tak jsem na to kývl. Možná jsem tě chtěl jenom dostat do postele.“

„Nešla bych, kdybych nevěřila, že to máš dobře vymyšlené.“

„V tom případě se omlouvám. Ale byl to od začátku nesmysl. Kdyby poslali chlapa místo tebe, tak bych nikdy takovou kravinu neslíbil.“

„Gregu, ten vývoj byl tak daleko, že jste dokázali elektronická data převést a uložit v mozku.“

„Tomu věřím. Ale právě proto mi nejspíš vymazali těch posledních čtrnáct měsíců. Všechna data, co můj mozek přijal za poslední rok, aby měli jistotu, že to prostě nevynesu ven v mozku. Nejsou tak blbí. Akorát nechápu, jak jsem mohl být já tak blbý, že jsem něco takového slíbil.“

Napila se kafe a když položila šálek zpět na stůl, řekla: „Nikdy jsi nebyl blbý, Gregu. Jsi velice inteligentní, a proto jsme si vybrali právě tebe.“

„Sáro, jakkoliv jsi mi sympatická, musím tě zklamat. Omlouvám se ti za všechno, omlouvám se ti za to, že jsem s tebou spal, protože jsem ti nakecal, že...“

„Ty nekecaš, Gregu. A já taky nejsem tak úplně blbá. Mám MIT.“

„Blahopřeji.“

„Podařilo se ti to a když se dneska dohodneme, řekneš mi číslo účtu a zítra tam máš pět milionů dolarů.“

Nechápavě jsem se na ni zahleděl. Sklonila se a podrbala Banyho za ušima. Zavrtěl ocasem.

„Je to tady, v Barnym,“ řekla potom.

„Cože?... To je úplný nesmysl.“

„Tomu paměť nevymazali, Gregu. Uložil jsi to do jeho mozku.“

„To je kravina. Ani v jeho mozku by to nebylo možné dostat ven. Jsou přímo posedlí bezpečností. Pokaždé procházel se mnou rentgenem a ultrazvukem. Musel by mít v sobě převaděč dat s konektorem na připojení. A ten by ten scanner odhalil.“

„Má ho. A scanner ho neodhalil,“ řekla a přehodila si nohu přes nohu.

„Má ho v tom implantátu, Gregu. Ten se na tom monitoringu samozřejmě objevil. Ale už ne to, že uvnitř je převaděč dat. A nepochybuji o tom, že najdeš i ten konektor na připojení.“

Chvilku jsem na ni jen tak zíral a vůbec nebyl schopen vstřebat, co mi teď říká. Bylo to naprosto šílené.

„Barny, pojd' sem,“ zavolal jsem na něj.

Líně vstal a odšoural se kolem stolku ke mně. Ten titanový implantát měl v pravé pauce. A jestli Sára nekecala, tak měl teď v té své psí hlavě pět milionů dolarů.

„Sedni,“ řekl jsem.

Posadil se naproti mně a hleděl mi těma psíma očima do těch mých. Položil jsem si jeho packu na své koleno a pak mu ji prohmatal. Byl tam. Ukryt mezi hustou srstí v místě implantátu. Absolutně neodhalitelný, Mini USB, 16 pinů. Byl jsem fakt dobřej. Podíval jsem se na Sárku.

„A co jsi říkala, že necháme na potom, až uzavřeme tu obchodní stránku věci?“

30. 4. 2011

Jan Kotouč

Nová éra

Planeta Země, kolébka lidstva, působila pro oko vždy jako klenot. Modrý drahokam uprostřed černé nekonečnosti vesmíru.

Takhle ji ale žádný člověk už dlouho nemohl spatřit. Všechny lidské satelity a orbitální stanice byly zničeny během zuřivého konfliktu na povrchu této nádherné planety. Drahokam nyní působil jako krásná socha, které někdo zohyždil tvář. Nádherná, jedinečná, ale přesto na věky poznamenaná.

Na planetu Zemi se touto dobou přesto někdo díval. Skupina tří zářivých tvorů, jejichž kosmická loď právě kroužila na oběžné dráze, se na modrý svět dívala se zármutkem rodiče, který najde tělo dítěte. Mimozemští tvorové stáli v řídicí místnosti a skrz průzor pozorovali spoušť pod sebou.

„Příšerná tragédie.“

„O podobných věcech jsem slýchal, ale vidět to na vlastní oči...“

„Většina jejich velkých metropolí byla zničena. Žádné vlády nefungují. Prostě zanikly.“

„A čtyři miliardy mrtvých bytostí! Zabitě něčím tak primitivním a ohavným, jako jsou bomby založené na jaderném štěpení.“

„Další tisíce těch nebohých tvorů umírají na následky každý den...“

„Tragédie. Zaplatili příliš velkou cenu za své prozření.“

„Souhlasím, příliš velkou.“

„Přistaneme. Musíme jim pomoci, dát jim naději, kterou nyní tak potřebují.“

„Souhlasím.“

„Souhlasím.“

Přiletěli krátce před půlnocí 9. září 2060. Tři roky po Velké válce.

Ze všeho nejdřív Charles Brad uslyšel podivné hučení, jako když nějaký velký objekt proráží vzduch. Potom se mu na policiče začaly třást skleničky a hrnky. Nejprve ho napadlo,

že jde o zemětřesení, něco takového nebylo zde uprostřed Arizony zase tak neobvyklé, jenže se tráslo pouze nádobí v poličkách, nikoliv země.

O minutu později ho na zlomek sekundy skrz okno oslnil jasně bílý paprsek světla. V tu chvíli už popadl kabát a vyběhl ven.

Nebyl jediný v městečku Cartwright, Arizona, koho podivné dění vytáhlo z domova. Lidé pomalu a zmateně vycházeli ze svých domů a všichni vzhlíželi k nebesům, odkud občas probleskl ten bílý paprsek. Brad se také podíval a kromě kuželu světla spatřil i obrysy čehosi, co se pomalu snášelo k zemi. Světlo vycházelo z toho objektu, stejně jako hučení.

Panebože, to je kosmická loď, blesklo Bradovi hlavou, zatímco sledoval tvary přibližujícího se objektu. Tohle nemohlo být postaveno člověkem. Objekt neměl viditelný pohon, kromě jemného hučení nevydával žádný další zvuk a tvarem připomínal obrovskou sedmicípou hvězdici.

Brad si vzpomněl na filmy a seriály, které sledoval v televizi ještě před Velkou válkou, v době, kdy výdobytky civilizace jako televizní kanály, Internet a elektřina ještě běžně fungovaly. Filmy o mimozemšťanech a o vesmírných civilizacích.

Je možné, že jsme se právě s něčím takovým setkali? Že do našeho zuboženého města – spíš vesnice – uprostřed válkou zdevastované země přiletí někdo z vesmíru?

Charles Brad tomu nemohl uvěřit. Ale stejně tak nemohl uvěřit tomu, že se světové civilizace pustí do nukleární války, a i to se stalo. Zrovna tak se podle všeho stalo, že na náměstí jeho města právě teď dosedá kosmická loď. Přišlo mu to šílené, jenže to koneckonců na výsledné události nic neměnilo.

Lod' přistála přímo uprostřed návsi. Cípy její hvězdicovité konstrukce se prohnuly a dotkly se země. V tu chvíli hučení pominulo a na náměstí by bylo slyšet i dopadnutí špendlíku. Uplynula asi půl minuta a potom se v jednom z cípů se zasyčením objevilo něco jako průchod.

Brad se rozhlédl. Na návsi už bylo alespoň šedesát lidí. Všichni vyděšeně hleděli směrem k cizímu plavidlu. Brad spatřil Freda MacCormacka, jak na objekt upřeně hledí a v ruce svírá samopal, Dolores Farrellová měla oči navrch hlavy a rukama si zakrývala otevřená ústa, farář Williamson se pořád dokola křížoval.

A postupně se hlavy všech obracely směrem na Brada. On věděl, co se od něho žádá. Všichni k němu vzhlíželi. Byl vůdčí osobností ve městečku – šerif, starosta, koumák, bylo

jedno, jak se to nazve. Uměl si poradit ve většině situací, koneckonců ještě před Velkou válkou sloužil v armádě, uměl přežít v krutých podmínkách, myslelo mu to a spal s brokovnicí pod polštářem. On byl ten, kterého si městečko právě neverbálně zvolilo za svého mluvčího.

Udělal několik opatrných krůčků směrem k mimozemské lodi.

Byl od ní vzdálen asi pět metrů, když se z průchodu vynořila cizí bytost.

Dav kolektivně zalapal po dechu. Občas bylo slyšet ojedinělé zajíknutí, ale to jen výjimečně, jako kdyby všichni byli natolik šokováni, že nemohli ani zakřičet.

Tvor byl více než tři metry vysoký, měl humanoidní postavu, ale přesné tvary se těžko rozpoznávaly. Mimozemšťan zářil podivným bílým světlem. Jako kdyby tělo byla jen malá součást jeho existence a energie jeho podstaty se drala na povrch z jeho chatrné tělesné schránky.

Tvor vystoupil z průchodu a dotkl se pevné země. Za ním se objevil další jemu podobný. A potom třetí.

Brad se přiměl udělat další krok směrem k lodi a záhadným návštěvníkům.

V tu chvíli tvor promluvil.

„Přicházíme v míru.“ Jeho hlas zněl dunivě, jako ozvěna přicházející z velké dálky, ale bylo mu dobře rozumět. Opět se z davu ozval šum a ojedinělé výkřiky. Mimozemšťan evidentně uměl anglicky.

„Já... jmenuji se Charles Brad,“ zablekotal zvolený mluvčí městečka.

„Dlouho jsme váš svět sledovali,“ prohlásil první z mimozemšťanů. „Víme, čím váš svět prošel. Čím jste vy prošli. Zažili jste krutý konflikt, který vás téměř zničil.“

Natáhl ruku směrem k Bradovi. Ten se ostře nadechl a zdráhavě přistoupil ještě blíž a rovněž natáhl ruku. Mimozemšťanova končetina byla dlouhá, měla pouze čtyři prsty a působila téměř chatrně. Konečky jejich prstů se dotkly a Brad ucítil jakési podivné teplo, jako kdyby ta zářivá aura, která obalovala cizího návštěvníka, pohltila na okamžik i jeho. Vnímал uklidňující myšlenky a na chvíli snad byly i jejich mysli propojené. Bylo to něco nepopsatelného. Působilo to tak cize, ale zároveň to nabízelo nespočet možností. Brad cítil osvícení. Prozření.

Ti tvorové byli opravdu tak křehcí, jak působili. Hlavní síla byla v jejich myslích. Neměli zbraně, neválčili. Jejich civilizace byla tak... odlišná od té lidské. Neexistovaly u nich spory, konflikty, hamižnost, žárlivost. Pokud takové pohnutky někdy měli, museli je nechat zapomenuté už před stovkami generací. Vyvinuli se. V evoluci pokročili k něčemu, co si zachovalo původní jemnost, ale dosáhlo mnohem většího nadhledu.

To všechno Bradovi blesklo hlavou během zlomku sekundy, potom vyděšeně ucukl a odtáhl ruku od mimozemšťana.

Měl pocit, že se cizinec usmál, když však znovu promluvil, měl Brad dojem, že v jeho hlase poznal lítost.

„Tragédie, která váš svět postihla, je nepopsatelná slovy. My jsme vám tehdy nebyli schopni pomoci, dokážeme vám pomoci teď. Tohle je stadium, kterým jste si museli projít, abyste pochopili vzácnost míru.“

Mimozemšťan udělal další krok a opět natáhl k Bradovi ruku.

„Přesvědčili jste se o marnosti a ničivosti všech konfliktů. Usoudili jsme, že jste připraveni na další krok.“

„Na krok?“ vykřikl Brad. Pořád se zdráhal znovu uchopit cizincovu ruku.

„Ano,“ přitakal mimozemšťan. „Krok do vesmíru. Nalézt nový osud mezi hvězdami. Nalézt lepší a nadějnější budoucnost, ve které váš druh může vzkvétat v míru a blahobytu. Na naší lodi máme zařízení, která mohou vyléčit vaše nejhroživější nemoci. Technologie, které dokážou manipulovat s prostorem. Informace, které mohou odpovědět na vaše nejzákladnější otázky.“

Brad se zhluboka nadechl. Bylo toho na něj už moc, ale opět natáhl paži a dotkl se ruky cizince.

Ucítil příval emocí, tak jako předtím, ale také něco jiného. Nevyslovené potvrzení všeho, co mu mimozemšťan slíbil. Na lodi mají neuvěřitelné technologie, ohromné databáze informací, zázračné léky, přitom všechno snadno pochopitelné i pro člověka. A za tím vším se skrýval další slib. Slib pro celé lidstvo. Možnost opustit tuto zdevastovanou planetu a vydat se ke hvězdám. Desítky nových světů, na kterých se může lidský druh usadit, stovky možností, nesčetné množství příležitostí a nových nadějí. Lidstvo by se mohlo vydat se vstříc novým světům. Naplnit svůj osud mezi hvězdami. Začít znovu s čistým štítem, daleko od

radioaktivního spadu a zničených měst rodné planety. A i kolébka lidstva samotná mohla být vyléčena, jako umírající matka zachráněná zázračným lékem.

To všechno a ještě mnohem víc jim nabízeli tito zářiví, vyspělí a přitom tak nekonfliktní mimozemšťané, o kterých před půl hodinou nikdo na Zemi neměl ani tušení. Mimozemšťané, jež po tisíceletí žili v míru a bez jakýchkoliv válek nebo zbraní. Nic z toho neměli zapotřebí.

A přitom byli tak neuvěřitelně jemní a křehcí.

Brad opět odtáhl ruku a měl dojem, jako kdyby právě dosáhl prozření. Viděl přesně vytyčenou cestu lidstva pro příští hodiny, příští dny a příští generace. Dnes v noci pro lidstvo započala nová kapitola, o které se včera nikomu ani nesnilo. Tam venku byl celý vesmír, který čekal na lidi. Desítky světů, které jen čekaly na to, aby se k nim někdo natáhl a ujal se jich.

Brad se rozhlédl a poznal, že celá vesnice myslí na totéž co on, na to, co mimozemšťan řekl, a co to pro ně znamená. Všichni ale vzhlíželi k němu. Budou ho následovat ve všem, ale on musel udělat ten první osudový krok.

A Charles Brad ho udělal.

Pomalou měrou svěřil nataženou pravici podél těla. Potom s ní zajel pod kabát a vytáhl upilovanou brokovnici.

Mimozemšťan nejspíš ani nevěděl, co to je. O vteřinu později ho smršť broků zasáhla do hrudníku.

Opravdu byli tak křehcí.

Brad natáhl brokovnici a bez jakýchkoliv okolků střelil druhého mimozemšťana. Třetího záhy dostal Fred MacCormack dávkou ze svého samopalů.

„Do lodi!“ vykřikl Brad. „Obsadte jejich loď! Seberte, co můžete!“

Dav vesničanů ožil a pod vedením Brada se hnali do mimozemské lodi jako hladová vlna. Většina měla u sebe alespoň nůž nebo malou pistoli a tyto zbraně nyní používali proti mimozemšťanům, kteří už přes tisíc let neznali nic jiného než mír.

Tak započala nová éra pro lidstvo. Éra, ve které děti planety Země zaujaly své právoplatné místo v galaxii.

Jan Kovanic

Experiment Dachau

1.

Celou krajinu zalilo ostře zelené světlo.

Ještě před chvílí proudily otevřenými okny do našeho přízemního domku jen podvečerní vůně rozmarýnu, bazalky a dobromyslu. Rozložené staré olivovníky rámovaly výhled k tyrkysovému zálivu. U břehu v bílém altánu hrála místní kapela z městečka nadšeně a poněkud rozladěně Bachovu Tokátu D-moll. K molu přirážela stříbrná jachta s mátově smetanovými plachtami.

Od moře vál vlahý májový vánek. Na stole stála opletená lahev. Na bytelné dřevěné lavici seděl táta, upíjel ze sklenky červené víno a četl si noviny. Máma se ještě nevrátila z posledních nákupů na tržišti. U kuchyňského pultu stála moje mladá krásná žena a připravovala těsto na pizzu. Občas si odhodila plavou kadeř z čela hřbetem upatlané ruky. Naše malá dcerka si hrála na podlaze s dřevěnou stavebnicí. K boku se mi tiskl šestiletý synek a díval se se mnou na přistávající plachetnici.

A pak se poklidný středomořský podvečer dramaticky změnil. Nízko nad východním obzorem vzplálo na tmavnoucím nebi druhé Slunce. Divné Slunce – celé zelené. Zezelenalo vše – tátovo víno i noviny, ženiny vlasy i těsto, dětská stavebnice i stěny místnosti, jachta i altánek. Zezelenal i sám vzduch. Hudebníci přestali hrát a zmateně vzhledli vzhůru k zelené obloze. Do okna prudce zavoněl čerstvý ozón. Chlapec mne chytil kolem pasu a polekaně ke mně otočil své oči. V jednolitě okolní zeleni zasvítily svou královskou modří, zablýskly zlatými tečkami v duhovce.

„Tatínku, co se stalo?“

Padla na mě děsná únava. Sedl jsem si na pohovku a posadil si ho na kolena. Před oči mi začala sjíždět šedá opona. Setrval jsem uprostřed tichého víru, oddělen od výhledu z okna, od ženy, od otce i od zbytku vesmíru. Oslepl jsem, ohluchl, cítil jsem jen slábnoucí dotek svého syna.

Ještě se mi podařilo obejmout ho a zašeptat chlácholivou útěchu.

„To nic, synáčku.“

Chtělo se mi spát. Byl jsem absolutně klidný. Věděl jsem: všichni umřeme. Ale opravdu všichni!

2.

Někdy se mi zdají opravdu dramatické sny. Nehulím, přesto bývají občas i barevné. Vzácně v nich slyším hudbu. Ale že bych ve snu něco cítil – a tak intenzivně jako teď ten ozón – to se mi stalo poprvé. Protivný sen! Probudil mě do časného jarního svítání a už mne znovu nepustil pod hladinu spánku. Paradox – zdálo se mi, že usínám a vzbudil jsem se. Ale nevstal jsem hned. Civěl jsem do růžovějícího stropu svého studentského pokojíku našeho bytu na pražském sídlišti a nechával běžet mozek na volnoběh.

Ten sen byl plný nesmyslů. Táta už noviny nečte, zabil se vloni na motorce. Máma zas nekupuje na tržišti. Tráví celé dny v drúze hypermarketů na kraji města. A když je náhodou doma, tak mne stále jen hubuje: „Ondro, koukej si konečně po sobě uklidit!“

Nemám ženu, ani děti, vždyť je mi teprve pětadvacet a školu dokončím až za rok. Teda když. Nikdy jsem nebyl v Itálii. A v Itálii zase nebývají blondýnky, co vím. A pizzy se kupují mražené vcelku, kdo by se patlal s přípravou těsta?

Podivný sen mělo nejspíš na svědomí zelené pití v Ponorce, kde jsem se stivil po včerejší přednášce. Profesor Petr Budrus, studenty zvaný Budra, málokdy drží přednášky pro veřejnost. Ale pokud se už k tomu milostivě rozhodne, pak jsou vždy zajímavé.

„*Systém Alfa Scorpii ve světle nových poznatků*,“ takto fádňě se jeho včerejší vystoupení nabízelo na plakátku ve vstupní hale naší astrofakulty. Skoro jsem si ho ani nevšiml. Taky termín byl absolutně nemožný. Čtvrtek před Velikonocemi jsou normálně prázdniny. Anebo si je přednášející a studenti udělají sami. Takže posluchárna byla poloprázdná. Přišli jen Budrusovi fandové. A pak ta skupinka zoufalců, kteří chodí všude, kde je vstup zdarma.

Když pak pan profesor spustil zvlášť nezáživně o „oscilacích excitovaného plynu na viditelném povrchu Antara,“ zmizeli další diváci. Básnění o změnách sklonu rotační osy magnetického pole taky nikoho příliš nenadchlo. Budra se tímto vynalézavým způsobem obvykle zbavuje povrchních senzacechtivců – hlavně novinářů. Povedlo se mu to i nyní. Pak teprve pokynul rukou: „Alenko, prosím!“ Nová Budrusova asistentka promítla první skřín s virtuální dokonale vyvedenou hvězdnou oblohou – na které samozřejmě nic nerozeznáte. Takové nebe naposledy pozorovali leda pralidi. Dokud nevynalezli oheň. Ještě kdyby byly vidět jen nejjasnější hvězdy, to by se člověk orientoval. Ale v té změti teček?

Pak začal Budrus přednášet skutečnou báseň:

„*Noc když šestého května
se nad Zemí rozprostře tmavou,*

*hvězdami uprostřed těla
očí tvým zazáří Štír.*“

Skutečně nevím, pro koho tu přednášku dělá? Pro dychtivou veřejnost, nebo aby se natřásal před svou novou asistentkou? Docela schopnou asistentkou. Blondýna, ale musí v hlavě něco mít, když si ji Budra vybral. Nohy měla schované v kalhotách, ale zadeček se v nich pěkně poučil. I to nahoře vepředu se pěkně poučilo, ukryté v zapnutém svetříku. Pravda je, že jsem se díval spíš na ni než na to, co promítala. Přesto jsem se občas mrknul i na projekci.

„Ovidius samozřejmě psal o italském nebi a o prvním pozorování vycházejícího Štíra. U nás toto souhvězdí vychází nad obzor až v červnu. Jak víte, jeho srdcem je Antares, původně »anti-Aries«, tedy »rival Marsu«, rudý superobr třídy M1.“

Na dalším skrínu už byly některé body spojeny úsečkami, k nimž byly připsány názvy souhvězdí. V latině zní tuze romanticky: Crater, Sagittarius, Ophiuchus, Libra, Lupus, Scorpius. Ani čeština nezaostává: Oltář, Střelec, Hadonoš, Váhy, Vlk, Štír. Tedy, chtěl bych vidět v reálu, třeba cestou metrem, pana Hadonoše, jak se drží klandru. Jestli by své zvířátko dal do nepropustné schrány? Ale Budrus pokračoval a asačka promítala další skríny.

„Antares je se svou hvězdnou velikostí kolem jedničky až na patnáctém místě seznamu nejjasnějších hvězd naší oblohy. Přitom v referenční vzdálenosti deseti parseků je se svou absolutní hvězdnou velikostí mínus pět bezkonkurenčně nejjasnějším objektem našeho blízkého okolí. Povrchová teplota této hvězdy je pouhých tři a půl tisíce kelvinů, její obrovská velikost však způsobuje, že Antares je jasný jako dvanáct tisíc Sluncí.“

Ten chlap je opravdu trochu divný. Na takovéhle přednášce někdy říká věci, kterým ve skutečnosti rozumí asi sto lidí na světě – a tři je umění spočítat. Jindy zas vykládá jak pro mateřskou školku. Ale snad proto na něj chodí i lidé, kteří tu mateřskou školku vyšli s potížemi. A možná tím hlavním pro Budrusovy veřejné přednášky je skutečně jenom natřásání se před asistentkami, kdo ví? A kdo ví, na co lidi tedy vlastně chodí? Na tuhle Alenu by se dalo chodit i bez Antara.

„V naší oblasti Galaxie jde o zdaleka největší hvězdu – proto také dokážeme přímo změřit její poloměr. Při vzdálenosti asi pěti set světelných let činí téměř pět set milionů kilometrů, asi sedmsetkrát více než poloměr našeho Slunce. Což činí asi 3,3 astronomických jednotek. Pro vaši představu: Antares by pohodlně pohltil oběžnou dráhu Marsu i oblast

planetek. Přitom je pouze dvacetkrát hmotnější než naše Slunce. Z toho vyplývá, že je neobyčejně řídký. Ve vnějších vrstvách jde vlastně o mračna ohřátého plynu, obsahující i vodní páru.“

Ach, tahle čísla! Jak se neustále mění! Na základce nám říkali, že Antares je daleko sedm set světelných let, na gymplu v astrokroužku nás učili sto dvacet světelných let. V jednom tištěném hvězdném atlase mám uvedeno tři sta šedesát, ve druhém čtyři sta dvacet. Pak to bylo „přesně změřeno“ na šest set. Teď Budra tvrdí, že pět set. Fajn, pro dnešek je Antares vzdálený pět set světelných let. Uvidíme zítra.

„Dlouhodobě je známo, že kolem Antara obíhá Campbellova hvězda. Astronomové ji objevili někdy v polovině dvacátého století i díky tomu, že její orbita leží v rovině pohledu ze Země. Ale až teď ji můžeme vidět přímo, včetně jejího účinku na povrch Antara.“

Následovala sada skrínů s postupně se zvyšujícím zvětšením. Nejdřív známý archivní Malinův obrázek, na kterém je vidět nejbližší okolí Antara. Nejbližší samozřejmě pouze zdánlivě při pohledu ze Země. Jinak modrá reflexní prachová mlhovina kolem Ró Ophiuchi je o nějakých sto světelných let dál než žluté a červené mračno plynu rozsvícené kolem Antara. Obě tolik rozdílné mlhoviny se jakoby dotýkají v bodě podsvětleném ještě vzdálenější formací nově se rodících hvězd. Rodinné foto doplňuje škorpiónská bleděmodrá Dvaadvacítka, dále Sigma, která mlhovinu kolem sebe rozpaluje až do fialova. Z pozadí sedmi tisíc (plus mínus) světelných let vykukuje staromilsky bílá kulová hvězdokupa M4.

„Oběžnice Antara je od povrchu veleobra vzdálena pouhých dvě stě padesát milionů kilometrů. Tedy průměrně. Protože putuje po eliptické dráze, dostane se každých osmnáct let téměř na dosah Antarovy atmosféry. Campbellova hvězda je pouze dvakrát větší než Slunce. Její povrch má teplotu přes pět tisíc kelvinů. V této konstelaci nedochází k masivní výměně hmoty, ale přesto vznikají na povrchu obou hvězd mohutné slapy. Protože se Antares otáčí rychleji, než je oběžná rychlost jeho průvodce, roztáčí ho gravitačním přenosem. Podobně jako pozemské slapy dodávají kinetickou energii Měsíci, takže ten se pomalu vzdaluje od Země asi tři a půl centimetru za rok. Při obrovských rozměrech Antara se od něj Campbellova hvězda vzdaluje řádově o metry za rok.“

Ha! Tohle je opravdu novinka!

„Lépe řečeno, vzdalovala by se, kdyby zároveň neobíhala ve vnější řídké vodíkové atmosféře Antara, jež dosahuje až do vzdálenosti několika set astronomických jednotek.“

„Řid'ouunká atmosféra?“ Budrus je dneska básník. Jinak by musel říci „prakticky vakuum“. Další skřín předvedl Antara ve žlutém spektru. V něm hvězda vyhlíží jako obrovská zlatá vánoční kometa s mohutným plynovým ohonem, který za ní vlaje při jejím letu prostorem. Na skřínku byla patrná ještě další namodralá mlhovinka, nabalená kolem menší hvězdičky. Campbellova hvězda! Z kouřovitého povrchu Antara se k jejímu chrpově modrému obláčku vztahovaly sloupy zlatých výtrysků jako prsty obrovité ruky. Modrá a zlatá, úplný kýč. Ale zajímavý, protože reálný kýč. Dokonce jsem přestal obhlížet Budrovu asistentku.

„Antares pravidelně mění svůj objem. Když se zvětšuje, zvyšuje se odpudivá síla gravitačního praku, ale zároveň také roste hustota jeho vnější atmosféry, která naopak průvodce brzdí.“

Další skřín byl pohyblivý. Tentokrát byl vyveden v červené barvě. Ve zrychleném záznamu Antares připomínal obrovité rudě pulzující srdce.

„Je pozoruhodné, že ve výsledném efektu se obě síly právě vyruší. Jde o vzácný případ dynamické rovnováhy. Na závěr vám ještě předvedeme animaci oběhu Campbellovy hvězdy kolem Antara. Děkuji Alence za pomoc a vám za pozornost.“

No počkat! Tohle má být konec přednášky? Což o to, filmeček je pěkný, ale přece jen – takhle utnout přednášku v nejzajímavějším? Přece ta rovnováha nemůže být dána jen dvěma silami? A co ztráta energie při vyzařování gravitačních vln? A co magnetohydrodynamické síly? Sakra, to je nějaká divná „dynamická rovnováha“. Že bych se Budruse zeptal? Jo, a pak to po mně bude chtít na semináři vypočítat. Tůdle.

Do zesilujícího se šumotu lidských hlasů, klapání sedadel a šoupání nohou se náhle ozval zvučný hlas ze sedmé řady.

„Pane profesore, jde skutečně o rovnováhu? Počítal jste s dalšími silami negravitačního původu? Počítal jste s Einsteinovými efekty?“ Vida, nějaký vzdělaný pan novinář tady zůstal. Jéje, vždyť je to Jirásek z týdeníku „Daidalos“! Šumot utichl, šoupání nohou se zastavilo, kleply znovu otvírané sedačky. Zdá se, že se ještě rozvine nějaká dotazovna, již se chtěl Budrus evidentně vyhnout.

„Dosud soustavu nesledujeme tak dlouho, abychom mohli potvrdit či vyvrátit různé hypotézy,“ pronesl Budrus poněkud suše.

„Je mezi těmi hypotézami zmíněna i možnost, že se Campbellova hvězda zřítí na

povrch Antara?“ nedal se odbýt Jirásek.

„Samozřejmě, že tato možnost tu je.“

„Pane profesore, a kdy k tomu dojde?“ Když se Jirásek zakousne, nepovolí. A kousat musí, když chce mít každý týden v Daidalu čerstvé informační maso. Snad proto se mu napůl posměšně a napůl obdivně říká pseudopsím jménem „Ňufík“. (Na tuhle svoji přezdívku slyší mnohem raději než na své skutečné křestní jméno.)

„Tato možnost tu je už několik miliard let. Lze předpokládat, že nastane v průběhu několika dalších miliard let. Ale samozřejmě se to může stát už zítra, pokud dojde k nějaké anomálii v chodu soustavy. Pravděpodobnost, že se to stane zítra nebo za našeho života, tu si už spočítejte sám, pane kolego.“

Budrus byl jako obvykle jízlivý.

„A pane profesore, obíhají kolem Antaresa taky nějaké planety, na kterých by mohly žít inteligentní bytosti?“ optala se jedna důchodkyně. A otázky a odpovědi se pak už linuly starým známým proudem, jak jsem ho znal z demonstrátorských praktik v planetáriu.

3.

Samotná přednáška nebyla natolik divoká, aby se mi po ní zdály barevné, hrající a vonící sny. Nejspíš je měla na svědomí ta zelená. Po přednášce jsem zapadl do Ponorky, hned za abstinčním okrskem, který vyhlásil děkan kolem fakulty. U pultu bylo živo, ale v rohu u stolku už nasával Karel. Vzal jsem si svou skleničku i brambůrky a zalezl k němu. Dělal u Budrusa pomvěda, třeba bude o Antarovi vědět něco víc.

„Ahoj, Karlíku, že jsem tě neviděl na Budrusovi?“

„Čau, Ondro! Co bych tam dělal, vždyť to znám. Budrovi dnes asistoval ten jeho nový objev, Ala. Nebudu mu dělat kazišuka. A nakonec, vnitřní okruh můžu sledovat i tady,“ mávl rukou, na níž měl náramkové hodinky s promítačkou 3D virtea. „A stejně neřekl všechno. Ale ona na to konkurence stejně brzo přijde. Nejspíš. Jestli ji to napadne.“

„Kájo, vem si brambůrky, buď kamarád a nenapínej!“

Karel se pečlivě rozhlédl a pak významně zašeptal: „Zdá se, že se na Antaru něco děje. Vnější vrstvy jeho atmosféry poněkud houstnou a zahřívají se. Nelineárně, takže se dá těžko extrapolovat. Bublá jak přetopený kotel. Jenže ty jeho bubliny jsou větší než Slunce!“ Teprve pak zabloudil prsty do mého brambůrkového sáčku.

„Hmmm... On ten Campbell nejspíš do Antara zahučí, co? A možná docela brzo. Už si Budrus spočítal, co se stane pak?“

Karel se tvářil, jako že přemýšlí, ale to jenom dochroupával brambůrky. Pak si utřel rty a pronesl: „Ondříčku, to by mě taky zajímalo. Budra si včera v noci zabral většinu uzlů univerzitní sítě na pár hodin a něco určitě vyšpekuloval, ale je nějak moc tajemnej. Vypadá to, že se docela blízko chystá vybuchnout supernova, a to by byla teda astronomická událost tisíciletí.“

„No teda!“

„Neřvi! Budra asi zkoumá všechny aspekty, než s tím vyleze ven. Nechce strašit veřejnost a nechce se seknout, než to bude mít sichr. Tak to dělá, jako to kdysi dělávali Galileo nebo Kepler. Víš přece, že ti skládali anagramy, když na něco přišli. Popsali svůj objev básnický v latině, pak pozpřeházeli písmena a vzniklo úplně něco jinýho – někdy nelogická říkačka, většinou jen seznam písmen. Později pak z něho mohli složit správné sdělení – a zpětně doložit své prvenství. Když nechtěli mít problémy třeba s inkvizicí. Takže Budra přišel s tou svou veřejnou přednáškou. Alena promítala skríny z disku Alfa. Budra má těch disků několik, jsou na nich prolinkovaný odkazy. Bude tedy moci v budoucnu dokázat svoji prioritu! A možná má svoji teorii už teď vymakanou, třeba si spočítal i její důsledky.“

„No tak řekni co tam na nich má, Karle, na těch dalších diskách. Sakra, nenapínej, buď kamarád!“

„Hele, já jsem kamarád – a víc s tebou než s Budrusem. Jenže on nikomu nic neřekl, pokud teda vím, ani ty své nový prcině. Podle mě ta supernova spolkně Campbellův satelit jako malinu. A bude mít extrémní jasnost, protože je poměrně blízko. Bude viditelná i ve dne a v noci nebude několik měsíců vůbec tma! Možná. A to bude asi tak všechno.“ A začal se tumlovat brambůrky.

Supernova v bezprostřední blízkosti Země? Pět set světelných let, nějakých sto padesát parseků, to je v naší Galaxii o ráži třicet tisíc parseků skutečně za rohem. Halelujá! To chce ještě jednu zelenou.

Domů jsem přišel až večer. Ani jsem neměl chuť na jídlo, z Ponorky jsem byl navíc ještě celý zbrambůrkovaný. Sotva jsem ze sebe shodil šaty a padl do postele. Ta zelená, co jsme pili, vysvětluje barvu snu, ale kde se v něm vzal ozón?

4.

Přes dlouhý velikonoční víkend byl klid. Tedy když neberu obvyklé pohovory s matkou, které se nelíbí stav mého pokoje. Ale to se jí nelíbil nikdy. Náznakově jsem si uklidil, abych ukázal snahu. Pak jsem se porozhlédl na netu po Antarovi. Získal jsem tisíce odkazů – na různé firmy! Je až neskutečné, jak podnikatelé zneužívají dávno propadlých autorských práv, aby svým produktům dodali hvězdného lesku.

Ke hvězdě jménem Antares mne dovedl až starožitný google. Jenže ze získaných informací jsem zase nebyl moc moudrý. Různé prameny se nemohly shodnout ani na tak základní veličině, jako je vzdálenost tohoto hvězdného objektu. Mohl jsem si vybrat – od pouhé stovky až k tisícovce světelných let! Dřív to měl člověk jednodušší. Nahlédl do nějaké encyklopedie a našel tam hledanou hodnotu udanou velmi přesně. Zcela přesně a zcela nepravdivě. Teď mám k dispozici deset různých údajů. Čili devět z nich je špatných. A logicky nejspíš i ten desátý...

Vykašlal jsem se na vědu a pustil si raději archaické Lemounky ve velikonoční úpravě a hledal pro ně cestu za skrytými vajíčky přes vody, horstva, pláně, jeskyně a fantastické krajiny.

Na Antara jsem ani nevzdychl. Až do úterka. To vyšel nepodepsaný článek v týdeníku Perfekt: „EXPLOZE SUPERNOVY!!! Noc se změní v den, život v peklo! Nastávají poslední dnové lidstva?“

Samotný článkuček byl poněkud mírnější. Popisoval, jak by se změnilo nebe v případě výbuchu poměrně blízké supernovy:

„Kdyby se, dejme tomu, nedaleký Antares proměnil v supernovu, zvýšila by se jeho jasnost během pouhého dne stomilionkrát. Na pozemském nebi by zazářilo nové malé slunce, pohodlně pozorovatelné i ve dne. Noc by přestala existovat. Byly by ozářeny všechny, i ty nejtemnější kouty. Mohli bychom vypnout veřejné osvětlení. Ale taková změna by měla nepředvídatelné důsledky pro celý život na Zemi. Zcela by se změnila podmínky pro vývoj rostlin i živočichů. Lidé by mohli trpět spánkovými poruchami. Dovedete si představit, že byste museli spát při rozsvícené zářivce? Podle uznávaného odborníka profesora Budruse přitom Antares může vybuchnout každým dnem, každou hodinou!“

Breaking televizní stanice Super byl ještě bombastičtější.

„Nastává konec světa! Kolikrát jsme již podobná prohlášení slyšeli a kolikrát se ukázala jako falešná? Ale nyní podobnou možnost připouštějí i nejvěhlasnější astrologové,

jako například profesor Budrus. Na souhvězdí Štíra se řítí neovladatelná Kampelova kometa. Až dopadne, vybuchne Štír jako supernova. A protože bude od Země vzdálen jen několik světelných let, je možno očekávat neuvěřitelnou katastrofu. Sežehnutí Země štírem předpověděl ostatně již Nostradamus.“

Avšak pravidelná headline dala přednost šotu o pravidelné hromadné havárii na dálnici. Katastrofický Antares byl odsunut až na druhé místo. K původnímu breakingu dodali Supráci ještě obvyklou montáž rozhovorů s „prostými lidmi“ na ulici. A uklidňující dodatek: „Možná se vědci zase mýlí, jako už tolikrát, a Zemi očekává ještě kariéra trávající mnoho milionů let.“

Další zpráva pak referovala o vlčích, kteří zadávali celé stádo ovcí.

Titulky střeďečních printů ještě řvaly: „Koupeme se v dešti radioaktivních částic!“ Článek pak nudně citoval historickou práci profesora Šklovského, podle něhož došlo před několika desítkami tisíc let k výbuchu blízké supernovy a od té doby se naše sluneční soustava nachází v oblasti s vyšší intenzitou kosmického záření. Ale tento předpoklad nelze potvrdit, protože nemáme ke srovnání jiný kousek kosmu než ten náš.

Některé články šířily optimismus. Zvýšený osvit Země prý povede ke zvýšení výnosů při pěstování plodin. „Dvojí sklizeň v našich šířkách? Nic nemožného!“

Vpodvečer šel na Devítce rozhovor s profesorem Budrusem. Velice distingovaný rozhovor:

„Pane profesore, jak vlastně vzniká supernova?“

„Mechanismus tohoto jevu dosud přesně neznáme. Podle našich současných představ se v závěru života velmi hmotných hvězd zhroutlí jejich jádro při současném stlačení vnějších vrstev, v nichž se zapálí termionukleární reakce, jež je injektována zářením z centra kolabující hvězdy. Teplota obálky stoupne na několik set milionů kelvinů a ta se rozlétne rychlostí desítek tisíc kilometrů za sekundu do okolí, zatímco jádro se zhroutlí a změní se na neutronovou hvězdu.“

Dvě věty. A nám to vykládal dva semestry!

„Četli a slyšeli jsme v jiných médiích katastrofické vize takové události. Můžete nám k tomu něco říci?“

„Rád. Je pravda, že Antares patří mezi dlouhodobě známé kandidáty na supernovu druhé třídy. Pokud vybuchne, bude to především zajímat astronomy. Jsem přesvědčen, že lidé

si na nový objekt na obloze docela rychle zvyknou a za několik měsíců, až přestane být vidět prostým okem, na celou událost nejspíš zapomenou.“

„Takže nenastane žádná spálená země?“

Budrus se zasvěceně usmál: „Čistě ze statistického hlediska už Země několik takových šoků zažila. A jak vidíte, stále žije.“

Moderátor se nedal: „A co proměna noci v den?“

Budrus se dokonce zasmál! „Ale prosím vás. Na obloze se objeví objekt o něco jasnější než Měsíc v úplňku. Bude jen svítit déle než normální úplněk. Prožijeme několik týdnů bílých nocí – a nebudeme muset kvůli tomu zajíždět do Petrohradu.“

„Přece jenom, co radioaktivní záření?“

„To nebude problém. Přirozená radioaktivita u povrchu Země je několikanásobně silnější než záření přicházející z kosmu. Takže třeba i desetinásobné zvýšení externího záření, jaké můžeme očekávat, zvýší celkovou intenzitu obvyklého pozadí pouze asi třikrát. Ale to jen na poměrně krátkou dobu, protože to záření bude exponenciálně klesat.“

„Takže se nemusíme obávat třeba epidemie rakoviny?“

„Skutečně není důvod k obavám. Málokdo si uvědomuje, jak masivně je Země chráněna proti vnějším vlivům. Máme tu Van Allenovy pásy a mohutnou atmosféru, zachycující i většinu rentgenového záření, které k nám přichází z hvězd. Piloti transsonických dopravních letadel jsou dnes zasaženější, než bude zbytek populace po případném výronu energie při kolapsu poměrně blízké hvězdy. Asi bude vhodné na několik měsíců omezit lety na okraji stratosféry. Zemská atmosféra odstíní i ultrafialové záření, které by jinak mohlo škodit životu. Nastane určitý zajímavý paradox, protože v této části spektra bude záření silnější, než dostáváme od našeho Slunce. Přinese to velké následky pro ionosféru, ale až k povrchu se dostanou jen zlomky ultrafialového záření. Atmosféra ho téměř všechno odfiltruje. Ale přece jenom by se lidé mohli nevědomky opalovat i v noci. Na to si bude potřeba dávat pozor, tady bych varoval.“

„Uvidíme i polární záře?“

„Nejspíš ne. Elektrony, kterými jsou způsobeny, doletí až stovky let po fotonech – ale až do oblasti naší zeměkoule se nedostanou. Ochrání nás před nimi už magnetické pole Slunce na samotném okraji Sluneční soustavy. Něco zajímavého na obloze přece jen uvidíme – krom samotného rozsvíceného Antara. Čekáme, že jeho ultrafialové záření bude natolik iniciovat atmosféru, že ta bude slabě zářit i v noci, i když neozbrojené lidské oko toto světlo téměř nepostřehne. Jestli uvidíte koutkem oka nazelenalou oblohu – tak to bude právě tím.“

„Nikdo se tedy nemusí bát.“

„Skutečně ne. Ještě bych chtěl podotknout, že to, o čem jsme mluvili, se stane, jen pokud se Antares nebo jiná blízká hvězda změní v supernovu – ale připomínám, že jde stále jen o hypotézu. K této události může přitom dojít za osm let, ehm, nebo za osmdesát či za osm set let – či osm milionů let. Nakonec je možné, že dříve do Země narazí nějaký asteroid.“

„Děkujeme vám, že jste uklidnil naši veřejnost. Na Devítce jste sledovali rozhovor s profesorem Budrusem. Zítra budeme hovořit se členem našeho vítězného týmu plážového motokrosu – nechte se překvapit!“

Budrus přednesl vysoce uklidňující projev důvěryhodného experta. Jenže v té hudbě sfér, kterou předvedl, něco slaboulince zaskřípalo.

5.

Ve čtvrtek drželi debatu na Jedničce dva jiní astronomové. Pěkně se pohádali. Prý supernovou se nemůže stát rudý nadobr třídy M, ale pouze modrý hyperobr třídy O. Moderátor se vědce snažil přibrzdit:

„Supernova tedy nevznikne proto, že se srazí dvě hvězdy, jak se to očekává v soustavě Antara?“

Vrhli se na něj oba. Vysvětlili mu, že Campbellova hvězda, jež je oproti Antarovi poměrně malá, na jeho povrch samozřejmě dopadne, pokud se Antares změní v supernovu a zvětší svůj objem. Zanikne kvůli supernově, ne že supernova vznikne kvůli ní. Campbell bude celou událost jenom „variovat“. Pak se začali hádat zase mezi sebou o to, jak moc. Jeden vykládal o „moderaci prostředí vyvolané blízkým souputníkem“, které bude urychlovat výbuch až o několik procent, druhý zase blábolil, že „definitivní řešení tohoto vysoce důležitého a zároveň i nesmírně obtížného problému ještě nemáme“. Tomu už moderátor porozuměl a debatu spokojeně zakončil.

V pátek zase zabušila stanice Super. Měla rozhovor s redaktorem Ňufíkem („doktorem Vendelínem Jiráskem“), jenž nařkl Budruse, že vůbec nemyslí na připravovaný let na Mars. „Kdyby Antares vybuchl během těch dvou let, kdy mise bude probíhat, znamenalo by to smrtelné ohrožení posádky. Přitom pan profesor má nepochybně vypočítány varianty průběhu onoho děje – včetně předpokládaného času exploze. Proč je odmítá zveřejnit?“ A pak zase opakovali ty kecy, co vysílali už v úterý.

No jo, Super a Ňufík, ti se hledali.

Zatímco média vedla válku o supernovu, ve škole probíhalo normální vyučování. Problematika pseudovakuového pole a supersymetrie, jednotná teorie interakcí GUT, kvantová gravitace a topologie prostoru nás zaměstnaly natolik, že jsme se nenudili. Pro nás několik masochistů ještě pořádal Budrus téměř filosofické semináře o povaze a velikosti kosmologické konstanty, o skryté hmotě, Machově principu a o tom, co je za horizontem vesmíru. Supernova? Přece jsme sledovali jeho přednášku!

Karel si vyjel na hory za pozdně jarní lyžovačkou, s ostatními kolegy jsme se o možné supernově moc nebavili. Možná Antares vybuchne, možná nevybuchne. Spíš jsem sháněl nějaké nové grify, jak se dostat s Lemounky přes plastocelový plášť ztroskotané kosmické lodi na desáté úrovni. A bavili jsme se o Budrově asistentce Alence a jejích přednostech, zadnostech i ladnostech. Legrační je, že se jmenuje Burdová, skoro, jako by byla Budrusovou příbuznou. A „Alenka“ se jí jen říká, doopravdy se jmenuje Ala na paměť nějaké dávné herečky. Už je jí dost přes dvacet – ale vypadá vyloženě na osmnáct. Na astro se teda holky moc nevyskytují, a když se náhodou nějaká urodí, sezobnou nám ji profesori. To je surovost! I když Budra se prý o ni ze staré známosti jenom trochu stará, když její rodiče zahynuli při leteckém neštěstí v Taškentu. To známe!

V noci na sobotu se mi zase něco zdálo, něco zeleného. Probudil jsem se celý zpocený. Samotný sen mi unikal při probouzení, zapamatoval jsem si jen vůni ozónu. Vzpomněl jsem si: Budrus na Devítce mluvil o zeleně světélkující atmosféře a mně se zdál zelený sen. Jak moc by měla být atmosféra po explozi Antara zelená? To bych musel vědět něco víc o velikosti uvolněné energie. Její intenzita bude exponenciálně klesat – ale z jaké hodnoty? Těžko říci. Všechny supernovy byly totiž objeveny až po samotném aktu výbuchu, minimálně po několika hodinách. Nikdo vznik supernovy v čase nula ještě přímo neviděl. Jenom se dohledávalo v archivech. Tam se sice našly záběry nárůstu, ale samotný bod Zero unikal.

No dobře. Doma jsem měl klid, máma jezdila zase po nákupech. Otevřel jsem počítač, ne abych proháněl Lemounky po rozkvetlých stránkách, ale abych si něco spočítal. Podíval jsem se do pár cvičení, kde jsme něco podobného dělali. Žádné zázraky na pomezí hmoty a energie, žádné děsné vícerozměrné transformace kolikátého řádu, jen poměrně jednoduché výpočty s mnoha zjednodušeními. Soudobé tabulkové procesory umějí skoro zázraky. Pak

jsem si srovnal všechny základní údaje, co kdy byly uveřejněny. Moc jich nebylo, ale na řádový odhad to stačilo.

Na výsledek jsem koukal nevěřicně. Tahle slabota by atmosféru Země do zelena tedy nerozsvítala. Ale něco mi hlodalo v hlavě, něco s tou Campbellkou. Co udělá, když narazí... Ne, počkat! Rovina její oběžné dráhy kolem Antara leží i v rovině jeho rovníku. Díváme se na ni z boku, takže se díváme z boku i na Antares. Nacházíme se tedy i my v rovině jeho rovníku. Až se z něj stane supernova, budou nás zasahovat zášlehy ze dvou usměrněných kuželů záření na protilehlých stranách jeho rovníkového pásma. Jde to odvodit z tvaru rychle rotujícího silného magnetického pole, ale hlavně tohle se u neutronových hvězd už doopravdy našlo. Říkalo se jim pulsary, hvězdám, které působily jako radiové majáky. Jenže než byly radiové, musely chvíli zářit i v nejtvrdějším gama oboru. To mohly být energie, v těch prvních zlomcích vteřin... Sakra!

Usměrněný paprsek je schopný rozbít molekuly kyslíku na atomy. Ty by se pak rekombinovaly na ozón. Ale o tomhle tedy Budrus nemluvil. Ví to vůbec? Má to třeba na disku Omega? Zeptám se ho. Ale čekat do pondělka se mi nechtělo. Mrknul jsem se do telefonního seznamu. Jenže, jak jsem byl rozklepaný, přepsal jsem se a místo „Budrus“ jsem napsal „Burdus“. A vyhledávač mi nabídl smečku jakýchsi Burdů. Hned na prvním místě se skvělo jméno „Ala Burda“. Měl jsem číslo na stabil Budrusovy asistentky. Teda, taková náhoda!

6.

Slečna Burdová nechtěla do telefonu nic říkat. Nechtěla se sejít ani v žádné hospodě. Bydlela dole ve městě na nábřeží, nabídla mi schůzku na Střeleckém ostrově. Ale řekla to tak divně: „Sejdeme se na ostrově u utopené židle.“ Narážela na historku, kterou nám v prvním járu Budrus jednou vyprávěl o potopě v roce Dva. Na jezu u Střeláku byla tehdy umístěna dřevěná plastika obří židle a povodeň ji odnesla. Profesor ji pak – to byl ještě študák – později náhodou našel kolik kilometrů pod Prahou. Ilustroval tím svůj výklad o přenosu hmoty proudem hmoty. Židle není voda, jen ji tam řeka nechala. Součástí meteoritu mohou být i organické molekuly, co kde sebral cestou prostorem. A třebaže samy meteorit nikdy nestvořily, staly se jeho součástí.

Sraz jsme si dali na pravé poledne, přesněji na poledne letního středoevropského času. Sešel jsem po schodech z mostu Legií a vydal se na severní špičku ostrova. Už zdálky jsem

zahlédl světlovlasou postavičku, zachumlanou v hnědém jarním kabátku, jak nervózně přechází mezi stromy. Vyšla mi vstříc. Do šumění nedalekého jezu jsem zablekotal: „Dobrý den, já jsem...“

„Ondřej, já vím, pan profesor se o vás občas zmiňuje. Můžete mi říkat Ala.“

„Tak dobře, Alo. Já nevím, jak bych... Ví profesor o těch kuželech?“

Trapně nelogická otázka. Ala však okamžitě zareagovala.

„Jo, ví, ale nechce o tom mluvit a doufá, že o tom nebudou mluvit ani kolegové. A já doufám, že o tom nebudete mluvit ani vy.“

„No, já, proč vlastně? I když budu mlčet, pak takového Ňufika to jistě napadne.“

„Ha. Ha. Sledujte, jak se směju. Pan Jirásek disponuje vysoce citlivým směrovým mikrofonem na svém diktafonu a možná umí ještě dobře odposlouchávat, ale nějaké vlastní myšlenky nemá. Avšak je zbytečné plašit veřejnost.“

„Co myslíte tím »plašením«?“

„Kdybychom předčasně objasnili důsledky vedlejších efektů při přechodu Antara do fáze supernovy. Tedy předpokládané důsledky,“ opravila se rychle.

„Možná byste to, Alo, mohla objasnit alespoň mně,“ řekl jsem naléhavě. „Protože já jsem jaksi taky poněkud vyplašený. Směrovaný tok energie může být dost nepříjemný, ale nedovedu si přesně představit, co to udělá s atmosférou.“

„Co to udělá? Víte co, pojd'te se raději procházet, líp se mi přitom myslí,“ řekla Ala, položila mi ruku na rameno a mírně mne postrčila.

„Co to udělá,“ opakovala bezděky. „Udělá to po dobu několika sekund na obloze zelenou skvrnu velikosti Slunce nebo Měsíce,“ pravila a ukázala na bílý kotouček, který proti nám vrhal stíny stromů. Na větvích se už rozvíjely první ochmýřené pupeny listů. Jak jsme se tak spolu loudali, občas jsme se maně dotkli rameny. Kdyby nás někdo z dálky sledoval, musel by si myslet, že se tu procházejí dva milenci.

Ala však byla zcela ponořená do svého povídání: „Ta skvrna vznikne, když soustředěná energie výbuchu supernovy narazí do horních vrstev atmosféry. Jenže to za chvíli už nikdo neuvidí.“ Zachvěla se.

Nevěřicně jsem se zastavil. „To jako neuvidí, protože, protože...“

Ala mne předešla o krok, pak se také zastavila a otočila se ke mně. „Protože nás to všechny zabije,“ dodala pak hořce. „Ale úplně všechny! Ach Ondřeji, to je ti tak hrozný!“

Rozplakala se a složila se mi do náruče.

„To bude dobrý, Alinko, neber si to tak.“ Dnes mám skutečně záchvat idiocie. Všechny nás to zabije – to bude dobrý, neber si to tak! Ale chtěl bych vidět vaše reakce.

Dovíte se, že zahyne lidstvo, a zároveň vám do náruče skočí krásná holka. Brečí, hledá u vás ochranu – tu jí samozřejmě velkomyslně poskytnete, ale přitom cítíte, jak se vám do hrudi opírá líbezně oblými ňadry. No sakra, to samozřejmě u mne vyvolalo jistou reakci. Ale trapně jsem se ovládal a jen jsem Alu lehce hladil po jejích zlatých vlasech.

Po chvíli ji záchvat pláče přešel a vymanila se mi z náruče. „Nemáš kapesník?“ zeptala se.

Naštěstí jsem měl celý balíček papírových. (Tohle dědeček neznal, když mi kdysi dávno radil: Nos vždy dva kapesníky, jeden pro sebe a druhý, abys ho mohl nabídnout.) Vysmrkala se, utřela si oči. Nelíčila se, černě jejich řas nad chrpovými očima s drobnými zlatinkami v duhovce zůstala dokonalá.

„Musela jsem se už někomu svěřit. Někomu, kdo ví, o co jde, a nepustí to dál,“ řekla pak omluvně.

„Ale jestli se podaří přesně spočítat okamžik výbuchu a budeme na to připravení, pak se snad budeme moci před tou zelenou skvrnou schovat do krytů?“

Skoro se zasmála: „Jo, schovat se? To bychom se mohli. Jenže zelené světlo samo nebezpečné není, to se jenom atmosféra rozsvítí Čerenkovovým zářením po prolétajících gama částicích. Ty jsou smrtící... Budrus spočítal, že bezpečná vrstva horniny by měla být asi pět set kilometrů. Kilometrů, ne metrů! Kdo bude míň chráněný, tomu,“ nadechla se a hluše zadeklamovala:

„Tomu záření rozbije všechny buněčné membrány i jádra buněk. Začne krváčet ze všech tělesných otvorů i z celého povrchu kůže. Pak oslepne, ohluchne, zblbne, ztratí rovnováhu a vědomí. Jenže mu to bude jedno, protože než dopadne na zem, bude mrtvý. A potká to všechnu faunu i flóru. Včetně planktonu ve světovém oceánu.“

„Ale jen na polovině planety,“ hledal jsem nějakou útěchu. „Když budeme znát dobu výbuchu, můžeme se včas přestěhovat!“

„Dobrý nápad. Jenže ten výbuch lze skutečně čekat kdykoli. Možná už za osm let, jak se Budrus uřekl na Devítce. V té době se Campbellova hvězda dostane do nejnižšího bodu své dráhy a bude „variovat“ či spíš iniciovat explozi. Nebo za dalších osmnáct let při dalším přiblížení. Ale museli bychom se přestěhovat někam, kde ten, ten Protimars,“ nechtěla říci jméno Alfy Štíra, „kde nikdy nevychází nad obzor. Protože je dvacet šest stupňů pod rovníkem, musí to být výš, než je taková pětadesátá rovnoběžka. To je na úrovni severního polárního kruhu! Plus pět set kilometrů na odstínění a jsme na sedmdesátce. Na severním pobřeží Aljašky, Kanady. S jistotou se zachrání půlka Grónska, cípek Norska, vršek Sibíře. Novaja Zemlja, Špicberky, Ostrovy královny Alžběty. Vítejte v Kaktoviku, Umanaku,

Nordviku. Užívejte si v Ultima Thule!“

Vida, už měla shlédnutou i mapu Arktidy. „Místa dost – hustota obyvatelstva tu je pod jednoho človíčka na kilometr čtvereční.“ Ta její ironie byla doslova krutá.

„Tak vidíš,“ snažil jsem se přesto tvářit optimisticky, „tam všude ničivé záření určitě nepronikne. Takže nevím, proč bychom lidem nemohli říci, kde se zachrání!“

Ala si povzdechla nad mou nedovtipností. „Dovedeš si představit, co všechno by to mohlo způsobit? Vznik pevnosti kolem pólu – pevnosti bohatých a mocných. Revoluci chudých a bezmocných. Zničení ekologické rovnováhy Severu – všechno se tam musí dovážet, kromě ropy, kromě tresek a krom vody a ledu. Jenže všechny obilniny, zelenina, celá zemědělská produkce i všechny výrobky, to vše se dělá jižněji. Kdo bude pěstovat kukuřici a rýži, když se všichni nahnou na sever, do oblastí věčně zmrzlé půdy? Kde stejně většina z nich umře, protože místní infrastruktura se zhroutí!“

Pak mávla rukou. „A stejně to nikoho nadlouho nezachrání. Proud energie rozbije molekuly celé poloviny atmosféry na jednotlivé atomy. Ty budou mít tak vysokou energii, že se začnou nevratně rekombinovat. Z většiny atmosférického dusíku vzniknou dusitany a dusičnany, a to ještě navíc zničí i ozónovou vrstvu. Zato u povrchu Země bude ozónu nadbytek, jak se v něj změní normální molekuly kyslíku. Značná část kyslíku se pevně naváže na povrch zasaženého perimetru a zoxiduje ho. Otrávená atmosféra ze zasažené poloviny se během několika dnů rozšíří po celé planetě!“

Nějak se mi tomu stále nechtělo věřit. „To by byla událost, jež by na druhé Turínské škále měla číslo 10! Globální katastrofa, která se stane málokdy.“

„Kdybys znal obě Turínské škály přesněji, věděl bys, že s něčím podobným se musí počítat průměrně jednou za více než sto tisíc let. Podívej se kolem sebe,“ máchla rukou po ostrově, „připadá ti pravděpodobné, že by tohle mohlo být pod vodou? Vidiš, a stává se to – při stoleté vodě. Asi jednou za sto – a více – let. Nebo třeba taky už po pár letech.“

Hledal jsem v tom aspoň nějaký optimismus. „Snad se Budrus mýlí a snad to vybuchne až po těch stovkách tisíců let, kdy už lidstvo bude mít prostředky, jak se bránit.“

„Anebo až se dříve zničí samo. Nebo na nás přece jen spadne planetka a nebudeme se už muset bát supernovy,“ zasmála se Ala. „Nemáš hlad?“

Zatímco jsme probírali konec světa, vystoupali jsme po schodech na most a přešli až na nábřeží.

„Tady bydlím. Nechceš nahoru, slupnout něco malýho?“

Násilím jsem potlačil nadějnější představy a vzpomněl jsem si na maximum medvídka Pú: „Vždy je čas na něco malýho!“

7.

V pokojíku s výhledem na šumící řeku jsme se už o žádné supernově nebavili. Ani moc o sobě. Pomlouvali jsme společné známé. „Něco malýho“ byl obložený talíř, který Ala vykouzlila ze zásob v ledniče. Docela jsem ho přivítal, v poledne jsem skutečně zvyklý jíst. Než Ala skončila svou práci, prohlížel jsem si printy rozvěšené po stěnách. Nevědět, že jde o reálné snímky vesmírných objektů, mohl bych si myslet, že jde o nějaké výtvary zfetovaných výtvarníků. Nejvíce mne asi upoutal snímek s názvem „Přesýpací hodiny.“ V černi vesmíru se rozpínají dva rudé poháry, jež jsou uprostřed spojeny zeleným prstencem s drobnou bílou tečkou uprostřed. Planetární mlhovina na místě závěrečného aktu života hvězdy, která odvrhla všechny vnější vrstvy. Za nějakých pět nebo sedm miliard let něco podobného potká i naše Slunce. Možná po sobě také zanechá takovou krásu. Hvězdy se po miliardách let všedního života někdy zmohou na zázračný spektakl. Lidé prožijí celý život spíše v šedi, a čím jsou starší, tím jsou šedivější. A jejich konce už jsou vůbec nejšedivější. Na okamžik jsem zatoužil po tom, být hvězdou...

Ala se k miniobědu převlékla do pohodlného domácího, jak to nazvat - kimona? - v němž její křivky ještě více vynikly. A stále jsme si povídali. Ale ne o supernovách. Antares i ostatní kosmické potvory se na chvíli schovaly mezi hromadu vzdálených nepříjemností, ke kterým nakonec ani nemusí dojít. Jako když víte, že byste měli už zase jednou jít na prohlídku k zubaři, ale proč vlastně, když vás ještě žádný zub nebolí. Při příjemném klábosení míjely hodiny. Až nastal čas odpoledního čaje, k němuž jsme přikusovali drobné kousky pečiva.

Tedy jestli chcete vědět, jak mi bylo, tak to snad lze nejlépe popsat slovy „smíšené pocity“. Ala nebyla rozhodně žádná hloupá slepice, s níž se nudíte už po první větě. Výborně jsme si rozuměli v názorech na filmy i na knížky. Přitom šlo o tituly, které zná nanejvýš pět procent populace a líbí se dvěma lidem – mě a jí. Byla inteligentní a znala strašnou spoustu věcí a zdálo se, že nikdy nepřičichla k feminismu. Zároveň to byla asistentka fenomenálního Budruse, jemuž jsem původně vůbec nemínil lézt do zelí. Taky jsem nevěděl, jak do toho zelí vlézt, i když bych přece jenom chtěl. Jak se mi vrhla okolo krku tam na Střeláku – to byla

čistě ženská slabost a byl bych nechutný skunk, kdybych toho zneužil.

Ani jsem si nevšiml, že se setmělo. Slunce začalo zalézat za Petřín a zdálo se mi slušné svou návštěvu ukončit. Zamumlal jsem tedy něco jako „já už musím,“ a zvedl se. Ala mne doprovodila do malé předsínky. Obul jsem se, nasoukal jsem se do své jarní bundy a rozpačitě jsem se postavil.

„Tak ahoj,“ hlesnul jsem, „zas někdy.“

„Ahoj,“ odpověděla Ala a políbila mne na ústa. Neodolal jsem a polibek vrátil. Do velké skládačky zapadla poslední kostka. Feromony ve slinách spustily neovladatelnou rozbušku. Něco se se mnou stalo, stalo se s námi oběma, a už nešlo zabránit výbuchu naší sladké supernovy.

Svět se roztočil v rudém tanci. Čas se pozastavil. Už jsme nebyli v předsínce, ocitli jsme se neznámo jak na podlaze pod pootevřeným oknem pokojíku. Prostor kolem nás pulzoval, my byli jeho středem, z něhož tryskaly naše ruce a nohy. Někam do mimoprostoru odplulo naše oblečení. Cítil jsem i tu poslední buňku v malíčku u nohy, jak v ní burácí genetická rozkoš. Vesmír se převrátil, moje nahá kůže zcela obemknula Alu, přitom Ala uzavírala zase mne do svého vesmíru. Obklopovalo nás téměř bezhlesé, ale vytrvalé sténání nás obou.

Pak naše vesmíry pronikly do sebe, cítil jsem každý tep Alina srdce. Stromy z ostrova vyslaly do okna zeleným odrazem záblesk zapadajícího Slunce. Uprostřed mozku zasvítíl drobný bílý bod. Poznenáhlu mohutněl, šířil se, nakonec mne zachvátil celého. Zachvátil nás oba, naše těla se slila do jediné singularity, která nekontrolovaně kaskádovitě explodovala.

Zdálo se mi, že právě kdosi překlopil gigantické přesýpací hodiny. Věděl jsem: svět se změnil a už nikdy nebude takový jako před chvílí.

8.

Vesmír má ohromnou setrvačnost, a i když se v jednom jeho koutku převracejí kontinenty a mizejí celé planety nebo planetární systémy, navzdory tomu, že se srážejí galaxie, vcelku funguje dál. Takže jsem zavolal domů mámě, že nemusí o mě mít strach, že jenom s klukama zase hrajeme nějakou hru na záchranu světa. A ani jsem moc nekecal – až na ty „kluky“. Protože jsem pochopitelně hned začal přemýšlet, jak ten svět zachránit. Začal mi totiž připadat velmi příjemný.

Ala spala pod lehkou dekou otočená ke zdi na svém nepřiliš širokém lůžku, já jsem

seděl u okna a sledoval tu parádu nočního historického města. Slunce už dávno zapadlo, obloha se zakryla mraky. Vítr kolébal stromy na Střeláku. Skrz jejich tančící větve jsem sledoval ozářenou budovu Národního divadla a nechal myšlení na volnoběh. Klasická hudba, pohledy do plamenů, do běžící vodní hladiny nebo kymácejících se stromů mě uvádějí do mírného stavu obluzení, kdy mne často napadají nečekané věci. Jako malý kluk jsem si myslel, že neexistuje problém, jenž by neměl nějaké pozitivní řešení – stačí se jen trochu zamyslet. A kupodivu, ono to tak skutečně funguje! Tedy většinou. Avšak jak se vypořádat s galaktickou katastrofou, jako je výbuch blízké supernovy?

Nějak to jít musí. Vždyť něco podobného se už dřív jistě stalo, tady platí osvědčená pravda „nic nového pod Sluncem“. Ale nad Sluncem? Tak tedy – jak se Země vypořádala s minulými supernovami? Ihned jsem si vzpomněl na dva mediálně nejznámější případy – Krabí mlhovinu a Keplerovu novu. Krabí je hodně profláklá, její fotografie je skoro v každé popularizační knížce. Musíte se podívat na starší fotky z dvacátého století, abyste uviděli ty krabí nožičky. Nové obrázky obsahují moc podrobností, jež základní stavbu mlhoviny stírají. Když Messier tvořil v roce 1771 svůj proslulý katalog s pouhými 68 objekty, dal Krabici číslo 1. U Em jedničky později astronomové poprvé zjistili radiové vyzařování, poprvé rentgenový zdroj, zde identifikovali první pulsar. Pro starověké čínské, korejské a japonské pozorovatele to ale muselo být nejzajímavější právě když vzplanula, totiž v roce 1054, kdy jim svítila dlouhé měsíce i na denní obloze. Asi i pro jiné pozorovatele, ale ti tento úkaz nezaznamenali.

Přistoupil jsem ke stěně, kde visely Aliny hvězdné mapy. Kde ji máme, Krabičku? Někde v Býku. Na téhle mapě je jarní bod dole, jako obvykle. Takže Býk bude vlevo. Tadyhle, to zelené kolečko kousek pod galaktickým rovníkem. Tady je to. Pochopitelně v hlavním disku naší Galaxie – jako většina supernov Mléčné dráhy. Ale v tomto případě i nedaleko ekliptiky, pouze stupeň pod ním. Jako by mne něco zašimralo v podvědomí. Bezděky jsem se podíval doprava na protilehlou oblast mapy, na druhý průsečík galaktického rovníku s ekliptikou.

No a tam jsem uviděl jiné zelené kolečko a u něho napsáno „Supernova 1604“. Což je ta slavná Keplerova nova. Tedy, tenhle objekt je pod jménem „Keplerova nova“ známý. Avšak neobjevil ji Kepler, ale Jan Brunovský na rudolfínských Hradčanech někdy v říjnu, kdy měla jasnost Jupitera. Řekl to Keplerovi, který kvůli mrakům mohl novou hvězdu spatřit až o týden později. Jenže o tom napsal knihu, a tak je to už navždycky Keplerova nova. (I když je to supernova...) No vida, jak se mi vybavují přednášky z historie astronomie. Nestačí, studenti, pouze objevit, je nutno i publikovat! Jako bych slyšel staříčkého Sojku ze Štefánikovy hvězdárny, kde nám ukazoval ty historické obrázky. Keplerův objekt byl na jeho

snímku zlatý, mírně rozmazaný a trošku připomínal velkomoravský bronzový gombík. A tahle mapa mi ukazuje, že je taky umístěn jenom kousek od ekliptiky!

Stejně jako Antares v sousedním Štíru. Kde se možná za chvíli objeví zelené kolečko o velikosti Měsíce. Cvak, zaklaplo mi to. Začal jsem zhluboka dýchat, cítil jsem, jak mi rudnou uši a začínám se potit.

„Mám to!“ vykřikl jsem.

„Co máš, miláčku?“ ozvala se za mnou Ala z polospánku.

„No přece záchranu lidstva!“

9.

Už jako dítě jsem mudroval nad zázračností světa. Nad neslýchaně nepravděpodobnými událostmi, jejichž jedinečná souhra a posloupnost umožnila vznik života na Zemi. Například: Země je právě ve středu pásu života, ani moc ožehnutá Sluncem, ani moc zmrazená chladem kosmického prostoru. V pásu života se Země nacházela i dříve, kdy Slunce na samém počátku své činnosti svítilo o něco víc než teď, a ten pás byl posunutý o něco více od centra naší planetární soustavy.

Další příklad: Země je správně velká. Není tak hmotná, aby nás rozmačkala svou gravitací, ale není tak lehká, aby nechala uniknout atmosféru do vesmíru.

Nebo: Země má vodu, ale vodu mají i jiné planety. Voda na Zemi je však soustředěna v oceánech. Oceány vznikly, protože máme Měsíc. Takový měsíc nekrouží kolem žádné jiné planety našeho solárního systému! Ano, najdou se větší měsíce ráže dokonce i malé planety, ale poměr velikosti Měsíce a Země dovoluje označit tuto vzájemnou soustavu za dvojplanetu.

A právě Měsíc je odpovědný za vznik a uchování života na Zemi! Tak především ty oceány: vznikly v mezerách mezi pevninskými krami. Proč ale vůbec jsou ty pevninské „kry“? Proč není pevninou „zamrzlý“ celý povrch naší planety, jako je tomu třeba na Venuši nebo na Marsu? Protože Země má málo lehčích hornin! A proč jich má málo? Protože se vypařily po nárazu tělesa velikosti Marsu do oblasti dnešního Pacifiku, k němuž došlo těsně po tom, co Země začala tuhnout. Tehdy se celá málem rozpadla, ale nakonec gigantický náraz vydržela. Do prostoru kolem ní byla vyvržena spousta explodujících plynů, které za několik set tisíc let ztuhly do dnešního Měsíce – proto je tak „lehký“. A na Zemi vznikl bazén pro vodní oceán! A jediná pevnina Pangea, která se měla kam rozpadat...

V oceánu se později vylíhl život. Proč mohl vylézt na pevný povrch? Zase kvůli

Měsíci! Ten způsobuje dmutí mořské hladiny, přílivy a odlivy. Při přílivu se na pevninu dostaly organismy, které na ní zůstaly i při odlivu. Aniž to měly původně v plánu. A musely se nějak přizpůsobit novému prostředí. Ale ty slapy působily i mnohem hlouběji – v samotném jádru Země, kde vyvolaly proudy magmatu. Magma obsahuje elektricky nabitě částice; jak se magma pohybuje, pohybují se i ty částice – jde vlastně o pomaloučkový elektrický proud. Pomaloučkový, ale mohutný, takže způsobuje mohutné magnetické pole Země, jež zase chrání pozemský život před výtrysky slunečních elektronů a protonů. Je to tak strašná náhoda, že je až neuvěřitelná.

Takové neuvěřitelné náhody vyvolávají u jedněch mystické vytržení nad zázraky přírody, jiné vedou až k víře v Boha, další zas k víře v mimozemšťany, vybavené božskými vlastnostmi. Karel Budrův asák, o tom někdy dumal nad sklenkou zelené asi takto:

„Je to tak, jak to je, a víc to neřeš. Kdyby to bylo trochu jinak, tak by tady nebyl nikdo, kdo by to chtěl řešit! Někde je to možná jinak – a tam to nikdo neřeší, protože tam nikdo není. A protože to tady řešíme, tak je to tu přesně tak, jak to je. Ale raději to neřeš a dej si ještě jednu zelenou!“

Toto Karlíkovo vysvětlení antropického principu bylo nejsrozumitelnější ze všech, které jsem kdy slyšel.

Je tu možná další spousta náhod, o nichž ani nevíme. Mezi nimi by mohla být i tahle: Kdyby náhodou stál Měsíc mezi Zemí a blízkou supernovou ve chvíli, kdy právě vybuchuje, pak by odstínil to smrtonosné záření počáteční fáze exploze! Je to taky strašně nepravděpodobné, ale možné. Od ekliptiky se Měsíc odchyluje asi pět stupňů na sever i na jih. V tomto pásu zatmění se nachází jak Krabí mlhovina, tak i Keplerova supernova. A rovněž Antares! To je ale náhodička...

Ala mi nejdřív nerozuměla, co jí to tak nadšeně vykládám. Nějak se nemohla probrat.

„A kdy teda vybuchly ty dvě supernovy? Zrovna, když probíhal jejich zákryt Měsícem? Ondříčku, to bychom o tom asi museli něco vědět, ne?“

„Jo, bylo by to v novinách z roku 1054. O těchhle jevech se ví proto, že byly dlouhodobě pozorované. Ale kdy přesně došlo k tomu výbuchu, to samozřejmě tehdy lidé nevěděli. Podívej se třeba na toho Keplera. Týden trvalo, než mohl ověřit Brunovského objev. A Brunovský zase mohl klidně objevit tu svou novou hvězdu kdoví kdy po výbuchu! Nemůžeš se podívat do netu?“

„No nevím, Ondro, jestli se mi podaří najít astronomické ročenky z minulého tisíciletí, ale mohla bych se poptat zákrytářů, takhle dávné jevy si netroufnu počítat, to víš, za tisíc let

se mohou projevit nějaké fluktuace.“

„Alinko, Budrus by nám mohl poradit.“

Ala se definitivně probudila. „Když ono mi to připadá trochu praštěný. Protože se nic nestalo a zázračně to funguje, tak se nic nestane a bude to fungovat dál? Dinosauři si nejspíš úplně stejně libovali, jak dobře to mají zařízený!“

„Dinosauři, dinosauři. Třeba stejně tvořili slepou uličku vývoje. Podle toho, kolik náhod už proběhlo, mi připadá, jako bychom byli v nějakém skleníku, kde si nás někdo pěstuje. Asi ho zajímáme. Někdo, něco, nebo snad jenom náhoda, která provádí Experiment Země. A chrání nás před plevelem a cizopasníkama.“

„A rozhoduje, kdo je plevel a kdo cizopasník. A až ho to celé přestane bavit, vyleje vzorky do záchoda a umeje kádinky.“

„To by přece myslící... entity neudělaly!“

„Myslí entity?“ Ala se trpce usmála.

„To byly taky myslící entity, které ve dvacátém století prováděly zajímavé a užitečné experimenty. Jak dlouho vydrží člověk v prošívaném obleku, co nosili piloti, jak dlouho vydrží ve vodě o teplotě pět stupňů? Půl hodiny! A jak dlouho vydrží ve vodě o pouhý stupeň teplejší? Někdo to vydržel dokonce dvě hodiny! Entity namáčely lidi do ledové vody a stopovaly jim čas, než umřou. No a ty vzorky, jež přežily, ty pak zabily vpichem benzinové injekce do srdce. Někde u Mnichova, jmenovalo se to tam Dachau. Prababička...“

Odmlčela se. Ale přemohla se a pokračovala dál.

„Prababička byla tehdy mladá holka. Účastnila se jednoho velice zajímavého experimentu. Zvědaví lékaři prověřovali pověst, podle které promrzlé lidi nejlépe rozehrěje živočišné teplo. Podchlazené vězně, vytažené z ledové vody, nechali svléknout a z každé strany je obložili jednou nahou dívkou. Nepomohlo to, i když se je holky snažily zahřát, jak mohly. Naštěstí pro ně byly brány jako užitečné pomůcky a ne vzorky. Takže nakonec i experimenty v Dachau někdo přežil.“

Jen jsem koukal, mlčel a nenaléhal. Nakonec se Ala rozhodla:

„Tak dobře. Můžu ti to u Budry domluvit. Ale jdu tam s tebou – a když budeš moc kecat, tak tě pod stolem kopnu do nohy!“

A hned zavolala Budruse a domluvila mi u něj na druhý den audienci. Načež jsme se věnovali svým soukromým supernovám až do nedělního rána. Dal by se z nich sestavit menší katalog, ale my jsme je nepočítali.

10.

Velký Budrus poslouchal nepohnutě celou mou nadšenou tirádu.

„Zatmění supernovy bude trvat jenom asi hodinu, ale mohlo by to stačit, pokud by k němu došlo právě při počáteční smrtonosné fázi výbuchu! A když už Měsíc dokázal tolik zázraků, proč by nemohl zařídit i tenhle?“ končil jsem svou přednášku. „Vím, že pokud se to stane, budeme se muset ptát, komu vlastně patří tenhle vesmír, kdo v něm hospodaří, ale tahle otázka má ještě čas.“ Zmlkl jsem a nedočkavě jsem očekával reakci svého profesora.

Seděli jsme i s Alou kolem kruhového stolu v pracovně Budrusova sídla. (Ala mě pod ním kopl jen jednou.) Taxík nás sem přivezl z nábřeží za slabou čtvrt hodinku. Rozložitou vilu usazenou v zahradě uprostřed prastarých stromů jsem do té doby znal jen zvenčí.

Budrus se náhle nepatrně a nečekaně usmál. „Ondřeji, jste mi velmi sympatický. V něčem mi připomínáte mě samého, když jsem byl ve vašem věku. Tehdy jsem také hned zahořel a nacházel nečekané souvislosti. A jednou jsem na vlastní oči spatřil něco neuvěřitelného!“

Opřel se do pohodlného proutěného křesla a začal vyprávět.

„Bylo to kolem dvanáctého srpna, den, kdy mělo dojít k maximu meteorického roje Perseid. Vyzrazil jsem včas na svůj oblíbený kopec nad Loděnicí, měl jsem s sebou lehátko, spacák, triedr a celooblohový snímač. Už se stmívalo. Rychle jsem rozložil nádobíčko a pak, ještě než jsem začal s vlastním pozorováním, jsem se rozhlížel po obloze. Vypadalo to dobře. Měsíc měl vyjít až k ránu, nebude rušit očekávanou podívanou. Mraky se nekonaly. Bylo dost času, Perseus ještě nevyšel. Ani obloha dosud nebyla ztemnělá. Byly na ni patrné jen ty nejjasnější objekty, totiž planety. Na východě vycházel jasný Jupiter v opozici. Rudý Mars vrcholil nad jihem. A na jihozápadě, co je to tam za načervenalou planetu? Venuše je jasnější a nesedí barva, stejně jako u zažloutlého a slabšího Saturnu, Mars máme přeci na jihu, Merkur nepřichází v úvahu kvůli jasnosti i výšce nad obzorem... Žádná očima pozorovatelná planeta to není, tak co to tedy je? A osvítil mne nápad. Jde o novu!“

Nějak jsem si neuvědomoval, že by Budrus někdy něco takového objevil. Ale nemusel být první, kdo ji nahlásil... No jasně, družicové automaty v tomhle většinou přesvědčivě vítězily. Která nova by to mohla být. Kdy bylo Budrovi pětadvacet?

„Hned jsem začal zjišťovat její polohu, abych mohl oznámit světu svůj objev. Podle Marsu

jsem odhadl jih, naproti máme sever, vida, dokonce se začíná klubat ta část Velké Medvědice, co ji označujeme za Velký vůz. Táhle se mu lomí osa, moje nova je asi v pětinasobné vzdálenosti od předchozí hvězdy... Polilo mě horko. Určitě jsem se děsně červenal, i když to nemohlo být vidět. Strašně jsem se styděl. Poznal jsem tu údajnou Novu Budrensis!“

„Arkturus,“ vyklouzlo mi z pusy.

„Arkturus, správně. Jak jen jsem mohl tak naletět? Logickou chybou: Teprve se stmívalo, ještě nebyly vidět hvězdy, jen nejjasnější objekty – planety. Když jsem pak uviděl jiný jasný objekt, který jsem nejdřív považoval za planetu, ale planeta to nebyla, tak co to mohlo být jiného než nová hvězda? Když hvězdy ještě nebyly vidět? Jenže hvězdy vidět byly. Nejjasnější hvězdy.

A podobnou logickou chybu jste učinil i vy, Ondřeji. A ta je důležitější než námitka, že Krabí mlhovina je daleko šest tisíc světelných let a Keplerova supernova dokonce nějakých dvacet tisíc světelných let. Pokud se na obloze poblíž ekliptiky objeví extrasolární zdroj v úhlové velikosti Měsíce, tak ho samozřejmě Měsíc může zakrýt. Otázka zní...“

„Otázka zní, jak velký bude stín Měsíce na Zemi,“ doplnil jsem. Polilo mne horko, asi jsem se červenal. Viditelně. „Protože nejde o zatmění Slunce, ale prakticky nekonečně vzdáleného objektu, bude stín Měsíce velký jako Měsíc sám. Tedy bude to kruh o poloměru něco přes sedmnáct set kilometrů. Což je necelá čtvrtina poloměru Země. Čili stín pokryje jen necelou šestnáctinu osvětleného zemského povrchu.“

Konec své odpovědi jsem jen zašeptal. Takhle jsem se nestyděl od té doby, co jsem jako kluk v supermarketu ukradl pytlík kyselých bonbonů.

„To se stane,“ utěšoval mne Budrus. „Stalo se to i věhlasnějším astronomům. Třeba zrovna Keplerovi. Ten si přece myslel, že sleduje přechod Merkura přes kotouč Slunce. Spočítal si ho předem. Jenže špatně. Kdyby se díval líp, mohl se stát objevitelem slunečních skvrn. Protože viděl sluneční skvrnu – žádný Merkur! Jenže „věděl“, co má vidět, a proto nepoznal, co viděl. Ale jinak byl Kepler génius a měl nápady. A je lepší občas se splést, ale mít nápady. Budeme je potřebovat.“

11.

Už jsou to dva roky, co jsme v té staré pražské vile mluvili s Budrusem. Nabídl nám tehdy, abychom s ním jeli do Neapole, kde se na místní univerzitě soustřeďují odborníci z celého světa. Pracujeme dost horečně, první průchod Campellovy hvězdy pericentrem Antara přijde

už za šest let.

Naštěstí pominul prvotní zájem veřejnosti. Samozřejmě, že takovou věc nelze ututlat jako v nějakém vymyšleném filmu. Nakonec nám Ňufík dost pomohl. Navedli jsme ho na to, že bezpečný Antares měl sloužit jen k odlákání pozornosti a skutečný výbuch hrozí od Ety v Lodním kýlu, v jižním souhvězdí, jež Evropa a severní Amerika nevidí. Ňufík rozjel osvětlující kampaň o katastrofických účincích výbuchu blízké supernovy. Pochopitelně se mu odborníci vysmáli. Eta Carinae a supernova? Až po roce jsme přišli se zprávou o reálné hrozbě výbuchu Antara. To už veřejnost zívala. Dokonce nás Ňufík nařkl, že hledáme záminku pro zvýšení svého rozpočtu! A to ještě neznal jeho skutečný rozsah. Mezitím se rozjely první projekty, skryté zprvu ve stopnutém Projektu Mars.

Minulý měsíc odstartovaly směrem k Antaru předzvěstné sondy, urychlované atomovými motory. Jedním z jejich úkolů je rozptýlit mrak plynu z transuranů, který by měl zachytit část nejtvrďšího záření supernovy ve vzdálenosti kolem deseti astronomických jednotek od Země a vyzářit ho pak na rozumnějších nižších frekvencích. Sondy budou na svém místě za šest let.

Za dva roky začneme vypouštět – jednu po druhé – celkem sedm slunečních plachetnic, jejichž šestiúhelníkové plachty z galvanického keramolu o průměru sedm tisíc kilometrů, silné jen několik atomů, mají vytvořit polopropustné zrcadlo. Šest z nich se spojí do obrovského šestiúhelníku, sedmá bude jistit nejexponovanější střed. Tenhle deštník bude taky připraven za šest let. Bude se vznášet ve vzdálenosti asi dvou astronomických jednotek od Země směrem k budoucí supernově.

Na Lemově základně na Měsíci se připravují segmenty z pěněného regolitu, jejichž vnitřní komůrky budou vyplněny formaldehydem. Za šest let budou umístěny v prostoru pouhých deset milionů kilometrů od Země. Tam se zformují do ohromného disku. Ten se bude na gravitačně nestabilním místě udržovat pomocí iontových motorů. A každé čtyři týdny se k němu připojí další segment. Protože přiblížení Campellovy hvězdy k pericentru nad Antarem se bude opakovat každých osmnáct let. Pokud zrovna toto přiblížení nebude poslední, budeme mít víc času na vylepšení svého obranného systému.

V každém tom projektu je něco z mých nápadů. A samozřejmě i nápady čtyřiceti dalších kolegů. S nápady jsem skončil, realizují je technici. Moje nynější práce je počítat dráhy sond, plachetnic i disku. Protože je musíme mít za šest let, v době Campellova pericentra, připraveny přesně na spojnici Antares – Země.

Pro správné načasování všech ochranných akcí je důležité, abychom včas obdrželi hlášku, že

výbuch nastává. Ala dostala dobrý nápad: vymyslela teorii „virtuálních tachyonů“. Pracuje na něčem, co by nám dalo předem zprávu nadsvětelnou rychlostí. Skutečné tachyony by porušovaly Einsteinovy zákony, proto neexistují. Virtuální je neporušují – jenom obejdou.

12.

S Alou si šťastně žijeme v přízemním domku líbezného městečka Positano, jež shlíží ze svahu Monte Faito na tyrkysovou hladinu Salernského zálivu. Nahoru na univerzitní hvězdárnu nás rychle vyveze kabinová lanovka. Za kopec do Neapole se mezi olivovými háji proplétá klikatá a úzká silnička, na níž si vždy kvalitně zařídím. Ale přímo z našeho domku je do Neapole nejlepší spojení lodí. Z ní se naskýtá ten nejkrásnější pohled na velkoměsto pod odfukujícím Vesuvem. Univerzita leží hned u přístavu. Lodní tryskáč nás tam dopraví za dvacet minut, ale krásnější je nespěchat a užít si projížďku stříbřitou jachtou se vztyčenými mátově smetanovými plachtami.

Je to tu trochu odlehlé, ale zato klidné – a pro děti ideální. Petříkovi je něco přes rok a za pár měsíců budeme mít i Alenku. Někdy se za námi přijede z Prahy podívat máma. Když ji omrzí neapolské multimarkety, brousí po místním tržišti. Často se u nás zastaví i Budrus. Čte si pak u stolu staré české printy, které máma vždy přiveze. Profesor se o nás stará skoro jako vlastní otec. Moje dávná žárlivost byla zbytečná.

Ala je vynikající vědec – a ještě vynikající kuchařka. Ráda proniká k jádru problémů. Proto pohrdá předpřipravenými jídly a sama si vyrábí dokonce i těsto na místní speciální pizzu. Pod okny pěstuje vlastní bylinky: rozmarýn, bazalku, oregano a jánevímcoještě.

Žijeme šťastně a klidně, život si vychutnáváme, stejně jako červené víno, jež vždy stojí v opletené lahvi na stole. Miluji Alu ve všech významech toho slova. S Petříkem znovu objevuji pro mne už samozřejmé věci. Všichni se těšíme na narození holčičky. Mám rád svou práci, vím, že má smysl.

Co se stane za šest let? Počkáme a uvidíme. Jsme na tom nejsprávnějším místě pro tuhle otázku – vždyť každý den může nastat nečekaný výbuch Vesuvu. Málokdo si uvědomuje, že jednou za sto tisíc let lze očekávat i katastrofický úder asteroidu. Budeme před ním varováni aspoň hodinu předem, anebo se o něm dovíme, až se zařízne do stratosféry? Exploze Antara

hrozila i dříve, aniž bychom o ní věděli. Ale teď jsme o tomto nebezpečí informováni a pracujeme na své záchraně.

Za šest let bude ochranný deštník z větší části dobudován. Shodou okolností zrovna za šest let začíná série zákrytů Antara Měsícem, která se – nejspíš opět shodou okolností – opakuje každých osmnáct let. To jsem sám zvědav, jestli se potvrdí něco z mé fantasmagorie o hodných entitách, jež nad námi bdí.

Snad výbuch supernovy přijde nejdříve až za těch šest let, až se dokážeme ochránit sami – a ne třeba už za pět. To by byl konec Experimentu Země!

13.

Vlastně Experimentu Dachau.

Míla Línc

Slzy z olova

Thogamoro Nei nebyla velká společnost. Byla dokonce tak malinká, že nikdo ve velkých korporacích ani netušil o její existenci. A tak se ve stínu nevědomosti plížila kupředu, až jednoho dne explodovala. Tehdy se svět otrásl a Thogamoro Nei se stala číslem jedna.

Když její vojáci přišli do Prahy, nikdo je nečekal. A ti, kteří je čekali, jen lhostejně pokrčili rameny a přijali ji jen jako další z mnoha, které přišli před ní. Přesto pan Mudo ve vzduchu cítil něco, co ho nenechávalo klidným.

Stará Praha s šedivými domy a opuštěnými továrními halami skrývala cosi podivného. Cosi tajemného.

„Co tu chcete?“ zeptal se ho Musorskij a zachmuřeně si prohlížel tenký proužek dýmu, který stoupal z cigarety.

„Je to největší město v této oblasti.“

„Vím. Ale co tu chcete?“

Pan Mudo nehnul ani brvou. „Pevné pozice.“

Musorskij byl jedním z mála, kteří se o příchod Thogamoro Nei zajímali. Musorskij se zajímal o všechno, co se týkalo tohoto města, třeba jen okrajově. Říkalo se o něm, že má známosti mezi veliteli, kteří střežili Hranici. Říkalo se, že ze západu dostával zboží, které se jinak do oblasti nedostalo.

„O co vám jde?“ ptal se stále Musorskij a začínal být pěkně naštvaný.

Pan Mudo se usmíval a nedělal si z jeho zloby vůbec nic. Jen nenápadným, předem dohodnutým, gestem dal znamení svým dvěma průvodcům, aby byli připravení. Hromotluci, kteří ho převyšovali minimálně o hlavu, stejně nenápadným gestem odpověděli.

„Řekněte mi něco o staré části města,“ řekl Japonec.

„Myslíte tam?“ ukázal Musorskij z okna na masu šedivých zdí a betonové džungle. Z hotelu vysoko na kopci byl krásný výhled na ošklivou krajinu. „Nic, co by stálo za řeč. Žijou tam trosky, ti, kteří utíkají před světem a před zákonem a ti, kvůli kterým se slušný člověk jako my dostane za Hranici jen dost těžko.“

Pan Mudo vševědoucně přikyvoval. Než se společnost dostala do Prahy, musela nasadit do akce nejenom svou perfektní armádu, ale i své perfektní zboží, kterým uplatila neúplatné vojáky.

Pan Mudo věděl mnohem víc, než věděli lidi na západě. Že Hranice vlastně žádnou Hranicí není, pokud si někdo usmyslí ji překročit.

Musorskij se zvedl ze židle. „Musím jít. Ale ještě se uvidíme, pane Mudo,“ řekl. Japonec o tom nepochyboval. Velký šéf nehodlal přijít o své pozice na vrcholu moci. A malou armádu, která s Thogamoro Nei přišla, nemohl nechat bez dozoru. Pan Mudo se v duchu usmíval, protože věděl víc než lidi na západě, ale věděl i mnohem víc než lidi tady.

Starosti s vysloužilým ruským vojákem si nedělal. Nemusel.

Vědma žila na špinavém nádraží. Stálo na mohutných železobetonových sloupech v úrovni druhého patra. Masivní šedivá budova s rozbitými hodinami hned pod střechou zela většinu času prázdnotou.

Mnoho lidí vlakem nejezdilo a vlak jezdil, jenom když měl strojvůdce náladu. Potom zrezivělé vagóny zaduněly na viaduktu nad střechami a osvětlená okna na okamžik ozářila temnotu noci.

Vědma měla malý pokojíček tam, kde dřív bývala pokladna. Rozbité sklo zatloukla prkny a přes matrace přehodila starou vojenskou deku. Když si zapálila svíčku, bylo tam útulno. V hale běhaly krysy a šmejdily po zemi, jestli náhodou něco nenajdou. Občas se na ni přišly podívat. Jejich červená očka zářila ve tmě a ona slyšela jejich vzrušený šepot. Věděly, že se přátelí s Krysákem, a tak ji tolerovaly. Možná ji měly i trochu rády.

Toho večera za ní Krysák přišel. Krysy ho doprovázely a motaly se mu pod nohama. Tiše si s nimi povídal a pak jim nechal kousek chleba. Vědma vyšla ze svého příbytku a pohládila ho po ruce.

„Copak neseš za zprávy?“ zeptala se ho.

Krysák se usmál a odhalil tak řadu zkažených zubů. Oči měl skelné a Vědma posmutněla. Doufala, že s tím přestane.

„Přijel nový člověk,” řekl Krysák. „Z daleka.”

Vědma napjatě poslouchala. Krysy věděly hodně a co věděly, to mu řekly. „Prý se po nás ptal.”

„Po nás?”

Vědma zavedla Krysáka k sobě do svého útulného pelíšku. Posadila ho na matraci a začala rozčesávat jeho zplihlé vlasy. Míval krásné vlasy.

„Nosí sebou velký černý kufřík. Co v něm je, nevím, ale i Čaroděj o něm už přemýšlí.” Čaroděj byl otec Rodu, jejich ochránce. Bydlel ve velkém domě a věděl o všem. Alespoň Vědma si to myslela, i když Krysák měl úplně jiný názor.

Krysák byl vůbec zvláštní. Nepatřil nikam. Nikdo ho neměl rád, málokdo ho toleroval. Často se procházel uličkami staré Prahy a provázel jej pach alkoholu; často mu v krvi kolovalo víc chemikálií než krvinek, ale přesto se občas zastavil za Vědmou a povídal si s ní. A ona...

Krysy nahlížely škvírami dovnitř a tiše se smály. Vědma se na ně ošklivě podívala, ale ony se smály ještě víc.

„Cítím mezi sestřičkami strach,” řekl najednou Krysák. „Nikdo neví, co od něj může čekat.”

Vědma jen přikývla. Také cítila strach. Strach, který se snesl na nádraží a tiskl ji k zemi. Vítr k ní přinesl podivné napětí a závan čehosi, co vonělo velkými dálkami a velikou bolestí.

Odložila hřeben a přitiskla se ke Krysákovi. Byl horký.

„Jmenuje se Mudo a dal bych krk za to, že jsem to jméno už někde slyšel,” řekl ještě a pak Vědma sfoukla svíčku.

Policejní vrtulník kroužil po půlnoční obloze. Mraky byly tak trochu rudé a tak trochu žluté, jak se od nich odrážela světla nočního města. Měsíc se už celé roky neukázal a studený vítr se v ulicích zabydlel.

Blížila se zima a nejenom stromy se zbavovaly svého listí. Musorskij stál na terase svého mrakodrapu, vysoko nad údolím, kudy dřív vedl jeden z největších mostů ve městě. Teď z něj zbyly jen trosky. A dál, dál už byla stará Praha. Šedivé, opuštěné město, kam se ani Musorskij neodvažoval.

Neutekl z Minsku proto, aby se nechal zabít tady.

„Kdo je ten pan Mudo?“ zeptal se Človíčka v drahém obleku.

„Snažil jsem se něco zjistit, ale společnost Thogamoro Nei si všechny informace hlídá. A to dost dobře. Nepodařilo se mi zjistit o společnosti vůbec nic. Nikdo nic neví a ti, kteří něco věděli, už nejsou mezi námi.“

Musorskij se otočil zády k temnému městu a zkoumavě hleděl na plešatého informátora. Byl nejlepší ve svém oboru. Kohokoliv jiného by teď shodil z terasy a kochal by se pohledem na plachtící a bezmocné tělo, ale u Človíčka by přišel o příliš mnoho. Neměl ho kým nahradit.

„Ale mám takový nápad, který by mohl zabrat, ale bude to chtít svůj čas.“

„Pospěš si.“

„Nejde to uspěchat.“

Musorskij se usmál. „Neuspěchej to. Jen si pospěš.“

Človíček přikývl a otočil se k odchodu. Musorskij se za ním dlouho díval a přemýšlel, jaké to je žít s mozkiem, kde je víc elektroniky než šedivé mazlavé hmoty.

Když strach nepominul ani příštího dne, vypravila se Vědma za Čarodějem. Ten vždycky znal odpověď. Ten mohl pomoci.

Když za sebou zavřela dveře od jeho domu, ostražitě se rozhlédla. Neměla to tu ráda, chodba s obrovskou železnou konstrukcí schodiště tonula ve tmě a ve vzduchu se vznášela zvláštní směsice pachů.

Vystoupila po schodech nahoru a zaklepala na oprýskané dveře, stejně jako všechny ostatní v domě.

„Vítej,” řekl Čaroděj, když vstoupila dovnitř. Uvedl ji do velkého pokoje a posadil na polštáře, které měl rozházené po zemi. Položil kalíšek k samovaru a napustil tenkým pramínkem horký čaj. Pokoj se naplnil jeho příjemnou skořicovou vůní.

Jak nepříjemný a zlý byl dům, tak příjemně a bezpečně bylo za dveřmi Čarodějova bytu.

„Dům mě hlídá,” říkával Čaroděj s úsměvem. „Ale ty se ho nemusíš bát. Neublíží ti.” Vědma přikyvovala, ale stejně se pokaždé bála.

Teď jí Čaroděj pohladil po rozčepýřených černých vlasech a políbil na čelo. “Copak tě trápí, dceruško?”

„Mám strach,” řekla. Nevědomky si třela jizvu na zápěstí, která ji připomínala, že svět občas zabolí.

Pokýval hlavou. „Včera za mnou byl Krysák a taky měl strach,” pokračovala. „Když o tom mluvil, tak jsem si to uvědomila. A ten strach nepolevuje.”

„Krysák byl i tady,” řekl Čaroděj a Vědma jen zalapala po dechu.

„Není to jen strach, dceruško,” řekl smutně Čaroděj. „Je to něco horšího, něco mi to připomíná. Něco, čeho jsem se už kdysi obával. Krysák tušil, o co jde, ale prozradit to nechtěl. Vždyť ho znáš.”

„Zůstaň doma,” pokračoval po chvíli. „A nevycházej ven. Ať se děje co se děje.” Přikývla a rozhodla se, že nebude pochybovat ani se ptát, jak měla často v oblíbě. „A hlavně nevycházej za dne,” dodal důrazně. „Slunce není teď tvým přítelem.”

Když od Čaroděje odcházela, měla ještě větší strach než předtím. Protože ani on nevěděl. Vědma zamáčkla slzu a zamířila zpátky domů. Nádraží jí dnes ale nepřivítalo tak

přívětivě, jako vždy, spíš tiše, mlčenlivě a nazlobeně. Krysy vypískly a zlostně se na ni podívaly, jakoby za to všechno mohla jen ona. Jedna ji kousla do kotníku.

Vyjekla a už se nesnažila pláč zadržet. Bylo jí tak zle, jako ještě nikdy.

Když vlezla do svého pokojíku, vykřikla. Na matraci ležel Krysák a celý obličej měl od krve.

„Krysy, pomozte mi,“ šeptala k jejich rudým očím. „Sama to nedokážu. Pomozte mi.“

Krysák jí umíral v náručí. Ať dělala cokoliv, nic nepomáhalo a bylo mu hůř a hůř. Teď už sotva dýchal a z očí mu kanuly velké slzy. Vědma věděla, že jsou jeho první. První a poslední.

„Krysy, prosím,“ šeptala zlomená vědomím, že ho nezachrání.

V ten okamžik si Čaroděj doma nalil šálek čaje třesoucícma se rukama. Doufal, že čaj přehluší bolest, kterou cítil s umírajícím synem.

Krysák se na ni naposledy podíval, pohladil po tváři a rozmazal jí tak krev po obličejí. Pak něco pošeptal krysám a zemřel.

Vědma plakala dlouho, až nakonec vyčerpáním usnula. Všechno se na ní řítilo a prázdné srdce volalo po ztraceném štěstí.

Zdál se jí sen.

Byla velkou krysou, která cupitala po špinavém chodníku. Několik kroků před ní šel nejistým krokem Krysák a kolem něj se vznášel opar zloby a těžko skrývaného strachu. Zahnul za roh a rychle kráčel přes staré náměstí, v jehož středu teď vládl hustý park. Ošklivý pobořený kostel vrhal dlouhý temný stín.

Potom si Vědma-krysa všimla pohybu v hustém křoví. Ucítla podivnou vůni a vykvikla. Krysák se otočil, ale v tu chvíli se na něj sesypali muži v černých kabátech a přimáčkli ho k zemi. Bránil se, ale byli silnější.

Vědma-krysa je předtím nikdy neviděla. Nikdo takový do staré Prahy nikdy nezavítal. Odnikud se najednou zjevil pan Mudo a sklonil se ke Krysákovi. Něco si šeptali.

Pan Mudo se usmál a zase zmizel, stejně tak zmizeli i muži v černých kabátech. Jen Krysák zůstal ležet na zemi a na betonový chodník skapávala jeho krev.

Krysa-vědma znovu vykvikla a utekla pryč. A s pocitem zběsilé honičky, strachu a bezměrné hrůzy sen skončil.

A Vědma pak věděla, kdo je pan Mudo. Věděla, kdo na ni hleděl z jeho očí.

Když Človíček zjistil, co Thogamoro Nei vlastně v Praze dělá, měl ještě pár minut života, aby si to všechno nechal projít hlavou a popřemýšlel o tom. Potom se v jeho domě objevili muži v černých kabátech a několik rychlých výstřelů z pistole umlčelo Človíčka už navždy.

Pan Mudo se díval na vychládající mrtvolu a smutně pokýval hlavou. Kdyby takového schopného informátora měl ve svých službách, bylo by vše jednodušší.

„Už vím, kde ji najdu,“ řekl pan Mudo. „Zítرا pro ni dojdou. Musorskeho už nepotřebujeme. Zabijte ho. Ví příliš.“

Muži v černých kabátech zahučeli a zmizeli tak rychle, že kdokoliv jiný by ani nezjistil kudy a kam. Pan Mudo ale nebyl kdokoliv jiný a proto to byl pan Mudo.

Vědma opustila pelíšek hned za svítání a z nádraží běžela přímo k Čarodějovu domu. Věděla, že by měla zůstat doma, ale musela ho varovat. Musela ho varovat před panem Mudo.

Slunce se schovávalo za mraky a vítr nepříjemně studil. Zažloutlé listí jí šustilo pod nohama a kapky deště šimraly na tváři.

Běžela rychle a dávala si pozor, aby ji někdo nepřekvapil. Krysy běžely spolu s ní a varovaly ji před každým pohybem, před každým šustnutím v odpadcích. Dávaly na ni pozor, jak si Krysák přál těsně před tím, než umřel.

Jenže ani krysy ji nedokázaly ochránit. Najednou uprostřed ulice stál on, sám a bez svých věrných černých kabátů, a nepříjemně se usmíval.

„Rád Tě vidím, sestřičko.“

Zastavila se a v černých očích se jí mihnul záblesk strachu.

„Konečně jsem tě našel,” pokračoval. „Ne, neboj se, neublížím ti.” Možná četl její myšlenky. „Krysáka jsem nechtěl zabít, ale neměl jinou možnost. Muselo se to tak stát.” A pak znovu. „Nehledám Čaroděje, o něm vím už dlouho, ale hledám tebe, sestřičko.”

Vědma se div nerozplakala. Měl stejný hlas jako tehdy. „Proč tě hledám? Copak si už nepamatuješ? Stačí, když se podíváš na levé zápěstí.”

Poslušně se podívala. Vypálený cejch, na který už dávno zapomněla. Vzpomínky se vracely a pálily v očích. „Přišel jsem si pro to, co mi patří.”

Pan Mudo se smutně usmál. Spatřila v jeho šikmých očích toho, kým býval předtím.

„Nenechám tě to udělat,” zašeptala. „Miluju Rod.”

„Ale já ne, sestřičko,” řekl pan Mudo. „Nezasvětil jsem tenhle život pomstě pro nic za nic.”

Bylo krásné ráno. Musorskij si to uvědomoval, i když plachtil vzduchem a terasa jeho mrakodrapu se čím dál tím rychleji vzdalovala. Raději se nedíval na zem. Báł se. Věděl, jak vypadají ti, kteří se takhle učí létat.

Byl si jist jednou věcí. Už navždy bude nenávidět černé kabáty.

Čaroděj stál u okna a díval se dolů. Někde tam mezi špinavými střechami v ulici, kde domy měly vytlučená okna, stála jeho dcera a jeho syn. Záviděl mu. Čaroděj občas zálibně hleděl na centrum, kde zářila světla a hlučely reklamy, a přemýšlel, jaké to asi je, žít tam.

Pan Mudo se do toho světa dostal. Přestože to bylo proti vůli i zákonům Rodu.

Teď se vrátil, aby měl jistotu, že se vrací naposledy. Čaroděj se smutně, přesmutně usmál. Jeho srdce plakalo a duše zela prázdnotou.

Cejch na zápěstí ji najednou páčil tak, jako když jí ho vypalovali. Hlavou jí probleskla vzpomínka na tu noc, kdy u ní stál on, ještě než se stal panem Mudo, se zkrvavenou tváří. Vzpomínka na oheň a tmu, vzpomínka na křik. A na nenávist v jeho očích, kterou do té doby neznala, a nevyslovené “vrátím se”, jež ji od té doby děsilo ve snech. Teď věděla, že panu Mudo nemůže dovolit, aby si vzal zpátky to, co předtím schoval u ní. Tehdy, tehdy, když se rozhodl překročit hranici a odejít na západ.

„Nenechám tě Rod zničit,” zašeptala ještě jednou. Potom ze záhybů svých špinavých šatů vytáhla zbraň. Nikdy předtím ji nepoužila. Ve skrytu nádraží, kde s ní žily jenom krysy, ji nepotřebovala. Těch pár lidí, co se chtělo svést vlakem, ani nevědělo, že nádraží není zcela opuštěné.

„Neumíš to,” řekl pan Mudo.

„Tak se to naučím.”

Vystřelila. Poprvé minula. Když se výstřel ozval znovu, pan Mudo vykřikl a chytil se za rameno. Mezi prsty mu tekla krev. Přesto šel stále k ní. Vystřelila ještě jednou. A pak ještě jednou. A když zjistila, že takhle nemá šanci, zbyla jí poslední naděje.

Pan Mudo vykřikl, ale kdo by chtěl poslouchat někoho, kdo se chtěl stát pánem veškerého vědění. Vědma netušila, co si k ní pan Mudo schoval, ale byla si jistá, že on to nikdy nedostane.

Už jenom proto, že měl na svědomí Krysáka. Už jenom proto, že neuměl prosit, ale chtěl jenom brát.

Výstřel.

Pan Mudo se zastavil, zavrtěl hlavou a aniž by pohnul jediným svalem ve tváři se mlčky otočil k odchodu.

Thogamoro Nei zanikla tak rychle, jak se na scéně objevila. A za pár týdnů už po ní nikdo ani nevzdechnul.

Možná to bylo dobře. Ale to se lidé nikdy nedozvěděli.

Ondřej S. Nečas

Tratoliště magie

Hrad Krumpáč byl sídlem rodu Svinitopů z Vlkova již dobrých čtyři sta let, leč letitost na něm zatím nebyla znát ani v nejmenším. Byla to solidní kamenická práce, však také Svinitopové byli odjakživa známi jednak uznáním, jímž odměňovali dobrou práci, a zejména pak vynalézavými tresty, jimiž odměňovali práci špatnou.

Glavin Čolomuk, čaroděj a toho času vězeň na Krumpáči, měl vždy úctu k dobře odvedenému řemeslu a z čistě objektivního hlediska to byl opravdu mimořádný zážitek. Jeho cela byla ukázkou mistrovství mechanické magické rezistence ve spojení s vytříbeným smyslem pro psychický teror. Velké okno s překrásným výhledem na okolní přírodu bylo neustálou připomínkou ztracené svobody, postel byla kamenná a velmi hrbolatá, jídlo se podávalo jedenkrát denně a čítalo džbánek vody a velký bochník tvrdého chleba.

Hlavní důvod, proč Glavin dávno neopustil toto nehostinné místo, tkvěl v celkové architektuře cely – stěny obložené obsidiánem měly zvláště vyměřený sklon, takže nepropouštěly ani nepatrnou stopu přírodní magie, i okno bylo zastíněné a výklenek natolik hluboký, že dovnitř nemohl jediný přímý sluneční paprsek ani odražená kapka deště. Žádný zdroj síly pro vyčerpaného kouzelníka.

„Což by mi ostatně beztak ku pomoci příliš nebylo,“ dodal Glavin, „slunce a déšť jsou jako zdroj magie značně ošemetné, já jsem zvyklý čerpat sílu z rostlin, v krajním případě z živočichů. Toto místo bohužel zřejmě rostlinám příliš nesvědčí, a navíc tu můžeme pozorovat velmi neobvyklou absenci krys a pavouků.“

Jeho posluchačkou byla vosa, sedící na okně, křídla složená, otírala si předníma nohama tykadla a tvářila se, že ji to velmi zajímá. Za poslední dva týdny byla ona prvním živým tvorem, s nímž si mohl popovídat.

„To ovšem není celý rozsah negativ této situace,“ pokračoval čaroděj, „architektura této místnosti působí nejen jako Flublubova klec, ale zároveň jako nesymetricky řízený magický usměrňovač.“

„Odpusť mi mou neznalost, ctihodný čaroději, ale co přesně to znamená?“ tázala se vosu.

„V důsledku pouze tolik, že nemohu žádné kouzlo seslat sám na sebe. Cítíš tu brilantní d'ábelskost? Jsem uzavřen mezi stěnami, jimiž žádné čáry neproniknou, a nemohu se ani proměnit třeba v ptáka, abych ulétl, nebo v medvěda, abych rozbil dveře, byť za normálních

okolností by mi nic z toho nečinilo sebemenší potíže, neb transformační kouzla, zejména antropanimální, jsou mojí specialitou.“

„Opravdu vychytralé,“ uznala vosa.

Glavin se pousmál. „Ale já na toho taškáře Idigolda Svinitopa vyzraji, na to můžeš vzít jed. S tvou pomocí, má blanokřídlá přítelkyně, to půjde už dnes v noci.“

„Jsem poctěna tvou důvěrou a to, že mě nazýváš přítelkyní, mi velmi lichotí, nicméně si nejsem zcela jistá, v čem by mé nepatrné síly mohly být ku prospěchu čaroději v takhle nezáviděníhodné situaci.“

„Jen pohleď sem,“ ukázal Glavin do kouta nalevo od dveří. Ležela tam hromada kusů chleba rozmáčených ve vodě, s nádherným povlakem husté zelené plísně. „Ten hlupák Idigold měl zřejmě zato, že dostatek nechutné stravy bude jen prohlubovat moji beznaděj, a nedomyslel přitom všechny důsledky. Není to samozřejmě nijak silný magický zdroj, nicméně v této situaci bude muset postačit. Tvá přítomnost zde mi vnukla nápad. Budeš-li souhlasit, můžeme se do toho pustit hned.“

Vosa ráda souhlasila, neboť hmyzí život bývá občas trochu nudný a tato záležitost slibovala nové a vzrušující zážitky.

Do západu slunce bylo kouzlo připraveno. Vosa přinesla pár kousků nezbytných bylinek, Glavin vyčerpal do zbla svoji plísňovou zahrádku a pomocí rozmáčeného chleba nakreslil na podlahu nějaké runy.

„Nyní se posad' sem,“ ukázal doprostřed pentagramu, „a pokoušej se co nejpřesněji opakovat po mně.“

Vosa poslechla, ovšem její bzučení se při nejlepší vůli čarodějovu zařikání příliš nepodobalo. Zřejmě to nebylo na závadu. Uběhlo asi patnáct minut a kouzlo dospělo do fáze zázraku. Vzduch se zachvěl a vosa se proměnila.

Glavin se vysíleně posadil na podlahu a chvílku jen oddechoval, vosa zatím stála u okna a vychutnávala si pocit z lidského těla.

V první řadě si přiznejme, že kouzlo nebylo zdaleka dokonalé. Máme-li popsat její novou podobu, je třeba vycházet ze srovnání s tou původní. Jak známo, hmyzí tělo se člení na hlavu, hrud' a zadeček. Posledně jmenovaná část... Ne, lepší bude začít u nohou. Navzdory

jistým Glavinovým obavám byly nakonec pouze dvě a docela povedené. Možná že trochu moc tenké a s nějakým tím chloupkem navíc, ale rovné a ohebné na správných místech.

Pás byl ovšem trochu příliš... vosí. Ta část pod ním, tedy... byla v podstatě zcela lidská, až na jednu drobnost. V místech, kde lidem obvykle končí páteř a kdysi snad začínal ocas, měla ona žihadlo. Nyní bylo zatažené, takže z něj vyčnívala jen špička. Vzhledem k tomuto faktu, tedy že v jejích útrokách se kromě obvyklého vybavení muselo najít místo i pro jedový váček, byly proporce její postavy již docela pochopitelné.

Hrud' naproti tomu nevykazovala žádné odchylky od lidského standardu, pro její popis by se hodila slova pevná, hladká a pravidelná. Její světlá kůže byla lesklá a bez kazu, jisté anatomicky nezbytné nerovnosti byly sotva patrné a barevně nijak neodlišené. Na zádech však měla výraznou černou kresbu, ovšem žádná křídla – to bylo pro Glavina potěšitelné, při její velikosti a váze by jí křídla stejně k ničemu nebyla a byl by to další kaz na bezchybnosti jeho magického úkonu.

Aha, ještě nám zbývá hlava. Krátké černé vlasy těsně přimknuté k lebce jí dodávaly na kulatosti, jen dva pramenky se vymykaly z této pevné konzistence a spadaly kolem čela ke skráním. Oči měla velké a tmavě hnědé, ústa drobná a tváře poněkud vpadlé.

„Jak se cítíš?“ otázal se Glavin.

Odkašlala si. „Zvláště,“ promluvila. „Jsem najednou hrozně těžká.“

Při jejích slovech postřehnul Glavin další nedostatek svého kouzla, konkrétně černá kusadla namísto bílých zubů, jaké by lidské dívce přece jen slušely víc. Ale když měla zavřená ústa, nebylo nic znát.

„Myslím, že bych ti ze všeho nejdříve měl opatřit nějaké lidské jméno, a možná též vhodnější úbor. Hm, to ovšem v této chvíli nebude nijak snadné. Nu, začněme jménem. Jak by se ti líbilo Vespa?“

„V lidských jménech se nevyznám, ale myslím, že tohle není špatné.“

„Dobrá, Vespo, teď bychom se měli připravit k další fázi,“ uzavřel čaroděj.

Život žalářníka na hradě Krumpáči byl poměrně jednotvárný. Sestával zejména z pravidelného kontrolování zámek a roznášení jídla, což obojí probíhalo jedenkrát za den, a občasných náhodných inspekcí, které neprobíhaly prakticky nikdy.

Když toho dne jako obvykle prostrčil otvorem ve dveřích bochník a vyměnil prázdný džbán za plný, stalo se něco zvláštního. Uslyšel opatrné zaklepaní a tenký dívčí hlas, krásný a velmi melodický: „Haló, je tam někdo?“

Věděl, že toto je speciální cela určená čarodějům, a proto je třeba mít se na pozoru. Zvědavost podpořená neutuchající nudou však byla silnější opatrnosti.

Znovu přistoupil ke dveřím, pootevřel zamřížované okénko a nahlédl dovnitř. Spatřil překrásnou dívku zcela bez šatů a čaroděje ležícího bezvládně na posteli.

„Co tam děláte, sličná paní?“

„Nejsem paní,“ odvětila, „jsem démon rozkoše. Tento muž mě vyvolal, patrně z dlouhé chvíle, leč jak se zdá, jeho odhodlání převýšilo jeho možnosti. Již po necelých dvou hodinách vypustil duši. Cítím se osamělá.“

Žalářník se nezmohl na víc než zopakování posledního slova. „Osamělá?“

„Ano,“ pokračovala Vespa sladce, „a velmi, velmi roztoužená. Takový silný a krásný mladý muž by jistě dokázal zkojit moji vášeň.“

Když odemykal, ruce se mu třásly. Zbylo mu už jen tolik soudnosti, aby se ještě zeptal: „Nekončí snad takhle všichni tvoji milencové?“

„Jistěže ne,“ zasmála se Vespa, „obvykle rozdávám lásku, ne smrt. Tento muž žil asi příliš dlouho v osamění a askezi.“

Žalářník stanul před ní a prohlížel si ji od hlavy k patě. U těch krajních bodů se moc dlouho nezdržel, takže ani nepostřehl její dentální anomálii.

„Možná bychom měli zvolit lepší místo než tohle,“ řekl.

Položila mu paže na ramena. „Ne, tady to bude skvělé.“ Se zájmem sledovala, jak se usilovně snaží zbavit oděvu. Přitom jeho chtíč ještě přiživovala slovy: „Cítím z tebe zvířecí sílu, vojáku. Miluj mne jako zvíře, beze studu a bez objetí.“

Pochopil a obrátil ji k sobě zády. Sepjala ruce za hlavou, předklonila se a tiše dodala: „Bude to tak nejsnadnější.“

Chytil ji v pase a přimáčkł ji k sobě, vzdychaje touhou. Jakoby z dálky slyšel její sladký hlas, šeptající slova: „Víš, co se týče té lásky, vlastně jsem tak trošičku lhala.“

Následoval výkřik, tak strašný, že Glavin na chvíli zapomněl předstírat mrtvolu a zacpal si uši, vzápětí uťatý, jako když se zavře vodní hladina. Žalářník padl na zem ztuhlý v křeči a bílý jako křída, Vespa si otřela žihadlo o jeho uniformu a usmála se na Glavina. „Bylo to tak správně?“

Kouzelník nasucho polkl.

„Tedy, původní plán počítal s tím, že jej v okamžiku, kdy přestane vnímat okolí, udeřím bochníkem přes hlavu. Byla by to jistě méně bolestivá smrt.“

„Odpusť mi, ale pomyšlení na dokonání onoho tělesného aktu ve mně vyvolalo silnou nechuť. Nemohla jsem si pomoci.“

„Jistě, to je úplně v pořádku. I když, nezlob se, že to říkám, ale v první chvíli jsem měl dojem, že ti myšlenka na náklonnost ze strany toho muže není tak nepříjemná.“

Vespa se trochu zarděla. „Víš, já jsem jen vosí dělnice. Nejsem stvořena k lásce. Ale vždycky jsem toužila poznat, jaké to je. Rozumíš mi?“

„Ale ovšemže,“ usmál se Glavin, „ba co víc, myslím, že bych ti mohl pomoci. Ne že bych se nějak specializoval na kouzla proti frigiditě a neplodnosti, leč právě o tyto bývá dnes největší zájem a pravý profesionál musí držet krok s poptávkou.“

„A myslíš,“ začala s nadějí v hlase, „že bys mi mohl pomoci i jiným způsobem?“

„Tak o tom, mé dítě, pochybuji,“ pronesl čaroděj smutně. „Nejsem již ve věku, kdy bych mohl beze zbytku poroučet svému tělu, bez ohledu na kouzla. A navíc po tom, co jsem tu právě viděl, bych v tvém případě asi nebyl schopen ani svého obvyklého nasazení. Avšak nezoufej,“ dodal, když viděl její smutnou tvář, „můj přítel Ruxifus, jenž byl zajat a uvržen do žaláře společně se mnou, je statečný válečník a nemá ve zvyku odmítnout, když jsou jeho síly zapotřebí ku pomoci dámě. Podaří-li se nám jej najít a vysvobodit, bude ti zajisté plně k službám.“

„Pak tedy neztrácejme čas.“

Z občasných poznámek žalávníka Glavin již dříve usoudil, že jeho cela se nachází nedaleko kuchyně. Zamířili tedy nejprve tam, vedeni Vespíným čichem, neboť dříve než se mohli pustit do dalšího boje, kouzelník nezbytně potřeboval doplnit své magické síly. Cestou nikoho nepotkali, hrad se již asi uložil ke spánku a stráže očekávaly nepřítele spíš zvenčí.

Glavin před odchodem zabalil mrtvé tělo do svého pláště a nechal je ležet na posteli, sám se oblékl do vojákovy uniformy. Nabídl ji nejprve Vespě, ale odmítla – dotyk hrubé tkaniny na těle jí byl odporný. Krom toho kouzelník objektivně uznával, že jí bude nahota slušet lépe než jemu.

Když vešli do kuchyně, byl tam jen jediný muž, třídil právě zbytky z večerní tabule na pomyje a zítřejší snídani pro služebnictvo.

„Buď zdrav, kuchaři,“ pronesl Glavin bodře a rád by býval pokračoval, ale přerušil jej výkřik Vespy, která se právě pokoušela schovat za něj a se zděšeným výrazem ukazovala kamsi ke stropu. Pohlédl tam a spatřil klíčku se žlutým kanárkem, ptáček seděl na bidýlku a upřeně hleděl na krčící se Vespu.

„Co jí je?“ divil se kuchař.

„Co by, jenom nemá ráda ptáky. Jen klid, Vespo, nic ti neudělá, je v kleci.“

„Vy patříte k těm novým posilám, co?“ demonstroval kuchař bystrost úsudku.

„Ano, před chvílkou jsme dorazili,“ improvizoval Glavin a snažil se upokojit svoji společnost.

„Tedy, já už slyšel o bojovnicích leccos,“ dumal kuchař, „že maj ve zvyku chodit polonahý, na to jsem si zvyk, ale aby se nějaká bála kanárů, to jsem ještě neslyšel.“ Pak nad tím jen pokrčil rameny a otázal se: „Co byste rádi? Předem upozorňuju, že žádněj špiritus vojákům ve službě, to je zakázaný.“

„Neměl byste tam trochu medu?“ tázal se Glavin.

Vést hradní kuchyni na Krumpáči asi předpokládalo schopnost nikdy neposuzovat objednávku. Kuchař beze slova zamířil do spíže, vzápětí už se vracel s malým soudkem přikrytým víkem.

Glavin nabral trochu medu na lžici a dal ji Vespě, čímž ji docela uklidnil; pustila se do medu s dětskou radostí a jen občas vrhla kradmý pohled na uvězněného ptáka.

Kouzelník zatím namočil do medu konečky prstů, zavřel oči a vychutnával sílu toho přírodního zázraku. Takový med když vzniká, kapička za kapičkou, buňka po buňce, plástev vedle plástve, stovky včel a tisíce květů mu dávají něco ze svého života, a pak zraje ve tmě úlu... opět byl přerušen výkřikem, a tentokrát byl jeho původcem kuchař.

Svíjel se na zemi, ruku ošklivě oteklou, sípal a lapal po dechu. Vespa stála nad ním bezradně a tvářila se provinile.

„Sáhl na mě,“ žalovala.

„Možná stačilo jen říct, aby toho nechal,“ odvětil Glavin, trochu hruběji než chtěl.

Kanárek poletoval v kleci a zděšeně štěbetal.

Vespa propukla v pláč. „Je mi to líto. Nechtěla jsem...“

„To nic,“ chlácholil ji čaroděj, „nebyla to tvoje chyba. Měl jsem to předvídat a varovat jej.“

„Vyléčíš ho?“ zeptala se.

Kuchař se dusil, ale zatím bojoval úspěšně – dostal jen malou dávku jedu a jeho mohutná tělesná stavba byla pro něj výhodou.

Kanárek stále zuřivě pískal. Vespa se nepřítomně natáhla, s očima obrácenými k ležícímu muži otevřela dvířka klece a chňapla po ptáčkovi. Zvedla si jej k obličejí a jediným šmiknutím kusadly oddělila hlavičku. Pak vrátila tělíčko do klece a pečlivě zavřela dvířka.

„Nejsem lékař,“ říkal zatím Glavin, kleče nad bezvládným tělem. „Mohu kouzlem zvýšit odolnost proti jedu, ale nevím, bude-li to co platné.“ Napřimil se. „Lépe bude, když zavoláme pomoc.“

Pokoje barona Idigolda Svinitopa se nacházely o patro výš a dveře hlídala dvojice ostražitých strážců. Když spatřili Glavina a Vespu, pozvedli kopí ku obraně pána, ve tváři výraz nejvyšší svědomitosti.

„Stalo se neštěstí,“ oznámil čaroděj dřív, než mohli něco říct, „nějaký špion pronikl do kuchyně a otrávil pánovu snídani. Kuchař ochutnal a svalil se v křeči.“

„Není možná!“ zvolal ten vlevo.

„Je to bohužel právě tak,“ přidala se Vespa, „ten dobrý muž nepochybně zachránil pánovi život.“

„Teď však neotálejte,“ navázal Glavin, „a pospěšte oznámit baronovi tu nešťastnou novinu.“

Strážcové pohlédli jeden na druhého.

„Ty mu to řekni,“ pronesl ten vlevo, zřejmě důvtipnější, „já musím zpravit lékaře, aby nebylo pozdě.“ A pak hned vyrazil chodbou pryč.

Jeho druh se zdál být poctěn úkolem, jenž mu byl svěřen, ovšem jen do chvíle, než se k němu Vespa přitočila se slovy: „Jsi odvážný. Oznámit pánovi takovou špatnou zprávu je vždycky riskantní, známe jeho prechlivost.“

„Ano,“ pokýval hlavou Glavin, „všichni víme, co se stalo Willymu, když baronovi předložil nepříznivý výsledek bitvy u Bablabulu.“

„Nakonec nedopadl tak špatně,“ navázala Vespa, „od té doby je nejlepší ve sboru.“

Strážce viditelně znejistěl.

„Jenomže já mám rozkaz střežit dveře, aby se nikdo nedostal dovnitř.“

„Neboj se, my už to tu pohlídáme,“ ujistil jej čaroděj.

Strážce přešlápl. „Možná bude lepší, když mu to řeknete vy, víte, co se přesně stalo.“

Glavin si povzdechl. „Asi to tak bude. Popřej nám štěstí.“

Váhavě a neochotně prošli společně s Vespou dveřmi.

Stanuli v přijímacím pokoji, dveře přímo před nimi vedly do baronovy ložnice. Byly otevřené a proti jejich osvětlenému obdélníku se mezi veřejemi černala stojící lidská silueta.

„Vítám vás,“ ozval se hlas barona Svinitopa. „Máš mé uznání, Glavine Čolomuku, nečekal jsem...“

Ta věta měla pokračovat, ale Glavin nepatřil k těm, kteří nechávají protivníkům čas na egoistické slovní výlevy. Z jeho prstů vylétl blesk a sežehl postavu ve dveřích. Žel ve světle vyšlehnuvších plamenů se zřetelně ukázalo, že se jednalo o pouhou dřevěnou figurínu. V následujícím okamžiku se otevřela podlaha a Glavin i Vespa se zřítily do temnoty.

„Au,“ pronesla Vespa.

„Lépe bych to neřekl ani já sám,“ přitakal Čaroděj neurčitě směrem do tmy.

Spadli z výšky jen tak něco málo přes dva metry, avšak zem byla z tvrdého hrubého kamene, takže to nebyl příjemný dopad.

Propadlo nad jejich hlavami se začalo se skřípotem zavírat, ale nebyl by to baron Svinitop, aby za nimi neposlal ještě několik vítězoslavných slov: „Zemřete, hlupáci. Mysleli jste si, že můžete...“

Zbytek zaniknul v zadunění kamenných desek.

„Lidské tělo je moc těžké,“ mumlala Vespa. „Ale aspoň že jsou tu ty měkké části.“

„Važ si toho,“ opáčil Glavin útrpně, „kostnaté stařecké údy jsou na tom o poznání hůř.“

„Buďte rádi, že nevážíte dva centy a nemáte dvě hlavy,“ ozvalo se ze tmy.

Chvilé ticha.

„To by bylo horší,“ řekla Vespa zvolna.

Další chvíle ticha.

„Ehm,“ zkusil to Glavin, „je potěšitelné, že v této svízelné situaci nejsme sami, ale když už tu tak sedíme v temnotě a nemáme toho moc na práci, možná bychom se mohli vzájemně představit. Jsem Glavin Čolomuk, čaroděj.“

„A já Vespa, dříve vosa.“

„Ráda tě poznávám, mocný kouzelníku, i tebe, spanilá hmyzí dívko. Já jsem komtesa Efrozína, jediná dcera knížete Waflofa z Waflonie, toho času bohužel zakletá. Zlotřilý pán Svinitop, poté co jsem odmítla jeho nabídku k sňatku, mě za pomoci temných sil proměnil do této děsivé podoby a uvrhnul do této neútné kobky. Nu pohleďte sami.“

Hned nato se rozsvítilo světlo, přesněji namodralý plamen, vyšlehnuvší z jedné z tlam komtesy Efrozíny zapálil kus jakéhosi dřeva a v nastalém osvětlení mohli Glavin i Vespa sami posoudit výsledek pomsty zhrzeného barona.

Komtesa měla dračí tělo, černozelelé, stoje na zadních vysoké dost na to, aby se musela krčit pod nízkým stropem. Dvě hlavy už byly zmíněny.

„Sdílejme svůj smutný osud společně, přátelé,“ řekla její pravá hlava, zatímco levá si procítěně povzdechla.

Glavinův zrak se zastavil na hromádce kostí v samém rohu kobky. Nedalo se přehlédnout, že jsou lidské, ohlodané a mírně ohořelé.

„Ano, je to tak,“ přitakala dračice na jeho nevyřčenou otázku, „můj šílený věznitel mě příliš dlouho trápil hladem, takže když mi pak předhodil tohoto bezbranného muže, nedokázala jsem svou novou a pro mě dosud nezvyklou zvířecí zběsilost zadržet. Sama jsem se vyloučila ze společenství lidí tímto vpravdě obludným činem.“

Její levá hlava uronila slzu.

„Nebud' na sebe tak přísná, panno Efrozíno,“ chlácholila ji Vespa, „nikdo na tvém místě by patrně nejednal jinak. Já sama jsem už několikrát byla nucena zahubit příslušníky vlastního druhu, jednalo se o trubce z našeho hnízda, tak jak mi velela posvátná pravidla společenství. Nebyla jsem z toho šťastná, ale vyhnout se tomu mi nebylo umožněno.“

„Vina za smrt toho muže padá bezezbytku na hlavu barona Svinitopa,“ dodal Glavin.

Poklekl vedle kostí a zvedl lehce zčernalou lebku.

„Běda,“ pronesl po chvíli, „Ruxifus.“

„Dvakrát běda,“ pravila Vespa hlasem plným žalu.

„Ach ne,“ zvolala Efrozína, „byl to snad váš přítel?“

„Mohl být,“ opáčila vosa.

„Byl to velký muž,“ pokračoval Glavin, „jeho statečné činy nebudou zapomenuty.“ Pak nechal lebku spadnout zpět mezi zbytky kostí a otřel si ruku o nohavici. „Nu což, popel popelu, prach prachu.“

Lebka se obrátila prázdným zrakem ke stropu a z jejích černých očních důlků vytryskla trocha zelenavého světla.

„Glavine, příteli,“ pronesly mrtvé bílé rty.

„Ruxife?“ zašeptal čaroděj nevěřicně, „ty jsi zde?“

Nad žalostným torzem lidské kostry se zhmotnilo průsvitné tělo ducha.

„Ano,“ pravil, „nebylo mi dovoleno dosáhnout klidu dříve, než bude má smrt pomstěna.“

Dračice Efrozína přistoupila blíž, svésila hlavy a pokusila se pokleknout před zelenavým zjevením v gestu kajícího, nakolik jí to neforemné tělo dovolovalo.

„Ach, ubohý duchu,“ zaštkala, „kdybys jen tušil, jak strašlivě si vyčítám tvoji smrt, jak nepřestává trýznit mé svědomí. Můžeš-li mi kdy odpustit?“

„Tobě vina nepřísluší, ctná Efrozíno, přestaň se trápit. Nakonec, být roztrhán a pozřen krásnou dívkou, byť v dračí podobě, není zase tak špatná smrt.“

„Toť slova pravého rytíře,“ uznale pokývala hlavou Vespa, „jaká škoda, že jsem tě nemohla potkat zaživa, milý Ruxife.“

„Toho lituji i já,“ přitakal duch. „A jistě se shodneme též na tom, že ten, jenž nám připravil všechno to zlo a utrpení, nesmí uniknout nepotrestán.“

Podzemí hradu Krumpáče bylo rozsáhlé a velmi spletité. Kobka pod baronovou ložnicí byla jen jedna z mnoha podobných zařízení a kromě stropního propadla měla ještě dva další vchody, které vyjma dávno popraveného architekta dokázal otevřít jen sám baron (a to zvenčí i zevnitř). Jeden z nich měl malé zamřížované okénko, a tím baron Svinitop rád nahlížel, aby se kochal utrpením své vězeňkyně.

Neodolal ani tentokrát, a jakmile zařídil neprodlené zadržení neschopných strážců jeho komnaty, pospíchal dolů.

Bylo dokonáno, na podlaze se válely zkrvavené údy Glavina a Vespy, krev se vpíjela do spár mezi kameny, částečně seškvařené cáry masa odhalovaly polámané kosti. Velmi brutální pohled.

„Jste spokojen, barone?“ otázala se Efrozína hořce.

„Má paní,“ opáčil, „nestyd'te se za svoji vášeň, právě ta vás v mých očích činí jedinečnou. Nespoutanost v jednání oceňuji. Nepřestávám litovat, že jste odmítla moji upřímnou nabídku, cítím, že bychom spolu mohli tvořit velmi šťastný pár.“

„Přestaňte mi lhát. Mohu snad věřit, že vaše nabídka byla upřímná, když jste se vzdal vší snahy po jediném odmítnutí?“

„Považujete za odmítnutí nazvat nápadníka vyšinutým orangutanem se zjevem dementního nosorožce a hodit po něm mísu s cukrovím?“ ohradil se baron.

„Má reakce snad byla trochu neadekvátní,“ připustila Efrozína, „ale vždyť jste mě bez předchozího upozornění unesl. Byla jsem rozrušená.“

Baron se trochu nejistě ušklíbl. „Mám tomu rozumět tak, že byste nyní, po dostatečném zvážení, byla ochotna moji nabídku akceptovat?“

Povzdechla si, až jí z obou úst vylétl plamen.

„Nejsem žel ve stavu, kdy mohu zvažovat žádosti o ruku. Nicméně nepopírám, že vaše čarodějné umění, stejně jako váš vladařský styl, třebaže trochu přímočarý, na mě udělaly dojem. V mnoha ohledech se jistě neshodneme, například naše názory na výzdobu interiérů se budou dozajista lišit dosti zásadně, tyto rozdíly však se mi postupem času jeví stále méně závažnými.“

„A není snad tato vaše změna v názorech podnícena touhou zbavit se své nynější podoby? Mohu se spolehnout, že až vás proměním zpátky v ženu, že mě znovu neodmítnete?“

Dračice přistoupila o krok blíž k zamřížovanému okénku.

„Nedůvěřujete mi? Ožeňte se tedy se mnou tak, jak jsem.“

To barona zarazilo, ale jeho tváří brzy začal prosvítat úsměv. Ten nápad se mu očividně zamlouval.

„Má paní! Že mě to nenapadlo. Odhodme předsudky a spojme své životy ve svazku vpravdě neotřelém. Má moc a vaše dračí elegance z nás učiní jedinečný pár.“

Nadšen tou myšlenkou ihned otevřel dveře a pokynul Efrozíně ven. Dokonce se ani nezdržoval vymyšlením trestu pro nespolehlivé strážce, jen jim rozkázal uklidit zbytky těl v Efrozínině kobce a nechal je být, stržen horečkou příprav. Oba měli dost soudnosti na to, aby jej neupozorňovali, že všechny ty ohlodané kosti a stopy krve se vzápětí rozplynuly jako dým.

„Zde vaše komnata,“ zavedl baron Efrozínu do jednoho pokoje, „je hned vedle mé, abych vás mohl kdykoliv navštívit,“ dodal se sebevědomým úsměvem.

„Praktické,“ odvětila dračice. „Jen ta židle bude potřeba mírně rozšířit.“

Ze zad jí slétli Glavin s Vespou, oba ve vosí podobě, a usadili se pod stolní deskou.

„Vaše pracovna,“ pokračovala Efrozína, „je tu také?“

„Ó, zajisté. Zajímá vás moje práce?“

Idigold prošel spojovacími dveřmi do své komnaty a pokračoval dál, do místnosti plné křivulí a baněk, knih a svitků, čarodějných nástrojů, bylin a podivností.

„Zkoumám vlastnosti přirozených i uměle vyvolaných magických toků,“ rozpovídal se. „Magie je v mnoha směrech podobná vodě – dokáže stát i plynout, měnit se v nehmotnou či naopak tvrdou formu, lze nabrat do nádob. Je v ní síla, jen se musí správně zkrotit, a dokáže zahubit toho, kdo se do ní neopatrně ponoří. Celý náš svět obepínají magické proudy, je třeba jen je vysledovat, pochopit jejich zákony a ovládnout je, komu se to podaří, stane se pánem světa!“

„Fascinující,“ pravila Efrozína. „Slyšela jsem, že jste nikdy nestudoval na magické univerzitě, ani nejste členem žádného klanu mystiků, přesto jste dosáhl tak obdivuhodných výsledků.“

Baron se musel kousnout do rtu, ale podařilo se mu nedat na sobě nic znát. Na vyloučení z magické univerzity nikdy nezapomene, ale už brzy bude mít svou pomstu.

„Všechny tyhle tituly a řády a magické hodnosti, to jsou jen nesmysly neschopných starců. Zhrdám konvencemi, jde mi o skutečné vědění.“

Zarazil se. Zdálo se mu, jako by ve vzduchu za Efrogíninými zády něco zahlédl.

„Stalo se něco, můj pane?“ otázala se nevinně.

„To nic...“

Vždy byl připraven na zradu a past. Po celý jejich rozhovor měl připravené kouzlo, kterým by jediným pohybem prstu proměnil Efrogínu v mouchu, kdyby se o něco pokusila. Byl paranoidní a věděl to o sobě, považoval to za nejlepší způsob, jak si zachovat zdraví ve světě plném nepřátel.

Závan zeleného kouře se objevil znovu, tentokrát po jeho pravé ruce.

„Vidíte to?“

„Co mám vidět?“ krčila rameny Efrogína.

„Idigolde,“ ozvalo se táhlým přízračným hlasem, „přišel jsem si pro tebe.“

„No ovšem,“ zvolal baron. „je to duch!“ Obrátil se ke stolu a začal se přehrabovat mezi knihami. „Nemusíte si dělat obavy,“ říkal zatím, „občas někdo z mých protivníků nepochopí, že už měl odejít.“

„Máte asi na svědomí mnoho mrtvých,“ pronesla komtesa. Baron to vzal jako kompliment.

„Dělám, co mohu.“

Obrátil se, v ruce kouzelnou hůlku, již namířil na mlžnou postavu ze zeleného světla.

„Idigolde,“ ozvalo se mu po levici a objevil se další duch.

„Neujdeš trestu,“ dýchlo jako záhrobní vánek zpod stolu.

„Budeš trpět!“ zaválo od stropu.

„Neunikneš...“

Další a další zelenavé přízraky se zhmotňovaly v temných koutech, mezi spárami starých kamenů, třpytily se odrazy ve skleněných baňkách, skřípaly mezi trámy.

Idigold zařval vztekem a zasáhl prvního z duchů proudem světla z hůlky, postava se rozplynula, ale na její místo hned vpluly další dvě.

„Idigolde...“ šeptaly, skučely, drmolily, zjevovaly se a zase mizely, v panoptickém rejži bolesti a trýzně.

Kdyby si baron zachoval špetku soudnosti, musel by pochopit, že se jedná o jediného ducha znásobeného kouzlem třístranného zrcadla, které někdo provádí zpod stolu, ale jemu soudnosti už nezbývalo. Rozehnal si mezi přízraky cestu ke zdi a zatáhl za páku.

Země se zachvěla a celá Idigoldova pracovna se začala pohybovat, stěny se vprostřed lámaly a strop se zvedal, podlaha pod nohama odjížděla. Všechny kamenné zdi kolem zajely do podlahy nebo byly převráceny a odhalily lesklé plochy z čistého obsidiánu, knihovna zmizela a na jejím místě se objevil obří kruh ze stříbra, jako gong či nestvůrně veliká pečeť, k níž bylo přikováno torzo muže s bezvládně visícími údy.

Idigold se postavil zády k němu a zvolal: „Všechna moje síla vás teď rozdrtí!“

Stěny kolem něj se zastavily ve tvaru šestibokého hranolu, jehož jednu podstavu tvořila právě zeď se stříbrným kruhem. Z jeho středu vytryskl proud čisté magie a smetl zelené přízraky jako vichřice hromádku listů.

Glavin pochopil, že se právě nachází uvnitř obřího jednosměrného magického urychlovače, a dovolil profesionální části své mysli špetku obdivu. Takový magický proud ještě nikdy neviděl. Vycházel z těla přikovaného muže, jenž jistě kdysi býval kouzelníkem a jeho síly teď sloužily Idigoldovi.

Viděl, že baron má s usměrněním proudu potíže, a rozhodl se zaútočit dřív, než jeho protivník své síly zkonsoliduje. Proměnil se zpět v člověka a střelil po Idigoldovi překrásným kouzlem akutní bolesti hlavy, které, je-li provedeno nečekaně, dokáže soupeřícího čaroděje pěkně potrápít. Jenomže si neuvědomil, že v takovémto jednosměrném urychlovači prakticky nelze vyslat kouzlo v protisměru. Jeho magie byla stržena proudem, smrškla se do kuličky, a pak to s ní mrštilo zpět, že Glavin tak tak stačil uhnout.

Idigold zareagoval reflexivně a vypustil proti němu kouzlo, jež měl připraveno pro Efrogínu – a jelikož měl zdroj magické energie v zádech, jistě by neminul. Nebýt toho, že sprška magie narazila na stěnu Glavinova třístranného zrcadla.

Bylo to jako hodit hrst konfetů do vichřice, kouzlo se rozpadlo na tisíc stružek a ty se rozlétly všemi směry, zmítány hlavním proudem, odrážely se od stěn a pištěly vztekem, jak se snažily najít cíl. První byla díky své velikosti zasažena Efrogína, ani nestačila vykřiknout, a byla z ní moucha. Glavin a Idigold pak dostali zásah prakticky současně.

Proud sílil, teď již strhával slova od úst, každý záchvěv magie, který by se v něm někdo pokusil vyslat, byl by okamžitě stržen a odváť, žádný z kouzelníků proto nemohl sám sebe proměnit zpátky. Idigold však si byl dobře vědom své výhody – má-li soupeře po proudu, může jej zasáhnout, zatímco on jeho nikoli. Nevadilo mu být mouchou, kouzlit mohl stejně dobře i tak, kouzlo proměny krve v led se tak dokonce dělalo snáz, když měl šest končetin. Hned si je připravil, když tu náhle jej zarazil pohyb po pravé straně.

Instinktivně poodlétl, jist si svou muší rychlostí a postřehem, aby vzápětí zjistil, že vedle něj letí Vespa, její fasetové oči se opíraly do těch jeho a kusadla se usmívala.

„Ahoj,“ řekla.

No jistě, pravila baronovi chladná logika, muší kouzlo zasáhlo jen velké objekty, zatímco ona byla tak malá, že se všem paprskům vyhnula.

V následujícím okamžiku se mu kusadla zabořila do hrudi a žihadlo proniklo jeho měkkým tělem jak kámen bažinou. A v této poslední vteřině života v sobě baron objevil vášeň pro bolest. Tohle smrtící objetí jej neuvěřitelně vzrušilo, a jen zalitoval, že na to nepřišel dřív. Tolik promarněných příležitostí!

Vespa to pak nikdy nikomu nepřiznala, ale i jejím tělem tenkrát, poprvé v životě, projela vlna slasti, a když ukousla Idigoldovi hlavu, dosáhla vrcholu.

Uvolněný proud magie se rozpadl na jednotlivé pramínky, obsidiánové obložení bylo serváno ze stěn a magická energie v jednom mohutném výbuchu vylétla všemi směry a žádným, každého zasáhl cákanec kouzel, pronikl jím a provedl s jeho tělem, co sám uznal za vhodné. Glavin měl zpátky lidskou podobu, stejně tak Vespa, ústa trochu od krve, rovněž baronovo tělo tu leželo v původním tvaru, hlava opodál, s nepřítomným úsměvem. Jen Efrogína se stala opět drakem, šupiny se jí leskly a levá hlava plakala dojetím.

Hučení zvolna utichlo a rozhostilo se ticho. Muž přikovaný ke stříbrnému kruhu pozvedl hlavu a rozhlédl se. Už to nebyl svraskaný stařec, magie mu dodala ztracenou sílu. Jediným pohybem nechal spadnout své okovy k zemi, seskočil na podlahu a vyčaroval si černé roucho s kápí. Glavin poznal jeho tvář.

„Mistr Sarbakus,“ vydechl překvapeně.

„Ano, jsem to já,“ odvětil čaroděj. „Kolik času uplynulo?“

„Je to už sedm let, co jsi zmizel. Všichni královští mystikové po tobě marně pátrali.“

„Byl jsem zde, šílený baron Idigold mě věznil a zneužíval moji sílu. A tobě, Glavine, dozajista chystal stejný osud, až moje vetchá schránka vypoví službu docela. Naštěstí jsi jej přemohl, máš můj dík.“

„To nestojí za řeč,“ opáčil Glavin skromně.

Rozhlížel se, zda někde nespátří stopy přítomnosti Ruxifova ducha, leč zdálo se, že jeho přítel již dosáhl svého klidu.

„Nyní vás požádám,“ pokračoval Sarbakus, „abyste opustili toto místo. Můj hněv ještě není zkojen a nebude, dokud ze sídla rodu Svinitopů zůstane kámen na kameni.“

Vydali se tedy spěšně k východu. Sotva prošli hlavní bránou, provázeni proudem prchajících sloužících, kteří pochopili, že moc jejich pána vyvanula, ze sklepení zazněl výbuch a zdi se otřásly.

„Je to trochu škoda,“ pronesl Glavin. „Takový pěkný, zachovalý hrad.“

Padací most, jež právě přešli, praskl a začal se sunout ke dnu příkopu.

„Na světě je spousta hradů,“ mínila Efrozína, „myslím, že zrovna tohohle nebudu litovat.“

„Nyní bych ti měl, panno Efrozino, vrátit tvoji lidskou podobu,“ vzpomněl si Glavin.

Dračice lehce zavrtěla pravou hlavou, zatímco levá se trochu začervenala.

„Víš, čaroději, když nad tím tak přemýšlím, tato podoba mi celkem vyhovuje. Abych pravdu řekla... myslím, že baronovi šlo v mém případě spíše o věno a knížecí titul. Nebyla jsem... zrovna pohledná.“

„A co ty, Vespo,“ obrátil se Glavin na hmyzí dívku.

„Já zase dávám přednost lidskému tělu, když dovolíš. Má jisté součásti, jež jsem dosud nestačila řádně prozkoumat.“

Hrad za jejich zády se začal řítit v oblaku prachu, ale nevěnovali tomu již pozornost. Slunce na obzoru vycházelo v záplavě červánků a chladný vzduch byl prosycený ozónem a stopami zbytkové magie. Vypadalo to na docela pěkný den.

Petra Neomillnerová

Havranice

Když jsem se z pole vracela

dva havrany jsem slyšela

jak jeden druhého se ptá

„Kdo dneska večeri nám dá?“

(lidová píseň)

Cestou sevřenou prvním sněhem pomalu kráčí žena. Zcuchané černé vlasy bere vítr, rve krátkou tmavou sukni přetaženou přes kožené mužské kalhoty. Cloumá vlněným pláštěm a točí se kolem vyřezávané ebenové hole, o kterou se temnovlasá opírá.

Žena potřese hlavou, setře z bledé tváře sníh a rozhlédne se. Sama. Ušklíbne se, dýchne na zkřehlé prsty a znovu vykročí. Kameny kouzlo odrazí, ale nadávky ještě pálí jako stopy žhavého železa. Ano, čekala příliš dlouho. Měla sbalit krám hned při prvních náznacích nepokojů, po prvních plivancích na zdi jejího domu, po prvním nápisu na dveřích.

Stává se to, koneckonců je po válce, a to jsou lidé neklidní. Hledají viníka a najdou ho stůj co stůj, padni komu padni. Rychle zapomenou, komu tloukli na vrata, když hranice Altmarku padla a přišel hlad, koho posílali k oficírům, kteří plenili ve městě, kdo musel chránit chrám Vidara, ve kterého koneckonců ani nevěří, u koho schovávali dospívající holky. Ale co... jen šibenici, šibenici stavět neměli.

Byla tak trpělivá, chtěla se vyhnout zabíjení, smrtím... Co si asi pomysleli katovi pacholci, když viděli svá střeva škvířící se jako jitrnice? Co konšelé, když se na náměstí začaly hroutit domy?

Ano, otevřeli bránu a nechali ji odejít, aniž pohlédli do její tváře, aniž promluvili slova rozloučení. Ze strachu. Žila s nimi tak dlouho, pomáhala na svět jejich dětem, léčila jejich rány, pro ně zpívala svá zaklínadla. Žila s nimi?

Ne, jen vedle nich.

* * *

Na cestu se snáší sníh a pomalu smazává šlépěje úzkých bot. Nad ženinou hlavou krouží hejno havranů. Bílým nebem se nese křik z černých hrdel.

*

Stezka se stáčí kolem budovy zříceného statku, stavení zničené válkou klečí mezi zanedbanými poli jako odsouzenec u špalku. Žena jde pomalu, mechanicky. Únava dělá své, tělo vystavené nezvyklé námaze nemá obvyklou pružnost, pestrá brašna přehozená přes rameno těžkne. Ne jenom nákladem, také osudem. Vzpomínkami a stále polykanou trpkostí.

*

Znamé zasvištění a havraní vlasy se rozlétnou. Šíp pod čarodějčím pohledem změni dráhu a neškodně bodne do neplodného těla starého stromu. Smečka ječících výrostků s orezlými meči a šavlemi se hrne k tmavovlasé ženě.

Schýlená záda se narovnájí a prsty zatočí černou holí, jako by se přepadená chtěla bít. Konec berly zavíří ve vzduchu. Útočníci jeden po druhém klesají s nářkem k zemi, tváře zkřivené a ústa otevřená k výkřiku, kouzlo působí křeče, vypíná těla do bolestivých oblouků, běží po nervech promrzlými těly lupičů. Lupičů? Čarodějčina hůl teď nemilosrdně dopadá na nohy a záda, nadzvedává hlavy. Ne lupiči, jen polohladové děti, zlé, nebezpečné, ale přesto děti. Havranice si odplivne. „Dospělí mě zahrnuli kameny jako prašivou fenu,“ proběhne jí hlavou, „a hladová mláďata se mě pokusila zabít. Nejsou tohle příznaky nemoci, stejné, jako když se hnis vyvalí na povrch? Bohové...“ vykřikne pak vztekle a naposled švihne holí. Odpovědí je jí výkřik a pak pláč. Nezaměnitelně dětský pláč.

*

„Vstávej!“ Schlípá a dosud nařikající mláďata se sbírají ze země. Svaly rozbolavělé křečí stále neposlouchají, jak by měly.

„Je tady s vámi někdo dospělý?“

Jeden z chlapců vrtí hlavou a mne si stehno, na které dopadla hůl. Pak se vzpamatuje.

„Nikoho tu nechcem.“

„Hněte se, děti.“ Havranice ukáže holí před sebe. „Ruce za hlavu, kůzlata. Promluvíme si.“

Drobné modrooké děvče nařiká a kroučí se bolestí. Přehnaně. Černovlasá otočí hlavu.

„Hni se, štěně...“ Bleskne hozený nůž a čarodějka se zasměje. Ošklivě. Rezavým hlasem vykřikne kletbu. Nůž plane. Plane sněh kolem, v kruhu kolem čarodějky a modrooké. Děvče vříská. Snad vzteky. Bozi vědí.

Černovlasá vztáhne ruku s holí, dívka si zakryje obličej rukama a couvá k ohni.

„Stůj, hloupá. Hořet je horší než co jiného,“ řekne trpce žena a sevře dívčino nadloktí.

„Bolest je jen další prostor,“ zasměje se chraplavě. „Mysli teď na to.“

*

Dívka se vkleče choulí pod ranami. Vlněnou sukni má přetaženou přes hlavu a černá hůl dopadá na holý zadek, nechává ošklivé rudé podlitiny, bubnuje po zádech. Látka tlumí nářek, když černý nástroj znovu a znovu švihá. Smutný úsměv stahuje koutky havraní čarodějnice.

„Bolest...“ říká téměř zpěvavě do rytmu ran, „je jen jiné území, a strach, strach je neřest.“

„Překonej tu vášeň,“ zasyčí, když se děvče škube při zvuku dopadající hole. „Zapomeň.“

Holčice ječí jako pomínutá, skulí se do sněhu a slzy tečou stružkami po špinavé tváři.

Havranice zavrtí hlavou. „Není to snadné...“ staví děvče na nohy a tvrdými prsty v černé rukavici mu přidržuje bradu. Pohled tmavých očí se velitelsky noří do uplakaných kukadel.

„Není to snadné, ale lze to dokázat.“

*

V jediné místnosti statku, která má ještě strop, plane oheň.

Lupičská omladina se tiskne ke stěnám a čarodějnice bloudí očima po tvářích. Je v nich vepsán hlad, strach, lačnost i začínající vášně, které jednou ovládnou svého nositele. Děcka už nakažená zlem.

Žena zacloumá ramenem vzlykající dívky. „Neplač přece, to nepomůže.“

„Tohle nikdy nepomáhá.“ Setře palcem slzy z tváře děvčete. „Ale jsou cesty, jak zvládnout bolest. Můžeš si ji například představit jako rudou pulsující kouli...“ (na tváři

děvčete je vidět, že představit si bolest jako rudou kouli pro ni není zas až tak těžké,) „a pak ji vmyslet do zapomnění.“

Čarodějka mávne rukou směrem k zádům dívky a nad její ruku se opravdu zjeví rudý kotouč, děvče se narovná, ruka v rukavici chvíli válí přelud po dlani a pak ho sfoukne. Modroočka si nevěřícně ohmatává zadnici a s otevřenou pusou sleduje černou rukavici. Čarodějka se zlomyslně ušklíbne. „Taky můžeš stvořit jen bolest bez příčiny...“ na černé kůži se znovu objeví planoucí koule, „a vrátit ji zpátky.“

Děvče vyjekne a přitiskne si oběma rukama sukni ke stehnům. Havranice se rozesměje, pak se smích zlomí a skončí v suchém zakašlání.

„Běž k ostatním, štěně,“ postrčí děvče a sedne si na roh pořezaného stolu.

„Ale nejhorší není taková bolest, jakou působí hůl. Nejhorší,“ žena kloní hlavu jako umírající sokol, „nejhorší je bolest, která se rodí tady,“ dotkne se své hrudi. Smutně pokývne a ukáže rukou po ohořelých zdech.

„Ten, kdo zakládá požár, sám často uhoří, a vy jste potomstvo, jaké si tahle zem zaslouží.“

Zastrčí havraní vlasy za uši a natáhne přes hlavu kápi. Zamyšleně nahlédne do mošny a vyndá z ní amulet na tenkém stříbrném řetízku. „Pojď sem, štěně!“

Děvče chvíli váhá, pak se nedůvěřivě odlepí od zdi. Obezřetně, jako toulavý pes, se přiblíží k čarodějnici, pravačku vztáhne k ženě a levačkou si stále přidržuje sukni na zadku.

„Tu máš,“ ušklíbne se smutně žena. „Tohle hojí rány, a nejen rány holí. Přikládáním,“ dodá, když si všimne dívčina nechápavého pohledu. „Snad sis ten výprask ani nezasloužila. Tancuješ jen tak, jak tě tančit naučili.“ Prohrábne dívčiny zaknocené vlasy, povzdychne a přehodí přes rameno popruh brašny.

„Dávejte pozor, vlčata, nebo si zubatá smlsne na vašich kostech. Je tady zima,“ doloží potom čarodějka neurčitě a odsune špinavý závěs.

„A dobrý lov.“

*

Pláň pokrytá prvním sněhem se podivně blyští soumrakem, když žena v černém vykročí na cestu.

„Paní...“

Otočí se po zvuku bot dopadajících na umrzlou půdu.

„Paní, zůstaňte tu s náma.“

Modroočka klopýtá po ledovaté pěšině a příliš široká sukně se jí plete mezi nohy.

„Paní, nechod'te pryč...“

Čarodějka pohodí havraními vlasy, potěžká v ruce hůl a pak se obrátí k pobořenému stavení. V dívčině hlase je něco, co ženu volá zpět, ale i stopa vypočítavosti, nota, kterou zpívají prohnaní malí žebráci. Havranice si olízne rty a hledí k obzoru. Nedospělí zrádci místo starých, páriové místo blahobytných? Proč ne. Vykročí zpátky ke statku a pevnou rukou postrčí děvče před sebou. Na neobdělaná pole se sype sníh.

* * *

„Co to tu provádíte?“

Modroočka odskočí od lůžka čarodějnice a ruce schová za záda. „Nic.“

„Nelži.“ Tmavovlasá zamíří k děvčeti a chladně se usmívá. „Froni, nelži. Za prvé je to hloupé a za druhé... zbytečné. Přišla jsi krást, ale tady nejsou ani peníze, ani cennosti. Byla jsem párkrát za život bohatá, ale teď zrovna ve zlatém období nejsem, hm. Polož na přikrývku to, co jsi vzala.“

„Vyser si oko, hexo,“ plivne Frona nadávkou a vyrazí ke dveřím. Nedoběhne, kouzlo, tak jednoduché, že snad ani kouzlem není, jí podrazí nohy a dívka se natáhne na prochozená prkna podlahy.

„Ale no tak, děvče.“ Havranice rozevře dívce špinavou dlaň a pozvedne k očím lahvičku, kterou děvče svíralo. „Myslela jsem, že ti stačí ta příšerná pálenka, co do sebe po večerech lijete. Tohle je pro tebe trochu moc... silné. Vstávej,“ vyštěkne pak žena velitelsky.

Frona se neochotně zvedá ze země a nedůvěřivě pokukuje po holi, opřené v koutě.

„Nepotřebuju hůl, abych do tvé hlavy natloukla trochu rozumu,“ ušklíbne se Havranice a holčice se s nářkem spustí do dřepu.

„Musím ti dělat tohle, abys pochopila, že nemáš sahat na mé věci?“ zeptá se čarodějka a zní to, jako když kroupy škrábou po šindelové střeše.

Modrooká zavrtí hlavou a zajíkne se. „Nech mě.“

Čarodějka jen ukáže bradou ke dveřím. „Mazej.“

„Řeknu to Olemu,“ vyhrkne děvče zpoza dveří a pak je slyšet, jak běží chodbou.

„Řekni,“ odpoví Havranice očouzeným stěnám a škvírou v zatlučeném okně vyhlédne ven. Sníh jiskří, čistý jako panenské políbení. Panny, ty tady nejsou, napadne čarodějkou. Shrne si husté vlasy za uši a padne na postel, rozbitou a jakž takž podepřenou kamením z pobořené zdi.

Nejen panny tu chybí... Za tu dobu, co sdílí střechu se smečkou omladiny, nenašla nic, co by se čistotě sněhu byť jen přiblížilo.

Snědá Zarema, která už se vydala po cestě prodejné holky, a jak se zdá, po ničem lepším ani netouží, o dvě hlavy ji převyšující Tloušť, předčasně stárnoucí prostřáček s věčně uslzenýma očima a s pěstí, která zabije dobytče, Mikula s prohnánýma očima a hbitým jazykem, Hugi, věčný fámulus silnějších, kápo Ole, vůdce, výrostek, u kterého je těžké poznat, co by z něj bylo, kdyby se nepokřivil příliš brzo, a Froni, která se chová jako pokažený toulavý pes. Někdy se lísá k noze toho, kdo ji hladí, a někdy bez výstrahy kousne.

Havranice se suše rozkašle. Otrnulo jim, otrnulo jim všem. Jen co zjistili, že taky jí, spí, smrká a chodí močit za barák, rozplynul se respekt a s ním i ženin pocit bezpečí. Číhají, pořád číhají jako hladoví podvratáci s citlivými nosy. Větrí každé zaváhání.

„Proč tu vlastně ještě jsem?“

„Protože je zima,“ odpoví si žena. „Protože mě nikde nikdo nečeká. Protože byla válka a já jsem kdysi kdesi slíbila, že budu lidem pomáhat, a proto...“

„Pomáhat? Tihle už jsou taky nakažení.“ Hlas rozumu v její hlavě je neodbytný, a tak se Havranice natáhne po lahvičce, kterou vypáčila ze sevřené dívčí ruky, a přiloží ji ke rtům. Vyhublá tvář se uvolní a pak, pak přijde i spánek.

* * *

Ve velké světnici se kolem krbu válí celá smečka. Vlhké dřevo kouří a od úst k ústům koluje ulepený džbánek s kořalkou, ukradenou už na podzim z kupeckého vozu.

„Je tu smrad jako v psinci.“ Havranice stojí ve dveřích a tmavé oči hledí přísně. „Umýt byste se občas mohli.“

Plavovlasý Ole se líně zvedne. „Ty jsi nějaká chytrá.“ Snaží se na ženu zaostřit pohled. „A přitom jsi stejně špinavá jako my. Špinavá coura.“

Čarodějka ho chladně pozoruje, ostražitě pozoruje ruce a oči. „Tak?“

„Nemáš co Froni vyhazovat. Může si vzít jakoukoli z tvých věcí. Nejsi tu hejtmankou.“

„Nejsem nikde hejtmankou a jestli ještě jednou načapu Fronu nebo kohokoli jiného, jak se hrabe v mých věcech, bude si pruhy po holi kurýrovat měsíc.“

Chlapecova ruka sjede k holínce.

„Kuš.“ Žena jen máchne rukou. „Nech svou kudličku na místě. Nechci s tebou bojovat o vůdcovství nad tlupou usmrkanců, jasné? Jste děti a většina z vás se ani dospělosti nedožije. Hlavy máte prázdné a to, co v nich zbývá, zabíjíte tím utrejem.“

Havranice si všimne Fronina pohledu. „Co koukáš, štěně? Věšela ses mu na krk, aby ti pofoukal jelita? Hm? To mládeneček zvládne, ale až zase bude za vraty vlčí smečka, poběžíte se schovat za moje záda.“

„Zahnali bysme vlky i bez tebe, ty stará vyschlá ludro.“

„Zahnali. Pokud by neměli vzteklou nemoc, utekli by sami, chlapče.“ Havranice se opře o zeď a zvedne koutky v úšklebku. „A ve vánici by ses taky nejspíš vrátil sám, co? A kdyby ne, žádná škoda. A když přijde hlad, nalovíte si. Mrazu se nebojíte...“

Žena stojí a měří si zaražené výrostky.

Míkula střelí rychlým pohledem po Olem. „Má naděláno v gatích,“ pomyslí si zlomyslně. „Hexa mu nahání strach.“ Míkula ukládá nejistotu svého druha do paměti, jednou se taková vědomost může hodit.

„Myslete na to, co jsem říkala,“ zavrčí Havranice a kopancem otevře dveře. Zář sněhu oslní její šeru přivyklé oči. Žena se nadechne mrazivého vzduchu a pod jejími botami zakřupe ledová krusta.

* * *

Frona sténá, ani ne tak rozkoší, jako ze zvyku. Zarema to taky tak dělá a Ole měl Zaremu ještě před ní. Ole říká, že Zarema to zná, zauvažuje děvče a ještě jednou zavýskne.

„Couro nadržená,“ šeptá jí chlapec polichoceně do ucha a Frona se pohodlně natáhne na břicho.

„Ty, co s ní budeme dělat?“

„S kým?“ Ole civí do stropu a dloube se v nose.

„S hexou.“

Fronin milenec se zvedne na lokti. „Hrabala ses jí ve věcech. Má tam peníze, šmuky, něco, co se dá prodat?“

Dívka zavrtí hlavou. „Knížky a lahvičky... kamení.“

„Drahokamy?“

„Těžko říct. Barevný kameny, nebroušený.“

„Hm. Asi nic moc nemá.“

„Pomohla nám,“ napadne Fronu pojednou.

„Nebud' pitomá,“ okřikne ji Ole a znovu se k ní přimáčkne. „A nadzvedni zadek.“

Frona ohrne rty, ale pak se prohne v kříži. Do večera je daleko a beztak tu není, čím jiným se bavit. Červotočivá postel skřípe.

* * *

Čarodějka nakrčí nos a projde tiše síní. „Jako v chlívě,“ pomyslí si. „Je na čase sbalit se a jít. Jen kdyby nebylo tolik sněhu. Nepomohu jim,“ uvědomí si trpce a prudce otevře dveře do své komory. Je tam ticho a zima, žádné lačné ruce se nehrabou v sametových vacích. Naštěstí, prohrábne si Havranice hřívu, naštěstí pro ně. Setřese z ramen plášť, rozhodí příkrývku a

strne. Zvuk šouravých kroků opilého se přiblíží ke dveřím a kotníky prstů vytukávají na jejich dřevo zběsilý rytmus.

„Co je?“ Ženin hlas nepřekypuje vlídností.

„To jsem já, Mikula. Je mi zle, Havranice.“ Dech za dveřmi hvízdá, jako by se chlapec dusil. „Otevři, bolí to, nevidím.“

„To máš z toho špiritusu,“ sykne žena a pootevře dveře. Hoch vpadne dovnitř, ovane ji dech páchnoucí kořalkou a zvratky.

„Koukni se na mě,“ vztáhne ruku k jeho tváři a v tom do ní Mikula vrazí.

„Nedělej fóry, čubko, vím, že to taky chceš.“ Rve Havranici halenu, z pocené ruce míří k ženinu klínu. „Roztáhni nohy, kurvo.“ Na tvář ženy dopadnou jeho sliny.

„Tak dost.“ Záchvěv paniky byl krátký jako úder srdce, chladná pevná ruka se přitiskne k Mikulovu zátylku a mráz, kterým pálí, sevře krk výrostka jako škrtecí obojek, zardousí dech a vstoupí do srdce. Mikulovo tělo znehybní.

*

Svítá a Havranice dosud sedí na lůžku a zírá na mrtvého. Kluk, jen kluk, opilý štěně, a já ho... Nehloupni, promluví hlas rozumu, znásilnil by tě, s pokojným srdcem zmrzačil, hrál by si s tebou jako kotě s ochrnutou myší. Ani stín slabosti nedávej najevo, ani stín.

Je to jen děcko, mrtvé děcko. Zlé děcko, dodá rozum a čarodějka se zvedne.

„Nu což, není čím se bavit, bude pohřeb.“

Kopancem otevře dveře, sevře smrtí ledovaté zápěstí a zatáhne.

„Je na čase pozdravit kamarády, prospal ses dost.“

* * *

„Dlužíš nám za prolitou krev.“ Oleho hlas přeskakuje vzrušením a strachem.

„Nedlužím vám nic. Snad jen omluvu za to, že jsem vás považovala za menší pitomce, než jste. Nejsem kořist pro mláďata. A teď popadněte náradí a mažte kopat. Zem je zmrzlá.“

„Táhni.“ Ole se teď ve své úloze vůdce smečky necítí dobře. „Vypadni, nebo...“

„Jen co povolí sníh, synku. Zatím se držte dál, protože já, já bych se kvůli vám s krumpáčem neoháněla.“

Havranice si měří tváře ztuhlé nejistotou. Zkoumá je s pečlivostí zkušené, ty oči potažené závojem lihu. Jen jedině hledí trochu jinak. Froniny oči, modré jako zimní nebe.

* * *

Dusivý pocit v hrdle, dunivý tep ve spáncích, rdousí ji, rdousí, někdo mi klečí na prsou, pomyslí si Havranice, musím se zvednout, musím... U tváře jiná tvář, rozšklebená, zběsile se smějící, na víčka jí dopadnou jeho sliny a pálí... Je to Fabian, ubitý v bitvě u Brixy, ten, kterému žhavým ostřím rozřala hrudník a on ještě hodiny žil? Nebo Stino, miláček Stino, oběšený za podvody v Lowenbrunu? Nebo ten zabitý kluk? Jazyk kmitá z pootevřených úst, dotýká se její tváře, žhavý...

Čarodějka s výkřikem procitne. Sen. Sen? V komoře se válí dým, plameny hučí, derou se oknem, stravují dřevo dveří. Hoří.

„Hoří,“ vykřikne žena a rozkašle se. Navyklým pohybem sáhne k hrudi a strne. Medailony jsou pryč, jen jediný zůstal, ten, který dostala ve škole. Řetěz je příliš silný, než aby se dal přetrhout. Silný a teď už velmi horký.

Jsou pryč, uvědomí si. Okradli mě a podpálili statek... Hůl? Panicky se rozhlédne po místnosti. Nikde ji nevidí. Pod nápořem ohně praskne jeden ze stropních trámů a suť se sype do vlasů černých jako smola.

Zatracené jedy, pitomá, zbabělá touha po zapomnění. Spala? Blouznila? Osudová chyba. Žaludek se jí stáhne, když sjede rukou k břichu. I tohle? Ne. No, alespoň umřu nepošpiněná, ušklíbne se divoce a vrazí do dveří. Zapraskají, plameny vyšlehnou, ale neotevřou se.

Past, ženě horce vystupuje pot na skráních. Zapřeli dveře, okno, zabeďněné proti zimě, je zatlučené. Jako krysa v sudu. Jako hloupá omámená krysa v hořícím sudu, nadává si Havranice, a tentokrát vyřkne zaklínadlo. Plameny zakolísají, jen zakolísají.

Slabá, slabá bez medailonů a s krví plnou jedy, který přináší zapomnění. Zatočí se jí hlava. Brzo bude konec, klid, spánek, stravující plameny, proč bojovat, proč ještě žít, Froniny oči, modré jako nebe, dětský hlas. I malý had umí uštknout. Chci spát, spát už navždy. Těžce

dopadne na postel a zavře oči. Znamení na jejím hrdle žhne. Pálí, propaluje se do kůže. Žena takřka omámeně vstane, těžce ze sebe vypraví zaklínadlo a ramenem narazí do hořících prken, která kryjí okno. Dlouhé vlasy vzplanou jako suchá tráva, a prkna povolí.

*

Bolest přichází spolu s vědomím. Pomalu, neodbytně. Žena se zvedne na lokti a pak jí hlava zase padne na umrzlý sníh. Seškvařené vlasy se jí lepí k tváři a na rukou místy chybí kůže. Stejně konec, pomyslí si žena a s bolestným syčením obrátí hlavu. Na obloze se začínají objevovat černé tečky. Havrani, napadne ji. Jen leťte, bratři, večere se chystá a Hel dole pod zemí už otvírá náruč.

*

Leží a dýchá. Pomalu, zhluboka dýchá přes popálené rty jen pro radost ze vzduchu, který proudí tam a zpět. Možná to není na dlouho. Krákání... Melancholický, tísnivý zpěv zimy. Jeden z havranů se odváží až k ní. Hledí na ni svým korálkovým okem, snad zamyšleně. Pak rozepne křídla a vzlétne. Žena ho sleduje očima a se zoufalým úsilím se zvedne na kolena.

*

Statek dohořívá... Havranice se rozhlédne po dvoře, mnohokrát viděném a přesto znovu cizím. Koně jsou pryč. Jistě, pěšky nešli. Pod zkroucenou hrušni se válí hromada planěk z pobořeného plotu a mezi nimi... mezi nimi se černá lesklá tyč. Hůl, uvědomí si čarodějka. To je hůl. Zatne zuby a popálenou dlaní se opře o drsný sníh. Cesta k tyči je dlouhá jako pouť k měsíci.

*

Konečně svírá v dlani hladký povrch berly. Prsty běží po známých značkách, vyrytých na jejím těle. Havranice přitáhne hůl k sobě a něco cinkne na ledovatý sníh. Stříbrný amulet.

„Tohle hojí rány, a nejen rány holí. Příkládáním,“ slyší znovu svůj hlas a vybaví si pohled modrých očí.

„Půjčka za oplátku?“ Se zasténáním stiskne přívěsek v dlani a čeká. Čeká, až teplo zalije dlaň, paži, celé tělo, čeká, až se rány začnou hojit, čeká... Nic jiného než čekat jí nezbyvá. Z pláně za statkem se zvedne hejno havranů a jejich křídla víří ženě před očima.

* * *

„Myslíš, že je mrtvá?“

Frona se uvelebila Olemu na klíně a nožem se rýpe ve zbytku paštiky.

„Určitě. Mrtvá a upečená, jen si ukrojit.“

Zarema se zahihňá a medailony zavěšené na jejím hrdle o sebe zacinkají. „Teď jsem čarodějka já.“

„Hovno jsi,“ zpraží ji Ole. „A koukej navalit půlku těch cetek Froně.“

Zarema ohrne rty a Frona se ošije. „Nechci je. Nosí smůlu a ty mi přece koupíš jiný šperky, ne? Zlatý.“

Plavovlasý se polichoceně usměje a pleskne dívku přes stehno. „Snaž se, holka.“

* * *

Zimomřivě přitáhne k ramenům propálený šál. Bílá nevinnost sněhu vzala za své, je tu tání s blátem, promočenými botami i nadějí jara. V břechce tkví stopy kol vozů. Díky bohům, pomyslí si čarodějka, díky bohům. Po popáleninách zůstaly rudé stopy a v rukou dosud nemá cit. Opírá se o hůl, našlapuje s rovnými zády, pevně a jistě, jak jinak také. Není kořist, nikdy jí nebyla a neplánuje se jí stát. Možná že smrt jde její stopou, ale cožpak se zubatá nevtlačí v patách každého z nás? Havranice pohodí hlavou a do tváře ji udeří těžký mokrý sníh.

*

„Chceš svézt, paní?“ Vozka se nakloní z kozlíku a čarodějka k němu zvedne oči.

„Ráda bych.“

„Jsi raněná?“

„Přepadli mě. Nemám ti čím zaplatit, jestli jde o tohle. A jsem čarodějnice, pokud sis nevšiml.“

„Což o to, všiml. Já jsem vozka, nekoukám po vrchnosti a o pletichy se nestarám. V té válce zařvalo hodně vašich, co?“

„Dost,“ přisvědčí žena suše. „Víc než těch, kteří si nás najali. Ale já nejsem válečnice.“

Muž si ji důkladně změří. „Koně léčit umíš?“

Havranice se zkoumavě podívá na své spálené dlaně. „No ba. Tvůj náručník má pakost, co? Špatně došlapuje.“

„Vyznáš se a to mi stačí. Kdo tě to vlastně přepadl?“

Čarodějka nakrčí čelo a přeje si prstem po tváři. „Taková parta děcek. Spala jsem.“

„Takových teď je. Že to Vidar dovolí. Ale co, na každou svini se voda vaří,“ uplivne si vozka a posune se na kozlíku. „Nasedni.“

„Tak,“ pokývne čarodějka a vysouká se na vůz. „Tak.“

Muž práskne bičem nad koňskými hřbety a vůz se dá znovu do pohybu.

* * *

V krémě páchne žluklý tuk, zvětralé pivo a mužský pot.

„Dřív to tu bývalo slušnější...“ Vozka se proplétá k volnému stolu a čarodějka za ním.

„Polívku,“ poručí si muž, když dosedne na lavici, a Havranice proplete prsty.

„Ty,“ chytne hostinského za rukáv, „dej hostům vědět, že je tu čarodějka. Kdyby někdo něco potřeboval...“

„Něco potřeboval?“ Hostinský se nevlídně zašklebí. „Třeba otrávit studnu nebo zbořit dům, nebo...“

„Vyléčit koně, krávy, neplodnou ženu, nebo třeba neduživé dítě. Dělán to, co jsme dělali vždycky. Ostatní ve válce taky bojovali, ne jen čarodějové. Řekneš jim?“

„Co mám s tebou dělat. Nevypadáš, že by ses na válčení napakovala, a moje stará je pořád marodná. Podíváš se na ni?“

Čarodějka krátce kývne.

*

Půlnoc se prodírá kouřem ze špatného tabáku a kyselým dechem opilých. Hospoda hučí a Havranice ve svém vlastním soukromém tichu usrkává pivo, které páchne kvasnicemi. Naslouchá, přemýšlí, chytá útržky vět, odpadávající z těžko artikulujících rtů.

„... vypráskali jsme je, sebranku. Takoví spratci mi vyhrožovat nebudou.“

Žena zvedne hlavu jako pes na lovu.

„Nabízeli mi nějaké šmuky. He, zlaté to nebylo, to poznám.“

Čarodějce se sevře hrdlo, ale pak se natáhne k rozkládajícímu muži a zatahá ho za rukáv.

„Můžu vědět, o jaké bandě spratků mluvíš? Jedni takoví mě okradli...“

A kupec ochotně vysype svou historku.

*

„Pět děcek, paní. Ale drzí ti fakani byli, až to bohy mrzí. Že prý šperky na prodej... Houby, divné amulety, ze kterých neštěstí zrovna táhlo. Jedna z těch holčin je měla na krku. Chm, hnal jsem je a ještě štěstí, že v těchhle dobách cestuju s pacholky, jinak jsem byl bradou vzhůru. Věšet, věšet, říkám, a za žebra.“

Obchodník se trochu ošije, protože tmavé ženiny oči hledí skrz něj. Skrz něj až k větvi stromu, která nese zmítající se tělo.

„To byli oni,“ vzpomene se Havranice. „Měls štěstí. Ta děcka už jsou poznačená hnilobou,“ zachrptí nevýrazně a kupce z toho všeho střeše mráz.

*

Když se čarodějka balí na hospodské lavici do koňské houně, oči jí ve tmě svítí jako oči dravce. Noc je dobou lovu a je lhostejné, na jakou kořist lovec líčí.

* * *

Koňská kopyta duní tmou a světlo pochodně, které dopadá na tváře jezdců, je vysekává ze tmy jako obrazy z děsivého dřevorytu.

„Joooooo, jsme dobrý. Viděli jste ho, jak šel k zemi?“ Plavý jezdec točí loučí nad hlavou a směje se vysokým smíchem dospívajících.

„Jak šutr. A co ten můj? Úplně přes tu krev bublal.“

„Ahá, bude oslava,“ ječí snědé děvče a málem padá koni přes hlavu.

„Do lesa,“ zavelí Ole. „Možná nebyli sami.“

Frona první strhne koně mezi stromy a hustá clona větví ji švihá do tváře. „Kurva.“ Krotí koně uzdou a ohlíží se po ostatních. „Co je?“

„Máme někoho za prdelí.“ Hugiho hlas je teď sevřený. „Vidím pochodně.“

„Padáme. Nedostanou nás ani náhodou.“ Ole, ještě opilý zabíjením, pobízí svou klisnu hlouběji do lesa. „Zahod'te světla, ať nás nevidí.“

Koně spíš instinktivně hledají cestu, hnaní ostruhami a strachem jezdců. Větve rvou látku šatů, Tloušť se jen tak tak udrží v sedle a někde za nimi se nese troubení.

„Loví nás, ti zmrdi.“

Konečně je tu lesní cesta a cval. Úprk do bezpečí. Frkající zvířata se ženou tmou, větve stromu se skloní, snad větrem, vztáhne se jako ruka, zachytí vlající vlasy, na uzlíky zadržnuté šňůrky na holčičím hrdle. Zarema chce vykřiknout, ale v ústech má náhle krev. Bota tkví pevně ve třmeni, valach se žene za ostatními, páteř se napne a zvuk, který obvykle vydává větve, praskající pod podkovou, stejně není slyšet.

*

„Kde je ta špinavá čuba?“ Ole se rozhlíží, svítání odhalilo vyjevené tváře.

„Zarema?“ Tloušť zírá do země a vzpomíná, jako by mu to činilo fyzické obtíže. „V lese byla ještě s náma.“

„Dostali ji?“

„A kdyby, tak co? Nic neví. Nejvejš si s ní užijou a pustěj ji.“ Kápo party zastrčí umaštěné vlasy za ucho.

„Tomu ani sám nevěříš,“ střelí po něm Frona pohledem a vzápětí se po ráně pěstí sesune k zemi.

„Drž kozy, neptal jsem se tě. Jedem,“ houkne na zbylé dva.

Děvče si stírá krev z roztrženého rtu a otřeseně se zvedá.

„Víš někdo, kde jsme?“

Hugi se rozhlédne. „Támhle ten vrch je Terss, určitě. Pod ním je nějaký hnízdo a kus odsud zájezdní hospoda.“

Frona mlčky chytne koně a Tloušť jí kradmo pomůže do sedla.

„Pohněte zadkem,“ řve Ole a všichni cítí, že jeho hrdlo škrtí strach.

* * *

„Pojedeš se mnou dál?“ Vozka si promne vousy a skloní se k noze hnědého valacha. „Hm,“ broukne uznale, „noha jak nová. Když chcete, umíte i pomoci.“

Čarodějka se zašklebí. „Naše práce je pomáhat i škodit. Stejně jako tvá, někdy vezeš chleba, jindy halapartny a někdy rakve. Co ti kdo naloží, příteli, co ti kdo naloží.“

„Taky pravda. Tak co, jedeš?“

„Jedu,“ hodí žena pestrý pytel na kozlík. „Sehnala jsem nějaké peníze, můžu i něco zaplatit.“

„Koukal jsem. Otáčet se umíš.“

„Umím a lidé zapomínají, dobré i to zlé. Před rokem by mě upalovali, a teď... koně mají vozhrivku, drůbež nenese, děti stonají a občas je i nějaký ten dryják potřeba. Čas je jako písek, zmizí pod ním všechno.“ Havranice se uvelebí na kozlíku a svou hůl zasune vedle vozkova biče.

„Kam máš vlastně namířeno, vědmo?“

„Domů,“ broukne žena a vozka se k ní překvapeně otočí.

Pak se dovtípí: „Jo, do Schwarzbachu. No, holka, uvidíš, co tam najdeš.“

„Tys tam byl? Teď, po válce?“ Ženin hlas je ledový jako vítr, který se prohání pod plachtou vozu.

„Nebyl,“ ošije se vozka pod zkoumavým pohledem. „Ale slyšel jsem, že Schwarzbach padl. No, však víš, jak to pak chodí.“

„Vím, to vím moc dobře.“ Havranice násilím vyžene z mysli všechny vzpomínky na pleněná města, hořící domy, znásilněné ženy s podřiznutými hrdly, hlavy obránců naražené na plůtcích. „Nejsou to děti,“ vzpomene na bránu schwarzbachské koleje. „Umějí v tom chodit.“ Pak se zarazí. „Já taky a málem jsem..., kurva, doufám, že tam něco zbylo.“

Kočí mlaská na koně a vůz kodrcá po zmrazcích.

„Možná se tam k vám nedostali,“ nadhodí opatrně.

„Možná.“

„Do Schwarzbachu nejedu, ale vysadím tě v hostinci na kampské křižovatce. Tam určitě najdeš někoho, kdo tě vezme dál.“

Čarodějka mlčky pokývne hlavou a zvedne oči. Za vozem se táhne hejno černých ptáků a jejich krákání zní jako připomínka. „Však nezapomenu,“ popotáhne nosem žena a zahalí se úžeji do pláště.

* * *

Hugi se převalí na pryčně a zuřivě se podrbe ve vlasech. Vši. Vedle něj oddechuje Tloušť a někde za zdí Ole klátí Fronu, které monokl po dopolední domluvě zavírá oko.

Chlapec vstane. Dal by si, moc rád by na ni vlezl taky, ale Ole je ve špatné náladě.

„Kdyby tu tak byla Zarema,“ přeje si, jenže kde té je konec. Chvilí civí před sebe a představuje si, co všechno se mohlo bývalé souputnici stát. Z některých představ mrazí v zádech, ale pak se v jeho mysli rozběhne jiný děj, Hugiho ruka sjede do klína a Tloušť ze spaní zachruje.

„Kurva, hovado jedno.“ Na chvíli se zamyslí a pak se začne hrabat ve své brašně. Hledá, po hmatu se pokouší rozeznat kýženou věc. Když ji najde, zadrží dech a přiblíží ji k očím.

Lahvička, ta, kterou našli vedle postele při tom, když upalovali Havranici. Lahvička a v ní nejlepší ze všech jedů, které měl kdy pod jazykem. Hugi těžce dýchá a prsty se mu chvějí potlačenou touhou. Dát to Olemu? Ani náhodou. Střelil by to, a přitom je to tak skvělé. Pár

kapek ho vyhodí až na měsíc, pryč od páchnoucího Tlouště, pryč od vší a dřevných bot. Škoda, že toho ta ženská neměla víc...

Zatřepe lahvičkou a kápne si palčivou tekutinu na jazyk. Jednou, dvakrát, víc už tam není? Přiloží lahvičku k ústům a zuřivě saje. Dásně mu trnou, tekutina je hustá, jako by u dna tkvěla sraženina. Zaklání hlavu tak dlouho, dokud mu před očima nevybuchne tma oslnivým světlem, pak ho zimnice stočí do klubka a ticho pohltí jako plášť únosce.

*

„Je tuhej.“ Tloušť lomcuje dveřmi a vypadá ještě víc zmateně než obvykle.

„Kdo zas?“

„Hugi. Mrtvej.“ Tloušťovi přeskakuje hlas. „Studenej. Vedle postele.“

Frona se pokouší otevřít oko zatížené monoklem a Ole hmatá po meči. Ruce se mu chvějí.

„Někdo ho odkrouh?“

„Ne, on...“

„Idiote.“ Ole si spěšně natáhne kalhoty a vyrazí ze dveří. „Ty zůstaň pod duchnou, potom ti roztáhnu nohy,“ houkne velitelsky na Fronu, snad aby si dodal odvahy. Dívka se schoulí na polštáři a pevně zavře oči, aby neplakala. Znovu vidí hořící statek, plameny začínají olizovat zdi, a za nimi... Chraplavý hlas čarodějky, který říká „Bolest je jen další prostor“. Havrani krouží a jejich krákání je jako umíráček. Když se Ole vrátí do světnice, Frona brečí a ani milencovy nadávky ji nepřinutí, aby přestala.

*

„Měl v ruce lahvičku od té čarodějnické čubky.“ Ole má nos zabořený do holby piva vyztuženého pálenkou a snaží se mluvit rozhodně. „Šlohnul ji, křivák. Kde je vůbec ta její hůl?“

Tloušťovy oči jsou prázdné jako obvykle.

„Brali jsme ji,“ řekne Frona. „Určitě. Ale kam přišla potom? Nejspíš shořela.“

„Shořela? To doufám, doufám, že shořely obě.“

Frona sklopí hlavu. „Co uděláme s Hugim? Nemůžeme...“

„Shodíme ho do žumpy, co jiného? Pohřbívat ho? Ještě řeknou, že jsme ho oddělali.“

„Vypadneme už?“ zaprosí Frona a Ole jí vyhoví rád, že k útěku nemusel zavelet sám. V žaludku, v zátylku mu sedí strach lepivý jako zpcená košile.

* * *

Cesta se krátí, měřená kodrcáním vozu, práskáním biče, houpáním širokých koňských boků. Kníratý vozka zůstal někde za obzorem, jeho nástupce je žoviální tloušťík trpící špatným zažíváním.

„...hradby jsou rozvalené, paní, hrůza podívat. A ten trh, kdybyste to viděla, i kašnu zničili.“

Havranice pokyvuje a v toku mužovy řeči hledá zrnka podstatného. Kolej stojí. Snad. A uvnitř? Žena dýchá lehce a výraz na její tváři neříká nic o tom, co se děje za bílým čelem.

*

Vypálená stavení, vykotlané zuby v úšklebku města. Čarodějka se pátravě rozhlíží z kozlíku, paměť klopýtá zpět až do dob, kdy se tu potloukala jako děvče. Nenáviděla to tu... a zvykla si. Nakonec to nebylo tak zlé, usměje se trpce. Zlé to být začalo až později.

*

Rozvaliny dosud milosrdně pokrývá sníh, z komínů domů s rozbitými střechami se kouří. Je těžké město zcela zabít, ale Schwarzbach je vážně zraněn. Houf toulavých psů se se zuřivým štěkotem vrhne koním po nohách. Havranice jen mávne rukou a smečka peláší pryč se staženými ohony.

„Jak jsi to dokázala, paní?“

„Jsem přece čarodějnice...“

Kočí pochybovačně nadzvedne obočí. „Myslel jsem, že...“

„Ano, boříme hradby a podpalujeme města, ale umíme zahnat i psy.“ Havranice se směje smíchem bez veselí. „Čarodějové jsou užiteční.“

*

Náměstí hučí trhem.

„Tady vykládám, paní.“ Vozka opatrně sleze na nerovnou dlažbu pokrytou sněhovou břečkou a vyčkávavě se k Havranici obrátí.

„Peníze, nebo pomoc?“ Tmavovlasá žena založí ruce na prsou a také čeká.

„O jakou pomoc by se, eh, jednalo?“ Tloušťík se opatrně rozhlédne, ale to už čarodějka vztáhne ruku k jeho žaludku. „O takovou...“ Muž hekne.

„Kdyby ti praskl vřed, moc by sis už neužil. A mírni se v jídle, nic kyselého, nic mastného.“

Z kozlíku sundá vak, natáhne se po holí a prohrábne vlasy, nerovně zkrácené ohněm. „Jdu, příteli. A díky, že ses rozdělil o kozlík.“

Vykročí přes náměstí a muž se ještě hodnou chvíli dívá za tmavou hlavou, míhající se mezi boudami.

*

Jde a v ústech má pachut' neodvratného. Jestli nás vypálili... jestli nás vypálili, najdu je a skončím to, přivře Havranice oči a myšlenka na možnou pomstu jí trochu uleví. Ještě pár kroků, jeden roh a pak... zeď kolem zahrady je místy proválená, ale budova stojí a z jednoho z komínů stoupá proužek kouře k nebi, na kterém jako černá smítka krouží havrani. Čarodějka na okamžik zakloní hlavou, udělá rukou neurčitý pohyb a pak vztáhne ruku ke klepadlu. Dveře jsou nahrubo opravené přibitými prkny. Byli vevnitř, pomyslí si a zatne zuby.

*

Klika se pohne dříve, než tmavovlasá stačí zaklepat. V bráně se objeví škvíra a v ní oči, ženské ostražitě oči barvy květů lnu.

„Přežilas.“ To je konstatování. Brána se otevře tak, aby Havranice mohla vejít, a světlo dopadne do tváře ženy uvnitř.

„Vendelo...“ Havranice povytáhne obočí a staré pŕtky na okamžik znovu ožijí.

„Vypadáš dobře.“

„Špatný vtip.“ Prsty si přejeđe po popálené tváři.

„Není to vtip. Jdi dovnitř. Rádi tě uvidí, ti, kteří ještě jsou schopni vidět. Jen běž.“
Vendela přitáhne k ramenům obnošený plášť. „Každá ruka je dobrá.“

*

S podivným trnutím pod žebry vstoupí Havranice do sálu, který býval knihovnou. Světlá místa na zdech žalují pustotou.

„Spálili jsme police, knihy spálili ti, kteří tu byli před námi.“ Vendela promluví těsně za zády Havranice.

„Kde jsou všichni?“ zeptá se tmavovlasá tiše.

„V kuchyni, není nás tu zas tolik.“ Chodba je temná a páchne plísní jako sklep.
„Tady.“

„Nepřišla jsem o paměť,“ řekne Havranice kousavě a vejde.

*

„Kdo přišel?“ Muž s pobledlou tváří se otočí ke dveřím a hledí tím směrem mrtvýma očima.

„Havranice,“ ohlásí suše modrooká čarodějka a pokračuje k plotně. „Je zdravá, vidí, slyší a o paměť prý taky nepřišla,“ dodá hádavě.

„Aslaku...“ Havranice stiskne kolegova ramena. „Kde se to stalo?“

Stará žena se zcuchanými šedými vlasy vstane od pece. „Tady. Aslak zůstal ve městě.“

„To neudělali žoldáci, to je práce našeho cechu, paní Siggo, nebo ne?“

„Je, a neříkej mi paní, nejsi už děcko. Udělal to dolnoberský Justus. Nakonec tu i padnul, a pak jeho tělo tahali po krčmách a močili mu do úst, jeho vlastní vojáci to dělali.“
Žena mávne rukou.

„To znám.“

„Bránilas Beru?“

„Což o to, bránila. Bera nepadla, však víte.“

„Vypráskali tě stejně, co?“ Do kuchyně vstoupil vyzábělý muž s jizvou, která mu křiví ústa.

„Jo. Vlastně... pobořila jsem náměstí, pak se trochu, ech, upokojili.“

„Vždycky jsi byla tvrdá, Havranko. Mě vypráskali doslova, ve chvíli, kdy jsem zrovna nebyl...“

„Vždyckys to s daturovým mlékem přeháněl. Já taky, když na to přijde.“ Prsty projede krátké vlasy. „Málem mě upálili.“

„Kdo?“ Muž se šklebí.

„Děti, Ulfare. Děcka. Kde jsou ostatní?“

„V pekle,“ zakašle Ulfar a Vendela se po něm zuřivě ohlédne.

„Ztroskotanče.“

„Nechte toho. To opravdu už nikdo nepřežil?“ Havranice si jazykem navlhčí rty a rozhlédne se po místnosti. Na plotně stojí potlučený hrnec. Páchne.

Sigga si opráší sukni. „Pořád se hádají... Přežili, ale možná by bylo lepší, kdyby byli mrtví. Gruna leží nahoře... blouzní. Ta válka jí dodala. Válka, obléhání, pogromy. Gothar je v Dobersaalu a líže tam zadek místnímu králi, Brigid v Horlandu jako děvka místodržitele a ...“

„Brigid jako děvka? Je jí to podobné?“

„Neptej se. Snad se jí jen chtělo žít.“

Před očima černovlasé se zatřepetají havrani... Znovu vidí hroutící se domy, slyší vlastní hlas, jak sípá zaklínadlo. „Bohové...“

„Mělas štěstí,“ sekne Vendela zle.

„Měla jsem vztek,“ řekne Havranice klidně a unaveně se spustí na lavici. „Někdy se hodí. A Hille?“ zeptá se skoro neslyšně.

Sigga odkašle. „Jsi dlouho pryč z Bery?!“

„Celou zimu.“

„Proto.... Hille zradil. Nechal prý nordgardské v poli bez ochrany. Zmizel.“

„Zradil, nebo byl zrazen?“ Havranice si vybaví úsměv ve vrásčité tváři nemladého muže a pak v okamžiku vyříznutém ostřím vlastní bolesti pochopí i jeho smrt. Osamělou smrt v podušce bílého lesa. Úlevné zapomnění. „Není to tak, že spíš odešel? Dopadl by jako Justus. Věděl to, jediný z nás věděl, co nás čeká...“

„Jak to víš ty?“ Stará čarodějka zvedne hlavu a přísně se zahledí do tmavých očí své kolegyně.

„Došlo mi to... Byli jsme si blízcí, před lety... Jeho tělo nenašli, že ne?“

„Nenašli,“ zapraská klouby prstů Sigga. „Tak proto... Zajdeš za starostou?“ otázka se najednou a čarodějové zbystří.

„Ano, až vyřídím svou záležitost.“ Havranice skousne zuby ret a promne si oči.

„Svou záležitost?“ Sigga opakuje slova, jako by je vážila na jazyku.

„Ano, ale nebude to trvat dlouho. Je to dluh. Dluh ze hry,“ ušklíbne se tmavovlasá a s námahou vstane. Kývne směrem k plotně. „Budeme večeret? Zítra se musím vydat na cestu.“

*

Havranice zírá z okna koleje na popleněnou zahradu... Bílá maska sněhu už padá a jaro ještě nepřišlo, aby začalo svou plodivou silou scelovat rány.

„Vždycky jsi byla sobecká.“ Vendela vstoupila do místnosti takřka neslyšně.

„Proč nejdeš ty?“ Havranice se obrátí tváří ke kolegyni a v dlani potězká hůl. „Tohle je tvé město, ne moje. Já svou Beru už prohrála.“

„Ty Beru, já Schwarzbach... Neudržela jsem proti Justovi hradby.“

„A co má být, Vendelo? Není tvoje vina, že město padlo.“

„V jejich očích...“

„V jejich jako v mých... Vyřídím to, slibuju.“ Havranice se poprvé od doby, kdy znovu vešla do brány staré koleje, dotkne Vendeliny ruky. „Ale až pak...“

„Je snad něco důležitějšího než tohle?“ Modré Vendeliny oči se propálí do černých očí havraní čarodějky.

„Je. Pro mě je,“ sykne Havranice a znovu se zadívá z okna.

* * *

„Seberte si ty saláty a zmizte.“ Překupník pohrdavě odstrčí v kůži svázané svazky a nenápadně zkontroluje dýku na lýtku.

„Jsou to čarodějné knihy.“ Frona krčí nos a s obavami pokukuje po Olem. Ten se nafoukne.

„Pomalů, křiváku, jen pomalů. Ještě za námi poběžíš.“

Šibr se rozchechtá. „To určitě, srábku. Je to neprodejně. Tady, v téhle hospodě, je to neprodejně. Než bych sehnal zákazníka, než bych se dohodl o ceně, než by někdo vysázel prachy na stůl... sežerou to myši. Ať už jste pryč, děcka, kazíte mi kšeft.“

Ole sáhne po meči, ostří kovově zaskřípe v pochvě, Fronina ruka sjede k opasku a pak na jejich ramena dopadnou těžké ruce chlapů, kteří až doposud seděli u rohového stolu. Tloušť jen mlčky stojí s otevřenými ústy, ostatně jako vždycky, a páchne jako kupka hnoje.

„Jen tiše, potěre, tiše. V téhle hospodě máme rádi klid... na usopence si troufáte trochu moc.“

Překupník klidně obsluhuje dalšího zákazníka a Frona se opatrně ohlédne po tom, kdo svírá její krk. Zjizvený rváč se oplzle zachechtá.

„Můžem je naučit způsobům, zvlášť tady mladou... Tu si zabírám pro sebe.“

Děvče pohne zápěstím a ruka rázem pustí její zátylek... „Tu pazouru ti klidně zlámu, jedna ti v noci bude stačit.“

Frona vyjekne.

„Nechte ji.“ Oleho hlas přeskočí do fistule a lupiči se rozesmějí.

„Však na tebe taky dojde. Když se pořádně ožeru, je mi to venkoncem jedno,“ huláká tloušť a přejíždí Olemu nožem ohryzek. „Co? Pošpásujem spolu?“

„Hledáme nějaký kšeft...“ Ole se horečně snaží dostat se z dosahu dýky. „Bereme všechno.“

„V noci budete mít plno práce...“ chechtá se zjizvený a Frona polkne.

„Nechte je...“ Od výčepu přichází další chlap. Je dobře oblečený a člověk by ho mohl pokládat za zemana odkudsi z hranic, pokud by mu neviděl do očí. Ty rázem prozradí, že láska k půdě a rodinný život mu nejsou vlastní.

„Nechte je, potřebujeme každou ruku, dokonce i takovouhle...“ stiskne Froně předloktí. „Najmu vás, spratci. Za pár dní jdeme na jakýsi melouch a budete se hodit. A tohle svinstvo,“ kývne směrem ke knihám, „spal. Nosí to jenom smůlu.“

Frona zaraženě sleduje, jak svazky padají do velkého ohniště... „Nosí to jenom smůlu,“ zní jí v uších a náhlá předtucha ji zamrazí nad křížem.

* * *

Pohublé modrooké děvče se choulí u ohně. Mlčí, raději mlčí. První noc to ještě nebylo tak zlé, Kornel, hejtman lapků, nemá zapotřebí ženskou zmrzačit, než na ni vleze. Ale pak... Frona se chvěje při pomyšlení na špinavé ruce a hladové oči. Nebylo to poprvé, ale přece. Pro uklidnění stiskne svou šavli a hned ji sklesle odloží. Je zbytečná... když jde do tuhého, je zbytečná, urazili by jí ruku i se zbraní. A Ole, co může Ole? Tady nic. Hloupě se chechtal, nejspíš rád, že si neberou do práce jeho. Beztak ho zbili, ušklíbne se dívka zlomyslně, zmlátili jen tak, z nudy. Zrovna tak Tlouště, jenže tomu to snad ani nevadí.

Frona zavře oči a únava ji ukolébá do dřímoty. Sklání se k ní žena, černovlasá žena s očima jako tůně, jako hroby. Něco šeptá... nebo křičí? Děvče sebou trhne a probudí se. Za loket ji drží Ole. „Nechrápej. Chlapi chtějí jíst.“ Zní to vyplašeně a Frona ví, že mu ten vzkaz tlumočili velmi důrazně.

„Jíst?“ řekne omámeně. „Jíst?“ Ztuhle se zvedne ze země a zamíří k velkému ohništi, okolo kterého polehává smečka. Kolik jich je, deset, ne, už třináct jich Kornel sehnal.

„Ole říkal, že...“ nedopoví, protože ji kdosi hrubě svalí do bláta.

„Koho zajímá, co ten smrkáč žvaní?“

Frona leží bez hnutí a zírá do šerého nebe široce rozevřenýma očima. Když se na ni chlap převalí, ucítí z něj dívka pach smrti tak neodbytně, až zatne zuby. Zbývá už jen čekat, pomyslí si a její tělo v mužových rukách je poddajné jako těsto, z něhož se pečou hnětýnky.

* * *

Havranice tiše vyjde na dvůr a zamíří ke stáji. Dříve zněla frkáním koní a duněla kopyty, dnes v rohovém stání větší hlavu jen Siggina bělka. Žena se natáhne po ohlávce, přinese ošoupané sedlo a hodí ho klisně na hřbet.

„Je na čase trochu se projet,“ mrkne na kobylu a do sedlového vaku vecpe svou splasklou mošnu.

„Maličko se projet a posbírat to, co najdeme ležet okolo cest, co, holka?“ Pleskne zvíře po boku a za uzdu je vede k bráně.

„Havraní...“

Čarodějka se otočí po hlase. „Co je, Ulfare?“

„Zdrháš? Dobře děláš, tady to lepší nebude.“

„Nezdrhám,“ nadzdvihne žena koutky. „Jen vyřídím to, co nelze odložit, a potom...“

„Hm, tvá hůl. Ještě's ji neodložila? Vzpomínám si, jaks mi hrozila, že mi s ní rozbiješ číšky, pamatuješ? Vylili tě tenkrát kvůli mně od zkoušky.“

Ulfar se opírá o koňský bok a ramena se mu chvějí.

„Syp zpátky a vystřízliv,“ sykne Havranice. „Protože jestli se vrátím a najdu tě takhle... tak číšky budou to první, co ti rozbiju, hm?“

„Na co být při vědomí?“

„To jsem si taky říkala, a když jsem se pak vzbudila, olizovaly mi plameny zadek. Občas si to představ, Ulfe. Třeba tě to povzbudí.“

Černovlasá rázně otevře bránu, a když vyvede kobylu, otočí se k čarodějovi, který ještě pořád stojí uprostřed dvora.

„Nezapomeň, co jsem říkala, Ulfe. Nebudu pryč tak dlouho, měl bys se střízlivěním pomalu začít.“

Muž potřese hlavou, jako by zaháněl sen, obejmě si ramena a pak vykročí k vratům.

„Zavřu za tebou. A pospěš, ať nás zastihneš ještě naživu.“

Havranice se zasměje, vloží nohu do třmene a vyšvihne se na koňský hřbet. Havran, sedící na zdi koleje, zakřičí a vzlétne.

* * *

Údolí kolem cesty je úzké.

„Budou tady pod náma jako komár na holým zadku,“ ušklíbne se Kornel. „Ale ani tak to nebude snadné, posílají silnou eskortu. No, mají taky proč.“

„To zatraceně mají. Když vojáci nedostanou žold, tak Rutské panství vyžerou, beztak už tam prý není ani jedno prase a taky žádná poctivá.“ Kornelův pobočník se zadívá do údolí a pokrčí rameny. „Ale stejně tu zařve hodně našich. S žoldem nepojedou žádní zajíci.“

„Tak.“ Kornel si virtuózně odplivne. „To se stává. Trochu žrádla pro havrany tu necháme, stejně se půlka těch mátoch k ničemu jinému nehodí.“

*

Frona tiše naslouchá. Muži si jí nevšímají, ostatně, nikdo si jí už nevšímá. Je jako ohlodaná kost, která už bez masa nestojí za shýbnutí. Žrádlo pro havrany? Vybaví se jí vlasy jako křídla černých ptáků a chraplavý hlas, který varuje. „Zubatá si smlsne na vašich kostech... zubatá.“ Frona popotáhne nosem.

Zírá před sebe a vidí pestré pláště jezdců rudnoucí krví, dlouhé halapartny srážející muže z koní, uši má plné křiku bojujících. Zděšeně potřese hlavou. První myšlenka jí velí utéct, zachránit kůži, zmizet co nejdál odsud, ale dívka ví, že neuteče. Osud ji chytil jako had králíka a ona poslušně čeká, až udeří. Nad hlavou slyší havraní křik a ústa má plná kyselých slin. Obrátí se a zamíří do lesa za Olem. Nechce se loučit, ostatně, Ole je také jen žrádlo havranům, ale zůstat sama ji děsí. Zrychlí krok, nakonec běží, větve ji šlehají přes tvář a splétají se kolem ní jako klec.

* * *

Koně, hnaní bičem v ruku kočího, se opírají do postraňků, rozbředlý sníh jim stříká od kopyt, ve vzduchu se sráží pára z nozder... Muži, provázející vůz, mají zachmuřené tváře

těch, na jejichž hrotech zbraní leží zodpovědnost. Smráká se, ale je třeba jet dál... Jednotky čekají, stovky vyhublých, hladových, dobitých a zavšivených chlapů, kteří jako toulaví psi čenichají kolem vesnic a neváhají použít zuby, aby ukojili hlad. Jakýkoli druh hladu.

*

Úvoz se stáčí k lesu, muž v pancíři se obrací k doprovodu a jeden z jezdců zapaluje pochodeň.

„Pozor, chlapi, a oči mějte i vzadu. Tohle místo se mi nelíbí. Připravte kuše.“ Voják, jedoucí za ním, skoro ještě chlapec, si urovná zbraň v závěsu. Vůz hrčí. Velitel se neklidně ohlédne. Nejen lapků se musí bát, oddíl vojska, který postupuje pár hodin za ním, také neznamená bezpečí. Peníze snadno zlákaají žoldnéře, kteří jsou věrní nejvíc právě jen svému břichu.

„Pohněte se, sebranko,“ křikne muž a odpovědí je mu zapráskání biče nad koňskými hřbety. Přicházející večer obléká stromy do stínů a muže v pancíři zamrazí.

* * *

„Zvedněte zadky. Jedou.“ Lapkové, číhající po obou stranách údolíčka jako smečka dravců, vkládají šípy do kuší a občas se ozve cvaknutí meče, povytaženého z pochvy.

Kornel si zamne ruce... „V tomhle šeru uvidí leda hovno.“

„To my taky,“ zavrčí statný chlapík vedle něj a z pouzdra na zápěstí vytáhne nůž.

„Drž hubu a hled' jich dostat co nejvíc.“

Muž jen kývne.

*

Frona slyší kola vozu a žaludek jí stáhne strach. Stojí, skrytá stromy, vedle Oleho a Tlouště a pokouší se natáhnout kuši. Jde to ztuha. Z větve padne na dívčinu tvář kapka z tajícího sněhu a teče dolů po kůži jako slza. Ticho je horší než křik, pomyslí si Frona, mnohem horší. Dole pod nimi na cestě bleskne živý oheň pochodně, frkají koně, někdo kleje a pak, ve chvíli zkamenělé před útokem, zasviští šíp a pochodeň uhasne v mokrém bahně cesty.

*

Cesta ožije křikem útočníků, řinkotem zbraní, vysokým ržáním zraněného koně... Frona konečně napne kuši, zamíří a šíp s drnčením mine cíl. Jen pokrčí rameny. Rozšířenýma očima se dívá, jak lupiči strhávají vojáky z koní, jak se srážejí čepele. Šero je rudé sténáním raněných.

*

„Nakrmte je železem...“ Kornel ostře sleduje své psy cest. Kořist může zlákat každého a on neoželí ani zlat'ák. „Srabi.“ Tloušť se rozhání mečem, není dobrý šermíř a jediný, s čím může počítat, je hrubá síla. Šipka samostřílu snadno najde jeho záda, probije kazajku a zůstane vězet v hrudi. Chlapec překvapeně zvedne ruku k srdci a jeden z vojáků mu zespoda vedenou ranou otevře život. Tloušť šlape ve svých střevcích. Frona polkne.

*

„Co čumíš, courou?“ Kdosi ji popadne za krk a postrčí ze svahu. „Koukej mazat dolů, beztak už jsou všichni vojáci bradou vzhůru.“ Děvče se ohlédne. Kornelův pobočník ji ještě počastuje kopancem a Frona se skulí na cestu. Rychle se zvedne a křečovitě sevře rukojeť šavle. Ve vzduchu visí pach umírání.

Velitel doprovodu se dosud brání, zády opřený o vůz, tvář pokrytou krví. Děvče se prosmýkne kolem bojujících a rozhlédne se. Ole svírá uzdu jednoho z ukořistěných koní a předloktí má promáčené.

„Koupils to?“

Ole kývne a někde za jejich zády práskne Kornelův hlas. „Zdrhnul, hovada.“ Zvuk koňských kopyt se vzdaluje, jak jezdec žene zvíře ostruhami i svým strachem.

„Byl mrtvej.“

„Hovno. Mrtví se do sedla tak zčerstva nedostanou. Nedorazili jste ho, pitomci.“

Frona se krčí za vozem, instinkt jí radí jít z cesty Kornelovu vzteku, který by mohl šlehnout čepelí i po jejím hrdle.

„Uraďte zámky a všechny prachy do sedlových brašen. Vůz s sebou nepotáhmem.“

Lupiči se hnou, aby splnili rozkaz.

„A pohněte zadkem, bozi vědí, koho ten zmetek přivede.“

*

Dívka spolu s ostatními přenáší plátěné vaky s mincemi z rozbité truhlice do sedlových brašen Kornelových koní. Necítí lačnost, která ostatním zvedá koutky úst, nedoufá, že v její kapse přistane byt' jen měďák z kořisti. Na kraj padá tma a ve světle pochodně si všimne černých siluet. Havrani, zazebe ji, budou večeřet. Frona překročí tělo Tlouště, kterému ani smrt nedarovala bystřejší výraz, a pečlivě vloží pytel do brašny. Kornel spokojeně pokývne.

* * *

Černovlasá žena zakloní hlavu a patami pobídne kobylu. Už ví, kam míří. Havrani se slétají do údolí a v jejich hlase zní radost nad hostinou. Havranice pokrčí rameny.

„Co naplat, děti. Maminky a dobré víly nikdy nelžou. A čarodějnice taky ne, když jde o to předpovědět malér.“

* * *

Pryč, zdrhnout daleko a doufat, že tentokrát se zubatou podařilo obelstít, že havraní čarodějnice zemřela, ztratila paměť nebo možná odpustila. Froni se tiskne ke koňskému krku a žene zvíře kalným světlem rána. Muži kolem ní se smějí, ale dívka pořád cítí dech smrti na krku.

„Všechno bude,“ výská Ole. „Chlast, žrádlo, voňavý děvky.“

Frona se po něm ohlédně. Pitomec. Nic nebude, nic než bolest a studená hlína. Chce se jí křičet, ale hrdlo má stažené. S úzkostí si vzpomene na to, jak havraní vědmu viděla naposled. Vyhublou tvář tonoucí v černé kštici, promodralé rty.

„Jsem hloupá...“ Déšť padá dívce do ucourané kštice a po krku teče za kabát. „Hloupá, a teď za to zaplatím.“ Zvedne hlavu, aby odhrnula z tváře mokré prameny vlasů. Kornel ukazuje rukou směrem k vzdáleným kopcům a chladný déšť sílí.

„Čeká nás ještě jedna noc v téhle močůvce a potom už wodanská tvrz. S tím, co mám v sedlových brašnách, ji koupím i s posádkou,“ zasměje se posupně.

„Jen pomalu, bratře.“ Olgram, stále krvácející z rány na pleci, přitáhne svému valachovi uzdu. „Wodanští bránu otevřou jen po dobrém. Chčije ze mě krev, nechci mít prdel v kalupu podruhé za dva dny.“

„Vypálím ti to železem, abys neskučel, starý. S wodanskými se dohodneme, na to vem jed.“

Mlaskne na koně a pak svého popožene i Olgram a ostatní.

* * *

Z větve spadne další nálož tajícího sněhu.

„Kurevská břecha.“ Kornel polkne poslední doušek pálenky z kůži obšité lahve a odplivne si mezi zuby.

„Pojedem dál.“ Starý Olgram si promne přeražený nos a popotáhne. „Lepší být v sedle než...“

„Koně si potřebujou odpočinout a já taky.“

„Ten žold leckomu topí v makovici, Korne. Nejen nám.“

„Kuš, psí synu. Neuč starého kozla skákat.“

Olgram založí ruce na hrudi. „Tak postav hlídky, kozle.“

Kornel se vyhrabe na nohy a býčím hlasem zavolá podřízené k pořádku.

„Zvedněte ocas, bando, a postavte hlídky.“

Unavení promoklí muži polohlasem nadávají. „Padej, ty couro,“ ucítí Frona ruku na zadku, „ať jsi tu aspoň k něčemu.“

Přikývne, na výběr nemá, a opře se o kmen dubu. Kus od ní přešlapují neodsedlaní koně a muži se ukládají ke spánku v deštivé noci. Frona zírá do tmy a v tichu k ní přicházejí myšlenky jako stíny mrtvých.

*

Cinkne podkova a dívka sebou trhne. Spala? Snila? Chce se jí křičet, ale vlastně neví proč ani co. Horká vlna strachu přejíždí tělem. Teď už jasně slyší zvuk kopyt, kdesi poblíž praskne větev pod těžkým chodidlem.

„Ole, chlapi, někdo tu je,“ zasípe Froni, u ohně se pohne jedna z postav, zakrytých houní, a v té chvíli zazpívá hořící šíp, vystřelený z těžké kuše.

„Vojáci,“ zaječí dívka a přicházející úsvit ožije jejím křikem.

*

Žoldáků je mnoho, s řevem vybíhají z lesa a dotírají na spánkem omámené lupiče.

„Kryj mě,“ houkne Kornel na Olgrama a probíjí se ke koním. Nasednout a zmizet, i u jednoho sedla visí zlata dost.

„Ochutnej,“ křikne kdosi a pika se zakousne do Kornelova boku.

„Kurva.“

Olgram sjede svou čepelí po hrdle jednoho z vojáků. „Dostanou nás.“

Jako na potvrzení jeho slov mu cestu zastoupí muž v drátěné košili. „Zatancujem si, starý?“

Frona se tiskne ke stromu, ještě pár kroků, jeden tah nože a pevně se držet koňské hřívý. Držet se a přežít. Vyšvihne se na hnědáka, který poděšeně zařičí, rozrušený zvuky boje.

„Zdrhá.“ Žoldák pozvedne kuši a pak, snad že mu kloužou chladem ztuhlé prsty, snad se ozval někde hluboko uložený pud nezabít ženskou, snad že hnědák tancuje na zadních, střela mine hrud' dívky a zasáhne koně. Hrůzou šílící zvíře vykopne zadní nohy, Froniny ruce zatápnou po vodou kluzké srsti, děvče se smekne, drobné tělo dopadne na rozmáčenou zem a kopyta do něj buší, jak se zvířata vzpínají na úvazech. Frona zatne prsty do hlíny, z posledních sil přitáhne nohy k tělu a pak hnědák plnou vahou došlápne. Dívka ucítí v ústech chuť krve a pak se propadne do šera hustého jako voda stoky. Uši ohluchnou a neslyší, nemusí slyšet, jak žoldáci na kusy sekají Olgrama, jak s klením umírá Kornel s otevřenou hrudí, neslyší smích vojáků, kteří přikleknou Olemu ruce a pod žebra vrazí řeznický hák.

Visící chlapec nařiká, dlouho, pak sténá, větev se kloní níž k zemi se svým podivným plodem, který se blíží smrti.

*

„Hele, holka.“ Jeden z žoldáků se dotkne botou Frony, ležící pod mrtvým koněm.

„Jo, ale studená, tý už nohy neroztáhneš.“ Jeho druh nezúčastněně močí na strom.

„Jsme boháči, Kurte. Tuhle nech havranům.“

*

Svítá, mužské ruce už se chopily otěží koní, u jejichž sedel visí zlato, a les pláče pro mrtvé deštěm jako oči opuštěné poběhlíce. Oleho tělo se točí na provaze sem a tam.

* * *

Čarodějka sklouzne z bělky a pozorně se rozhlédne. Místo je tiché jako hrob, ostatně, stane se hrobem. Mrtvá těla leží tak, jak padla, i v smrti bojující s nepřítelem, který už odešel. Havranice okamžik tiše stojí, pak vytáhne z vysoké boty nůž a přetne provaz, na kterém dosud visí tělo plavovlasého výrostka. V předsmrtných křečích mu povolily svěrače a vzduch páchne močí, zvratky a krví. Kobyla se plaší.

„Hó, stará, hó.“ Žena obrátí oči k šedivému nebi. „Tady už nikdo živý nezbyl.“ Dořekne a strne, pak pomalým krokem zamíří k mršině koně, z pod níž se hrnou dlouhé vlasy. Čarodějka se skloní, sevře ztuhlou koňskou nohu a zatáhne, pak zakleje a sykne zaklínadlo. Mrtvé tělo zvířete sklouzne po trávě jako namazané a Havranice přiklekne k dívce. Přiloží prsty k hrdlu, pak jede dlaní po dobitých zádech. Nad křížem se ruka zastaví, ženina tvář se zkříví námahou a dívka zasténá, pak znovu. Nakonec otevře oči.

*

Frona cítí, jak se jí dech bolestivě dere z plic. Otrpěje jí chlad a pokusí se zvednout na lokti. Bezvýsledně.

„Lež.“ Rozkaz práskne do dívčiných uší. Strne, pak pootočí hlavu.

„Havranice?“

„To víš, že jsem to já. Kdo jiný se slétá k mršinám, he?“

„Neuhořela jsi?“

„Málem. A nemluv o tom.“

„Ole...“

„Je mrtvý.“

„Necítím nohy.“

„Já vím,“ přitaká Havranice suše.

„Umírám?“

„Ne-e.“ Čarodějka dívku zamyšleně pozoruje. „Ne, neumíráš, ale umřeš, pokud tu budeš ještě chvíli ležet v mokrém blátě.“

„Budu chodit?“

„Chodit ano.“

„Běhat?“

„To nikdy. Máš přeraženou páteř, Frono. Budeš ráda, když přejdeš dvůr.“

„Zabij mě,“ zaprosí děvče a cítí, jak slzy horce běží po promrzlé tváři.

„Ne. V našem cechu nohy tolik nepotřebuješ.“ Čarodějka popadne dlouhou větev a přinese ji k dívce. „Hodně nás padlo, mnozí jsou zmrzačení, ale práce, práce je pro nás pořád dost. Zvykneš si.“

Žena najde druhou větev a pak vybalí ze sedlové brašny plátno. „Odvezu tě.“

Frona leží bez hnutí, ochromená poznáním a strachem.

„Zabilas Zaremu, Hugiho a,“ ukáže očima, „ostatní?“

Ruce havraní čarodějky, svazující vlek, se zastaví. Pak Havranice zvedne hlavu.

„Co myslíš ty?“ Ruka přitáhne provaz. „Přenesu tě.“

Čarodějka se skloní k děvčeti a to jí zaklesne ruku kolem krku.

„Kam mě odvezeš?“ zeptá se tiše.

„Domů,“ odpoví černovlasá a kdesi nad jejich hlavami zavíří havraní perutě.

Julie Nováková

Harrisonův paradox

Vik Avramsson měl sucho v ústech, když vstupoval do rozlehlé síně. Jeho tíseň se prohloubila; nedokázal místnost ani celou obhlédnout.

Dveře za ním téměř nehlučně zapadly do stěny. Avramsson se otočil a vrhl se tam, kde ještě před okamžikem byly – nebo kde si myslel, že byly. Zdálo se mu, že se stěnou zcela splynuly; klidně mohly být o kousek víc vlevo, možná vpravo... Abstraktní vzor na zdech působil dojem, že se kolem něj stěny otáčejí.

Hluboké ticho nepřerušovalo nic než jeho dech.

Ve středu místnosti něco stálo. Předmět byl ale příliš daleko, než aby mohl rozeznat jeho tvar. Stříbřitě se leskl ve světle, které vycházelo zdánlivě odevšad a odnikud. Avramssona polil ledový pot. Ta věc ho lákala, neodolatelně ho k sobě přitahovala, ale bál se vzdálit od domnělého bezpečí stěn.

„Vítej v mém království,“ ozvalo se náhle za jeho zády.

Avramsson sebou trhl a honem se obrátil. Na hladké dlažbě mu podjely nohy a zapotácel se.

Muž s uhlově černými vlasy se samolibě usmál. „Vypadáš překvapeně. Vyděšeně, řekl bych.“

Avramsson vydechl. „Omlouvám se, pane Harrisone. Toto prostředí dokáže člověka znervóznit. Ale je nádherné. Budí skoro posvátnou bázeň...“

Mužův úsměv se rozšířil. V jeho porcelánové tváři se ale jinak nepohnul ani sval. Avramsson si pomyslel, že i sám Harrison budí nadpřirozený respekt. Vypadal jako bytost z jiného světa; ruce a tvář bez jediné vrásky nebo nepravidelnosti, nemrkající oči temné jako intergalaktická noc, černé uhlazené vlasy, černý oblek, černé naleštěné boty.

Největší a nejobávanější zločinec v rameni Oriona si uměl zjednat pořádek už svým zjevem.

„A to je právě její účel, můj milý Avramssone,“ odvětil po krátké odmlce. Z jeho přívětivého tónu šel mráz po zádech. Skrývalo se pod ním ostří nože. „Lidé, kteří jsou sem přivedeni, mají cítit bázeň. A strach. Cítíš strach, Avramssone?“

Vik němě přikývl. V krku se mu udělal knedlík bránící mu promluvit.

Harrison uspokojeně pokýval. „To je dobře. Máš důvod. Nade mnou ještě nikdy nikdo neztvrdil a tak to i zůstane. Lidé o tom vědí. A zůstanou poslušní. Není to logické?“

V Avramssonovi se náhle cosi vzepřelo. Rozum mu velel se plazit po kolenou a prosit, ale vztek ho odsunul do pozadí. „Oni se vám stejně postaví! Budete jen překvapeně zírat, až se celé planety vzbouří proti vašemu vlivu! Nenávidí vás tak, že to udělají!“

Harrisonova tvář zůstala nehybná jako z mramoru. „Nevládnu planetám,“ odpověděl

klidně. „Můj vliv sahá daleko, ale nechci být viděn. Lidé, kteří mne nenávidí, cítí nenávisť vůči nejasné představě, substanci bez obrysu, člověku bez tváře. Utrpení přináším jen těm, kteří brání mým cílům. Lidé mají příležitost k úžasnému životu, když na nich naopak spolupracují.“

„Jste tyran!“

„Nemluvte nesmysly, příteli. Nepostavil jste se mi z nějakých morálních či ideologických důvodů. Chtěl jste převzít obchod se zbraněmi v sektoru omega.“ Harrison mlaskl a zavrtěl hlavou. „Jaká pošetilost, můj příteli, jaká neskutečná pošetilost.“

Jeho pohled ztvrdl, poslední náznak úsměvu se vytratil. „Zaslouží si trest.“

Avramsson zavrával a udělalo se mu špatně. Člověk není zvyklý být jednu mikrosekundu na jednom místě a příští na úplně jiném. Lapaje po dechu, vzhlédl k Harrisonovi. „Jak jsme to udělali?“

Stáli teď uprostřed místnosti, pár kroků od tajemného předmětu. Teď už si ho Avramsson mohl prohlédnout. Šlo o jakési zařízení, mnohem větší, než očekával – desítky metrů ve všech rozměrech. Z toho, jak tam klidně stálo a vrhalo kovové odlesky, pocítil Vik bezděčné mrazení v zádech.

„Kombinace pohyblivé podlahy a silových polí,“ usmál se Harrison. Obrátil pohled k zařízení. Zdálo se to Avramssonovi, nebo se v jeho tváři objevil náznak emocí – touhy, úžasu, dojetí? „Rád držím krok s nejnovější technologií. Popravdě, já sám jsem často tím prvním, kdo má možnost vyzkoušet ji v praxi.“

Přešel ke stroji a pohladil jeho lesklý povrch rukou. „*Miluji* vědu a techniku. Snažím se v ní neustále vzdělávat; já sám jsem sestrojil několik unikátních mechanismů pro svou osobní loď. Troufám si tvrdit, že je jedna z nejlepších v dosud prozkoumaném vesmíru.“

Vik se neodvažoval zeptat, co je zač přístroj před nimi.

Harrison se k němu otočil nazpátek a přešel blíž. „Máte tušení, na co právě hledíte?“

Avramsson vycítil, že má možná poslední příležitost bojovat o holý život. Počkal, až bude Harrison stát jen pár kroků před ním, a vrhl se na něj. Servomotory v jeho kloubech dodaly jeho tělu bleskovou rychlost.

Ani si neuvědomil, co se přihodilo, dokud mu smysly neřekly, že necítí povrch těla a nemůže se pohnout z místa. Stál na jedné noze v jistě nanejvýš směšné poloze.

Harrison se tiše pochechtával. „Můj milý Avramssone! Musel jste být opravdu zoufalý, abyste předpokládal, že máte jen nepatrnou naději uspět! Téměř všechny plochy této haly jsou prošpikovány velmi citlivými senzory a přesně cílenými ofenzivními prostředky. Celého vás

znehynily – tedy *téměř* celého. Nenechal bych si ujít to potěšení vzájemné konverzace.“

Vik Avramsson teď už *věděl*, že nemá žádnou naději. Obměkčit Harrisona bylo nemožné. A stále sice nepatrně doufal, že záchrana přijde zvenčí, jak byl původně přesvědčen, ale přestával tomu věřit. „Proč to neskončíte rovnou?“ zeptal se odevzdaně.

Harrisonův úsměv se rozplynul. „Zavraždit vás jako *barbar*? Ukončit váš život? Ne, ne, příteli, pro své protivníky mám něco lepšího. Tušíte, k čemu slouží toto zařízení?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odsekl poražený.

Harrison si teatrálně povzdechl a rozhodil rukama. Začal před Avramssonem pomalu přecházet kolem dokola. „Abych vám to vysvětlil, budu se muset vrátit o malou chvilku do minulosti. Konkrétně do doby před necelým půlstoletím. Už tehdy jsem se zajímal o techniku, dychtil jsem po nejnovějších vynálezech. Toužil jsem být ve středu lidského poznání. Pro začátek jsem si zvolil nanejvýše smělý cíl – zkonstruovat stabilní a průchozí červí díru a umožnit tak mezihvězdné dopravě prožít novou revoluci, srovnatelnou s objevem Asakiwovy dimenze.

Najal jsem nejlepší vědce a dal jim veškeré vybavení, o které požádali. V žádné oficiální laboratoři by si o takových podmínkách nemohli nechat ani zdát! Umožnil jsem jim život v bavlne, za jediné podmínky – že se budou pořádně věnovat výzkumu. A to oni dělali. Pro ně všechny představoval vesmír zdroj ještě většího úžasu než pro mne. Netoužili po ničem jiném než důkladnějším poznání časoprostoru. Mnozí z nich ani nebyli schopní normální mezilidské komunikace. Doktorka Liouová dokonce dovedla s lidmi interagovat jedine prostřednictvím neuronálního implantátu, a to pouze ve velmi omezené míře.“

„Váš druh společnosti,“ ucedil Avramsson.

„Nezesměšňujte inteligenci a oddanost těchto lidí, Avramssone! Dokonce jim jejich mysl zčásti závidím. Představte si to: Věci, které lidé jako my nepochopí ani po letech usilovného studia, oni vidí na první pohled! Přirozeně chápou strukturu vesmíru a přírodní zákony! Vidí úplně jiný svět než my – krásnější, úžasnější...“

„Co když jim připadá děsivý?“

„Tehdy mne to ani nenapadlo. Teď už si tím nejsem tak jistý.“

„Proč?“ vyklouzlo z Vika. Chvilí měl na sebe vztek, že se nechal zatáhnout do této absurdní konverzace, ale pak se s tím smířil. Může vzdorovat, nebo se nechat dovláčet do úplného konce. A nebo může ještě *doufat*. Třeba pomoc dorazí včas.

„Strávili roky prací na zadaném úkolu. Během té doby objevili několik dalších podivuhodných věcí, ale po letech tu byl prototyp přístroje, který měl stvořit červí díru. Stačilo zadat koordináty jejího druhého konce – a žasnout.“

„Nefungovalo to tak, jak mělo, že?“

„Máte pravdu. Při jeho prvním spuštění se stala nehoda. Přepálily se obvody a část zařízení explodovala. Dva vědci byli zraněni, ale jinak se nikomu naštěstí nic nestalo. Ovšem, což bylo podivné, ti zranění tvrdili, že nebyli zasaženi sami. Podle nich byl v blízkosti přístroje ještě jeden další člověk, o několik desítek metrů blíže než oni. Dokázali ho pojmenovat, popsat do nejmenších detailů – ale popisovali člověka, který *nikdy neexistoval*. Nechal jsem prohledat záznamy na všech osídlených planetách, rozeslal spoustu neoficiálních zpráv, ale ten muž se nikdy ani nenarodil. Je vyloučeno, že bych ho nenašel, zvlášť když to podle jejich výpovědí měl být špičkový vědec s nejlepším vzděláním. Musel vzniknout v jejich fantazii; ale proč tvrdili oba totéž? Nelhalí, to by mé diagnostické přístroje odhalily. Byli pevně přesvědčeni o své verzi skutečnosti. Ostatní vědci nechápali, o čem ti dva mluví. Já také ne; vrtalo mi to hlavou, ale nakonec jsem jim poskytl nějaký čas na odpočinek a nechal zbytek týmu pokračovat ve výzkumu.

Nedokázal jsem se tím však přestat zabývat. Procházel jsem znovu a znovu všechna příslušná data, strávil jsem nad nimi celé dny neustálého bdění. V hlavě mi klíčilo podezření. Existoval jen jeden způsob, jak ho ověřit.“

Avramsson málem zapomněl, že má každou chvíli zemřít; nebo co se mu Harrison chystá provést.

„Ukázal jsem celému týmu kočku. Pak jsem ji umístil tam, kde podle Kacuzy a Miltonové stál jejich kolega. Sám jsem si stoupl tam, kde se nacházeli oni. Byl jsem si vědom hrozícího nebezpečí. Mohla se stát vážnější nehoda, mohl jsem i zemřít. Ale člověk musí být připraven riskovat pro bohatství poznání!“

Takhle ho nikdo nezná, pomyslel si Avramsson. Obávaný Harrison mi ukazuje svou druhou tvář. Což znamená, že mě rozhodně nenechá odejít. Ale copak to nebylo jasné?

„Všechny podmínky byly stejné jako tehdy. Na dálku jsem spustil zařízení. Po pár minutách opět došlo ke spálení obvodů. Výbuch mne na chvíli oslnil. Tlaková vlna mě srazila na zem a zasáhlo mě několik úlomků. Přestože jsem měl na sobě ochranný skafandr, jeden z nich ho prorazil a téměř mi utrhl nohu. Pár dní v regeneračním centru byla ovšem směšná cena za to, co jsem se dozvěděl.

Nikdo z mého týmu si na kočku nepamatoval!“

Vytržená z kontextu by tato věta zněla obzvlášť absurdně, přemítal Avramsson. Ale nenese celé jeho vyprávění nádech absurdity? Co se snaží mi vykládat?

„Zmocnilo se mě neskutečné vzrušení! Učinil jsem možná největší objev v dějinách lidstva!“ Teď se Harrison doslova zalykal prazvláštní směsicí pýchy a bázně.

„Jaký objev?“

„Za okamžik porozumíte, drahý Avramssone! Zopakoval jsem experiment ještě několikrát a zjistil, že cokoli umístím do přesně vymezeného akčního rádiu v blízkosti stroje, je zcela vymazáno z časoprostoru. Ale stojíte-li v mezikruží druhého akčního rádiu, zůstane to zachováno ve vaší *paměti*. Pro všechny, kdo se nacházejí dál, to nikdy neexistovalo. Zní to šíleně, že? Ale praxe to podpořila! Cokoli, co není součástí přirozené struktury tohoto sálu, která je zadána v základních parametrech zařízení, jednoduše *zmizí*. Jak ze současnosti a budoucnosti vesmíru, tak z jeho minulosti.

Zakázal jsem vědcům jakékoli další úpravy přístroje a zadal jim nový úkol – zjistit, jak je něco takového možné. Dívali se na mne jako na šílence. Dokud to sami nezažili.

Nevyhnutelně nadešla chvíle, kdy jsem dospěl k rozhodnutí využít objev prakticky.“

Avramsson polkl.

„Ano, milý příteli, vidím, že jste již pochopil. Ale dosud neznáte nejzásadnější část mého objevu. Zatím šlo o významný vědeckotechnický průlom, ale závěr, k němuž jsem došel později, zasahuje do všech oblastí naší existence!“

„Jaký závěr?“ zaskřehotal Vik Avramsson.

„Když jsem nechal ubohého Sarkova vymazat z časoprostoru, přišel jsem na to, že nic z toho, co po sobě zanechal, se *nezměnilo*. Ten chlapík měl ženu a dítě. Teď žila se synem sama, otec evidován jako neznámý, ale syn vypadal naprosto stejně jako předtím. Nevím jak, ale vesmír zařídil, aby smazání jednoho objektu nezasáhlo jiné, jakkoli úzce s ním souvisely. Uvědomujete si už, co to znamená?!“

„Osvětlete mi to ještě.“

„Dobrá tedy. Zhruba v té době jsem si začal uvědomovat, že mí vědci, ač je ctím a obdivuji, mi začínají být na obtíž. Kladli všetečné otázky, snažili se schovávat přede mnou údaje ze svého výzkumu, chtěli sestavovat nové stroje... Propustit jsem je nemohl. Věděli příliš mnoho.“

Avramsson zalpal po dechu. „Poslal jste je sem! Ale – jak to, že zařízení existuje? To oni ho sestavili!“

„Přesně tak. A přesto existuje. Zbavil jsem se jich najednou, s výjimkou Liouové. Implantáty v jejím těle rozpoznaly exotický neurotoxin a rozložily ho na neškodné látky, jakmile se objevil. Ji jsem musel svázat a odvézt sem. Z našeho posledního rozhovoru jsem vyrozuměl úžasná fakta: Podle všeho si myslela, že na přístroji pracovala zcela sama!

Když byla i ona pryč, zeptal jsem se svého blízkého pomocníka, zda ví o zařízení a jak se sem dostalo. Samozřejmě, pak musel i on odejít. Nyní známe tajemství tohoto sálu jen my

dva. Nicméně odpověděl, že toto vše zde už bylo, když jsme osídlili tento měsíc; objevili jsme ho náhodou a nevíme nic o jeho původu. Protože tu bylo, rozhodl jsem se udělat z tohoto místa svou hlavní základnu. Není to fascinující?“

Avramsson chtěl přikývnout, ale zjistil, že neovládá šíjové svalstvo. Z pohybu se vyklubalo nekoordinované trhnutí hlavou.

„Chápete, co z toho vyplývá?“ Harrison teď téměř křičel. Z jeho tváře sálalo vzrušení.

„Realita se sama... *opravuje*...“

„Sarkovův syn zůstal tímtež člověkem! Mně bylo náhodou *naděleno* zařízením, o němž s jistotou vím, že jsem *já* dal popud k jeho zkonstruování! Povím vám, co to znamená! Toto,“ rozmáchl se a ukázal na blyštící se přístroj, „je důkaz samotné Boží existence! Než jsem jej poznal, ani mne nenapadlo přemýšlet, zda existuje Bůh, přirozeně jsem předpokládal opak. Ale jak si jinak vysvětlíte tyto události? Buďto se atomy této síně a zařízení samy od sebe nějakým neznámým procesem uspořádaly do příslušných molekul a ty do předmětů, nebo toto místo vytvořil nějaký člověk, ale proč?! Jak? A jak to, že tu po něm nezbyla ani stopa? Jestli to byl člověk, pak jistojistě jednal nevědomě, pod vedením nějakého vyššího vesmírného principu! Tak či tak, jedná se o něco, co je normálně *nemožné*! Ale my z praxe víme, že se to *stalo*. Jak jinak vysvětlíte existenci nemožného?“

Harrison prudce oddechoval. Z očí mu žhnula extatická radost. Jeho dříve uměle působící tvář byla nyní zrůžovělá rozjitřením. „A já, milý Avramssone, se stěží odvažuji vyslovit pravdu: To, že já znám toto tajemství, jako jediný mám jistotu Boží existence! Žádný jiný člověk se nikdy nepřiblížil Bohu více! To já mu takříkajíc zadávám úkoly... Kvůli mému stroji musí měnit běh vesmíru! To, co nyní provádím, je posvátný rituál!“

Avramsson byl ohromen a zároveň zděšen. A v mysli mu hlodaly pochybnosti. Jistěže bylo zatěžko uvěřit takovému tvrzení. Ale i kdyby měl Harrison pravdu... „Jste šílenec,“ konstatoval.

„Myslete si, že jsem šílený! O všech vizionářích si to mysleli! Ježíš Kristus byl považován za šílence! Prý Boží syn,“ odfrkl si Harrison, „přitom nemohl mít s Bohem vůbec žádné spojení. Bůh nehovoří lidskou řečí, nýbrž čísly! Zakřivením časoprostoru!“

„Co hodláte udělat teď?“

„Teď? Teď, můj milý Avramssone, dokončím rituál. Provedu záslužný skutek tím, že se zbavím jednoho ze svých nepřátel. Dosud nevím, zda má Bůh morálku; zda má vůbec vědomí, jak ho chápeme. Možná je to jen nevědomá entita, automaticky udržující chod vesmíru. Ale *je* zde. Prokazuji vám obrovskou čest; připravte se na setkání s *ním*.“

Avramsson náhle ucítil podivné mravenčení v zátylku a téměř se rozesmál. Naděje,

které už se téměř vzdal, přece nebyla marná!

„Opravdu jste šílený, Harrisone!“ vykřikl. „Ale teď přišel váš konec!“

Harrison pozvedl obočí. „Co vás vede k takovému tvrzení?“

„Myslíte si, že jsem takový blázen, abych se vám postavil sám?! Měl jsem předstírat, že se o to pokouším, abych k vám dovedl úřady. Sektor omega dostanu výměnou za vaše předání spravedlnosti! Právě teď vládní agenti vypátrali můj signál a obklíčili celou planetku. Skončil jste!“

A skoro jsem už uvěřil, že mě nenajdou, dodal v duchu, smířil jsem se s tím, že zemřu; ale tohle bude můj triumf!

Harrison se k němu otočil zády a chvíli zůstal strnule stát jako socha. Pak pronesl: „Máte zřejmě pravdu; nemohu se napojit na bezpečnostní okruhy základny. Musím připustit, že jste mne překvapil, Avramssone. Obelstil jste mou techniku, když nenašla váš signální implantát, i mne samotného. Ale v něčem se mýlíte – *neprohrál* jsem. Jedna cesta mi zůstala volná.“

Na okamžik se v sále rozhostilo ticho. Pak Harrison tišeji dodal: „Možná se to mělo stát. Možná nadešel čas.“

Zvedl hlavu a přikročil ke stříbřitě se lesknoucímu přístroji a začal nastavovat parametry.

Usmíval se u toho, jako by necítil žádný strach.

„Jak to, že jsem si už mnohem dřív neuvědomil, že toto musí přijít?“ řekl klidně, se stopou pýchy a snad i zvědavosti v hlase. Jako by věděl s neochvějnou jistotou, že to, co se chystá provést, nevyhnutelně muselo přijít – že to byl jeho osud. „Dříve jsem si občas kladl otázku, jestli by přístroj stále existoval, kdybych se rozhodl vymazat *sebe*. Rozumíte mi, Avramssone? Kdybych tu nebyl, přítomnost zařízení by ztratila opodstatnění!“

Vik Avramsson si ho představil, jak se zastaví cestou od přístroje, jímž právě zbavil dalšího nepohodlného člověka jeho minulé i budoucí existence, chvíli setrvá v zamyšleném rozpoložení, ale pak se pousměje, pokrčí rameny a vydá se procházkovým krokem ke vzdálené stěně; ve vesmíru musí pro člověka zůstat nějaké to tajemství.

„Co mne asi čeká na druhé straně? Jiný, alternativní vesmír? Úplně odlišná, pro lidstvo nepředstavitelná realita? *Boží* mysl?“

Na Harrisonově tváři se objevil téměř dětsky nadšený úsměv.

Avramsson za ním chtěl vykřiknout, ale slova mu uvízla v hrdle. V příští vteřině se s ním svět opět roztočil a on se ocitl někde v polovině sálu, odkud Harrisona viděl jen jako malou postavičku. Pak uslyšel pískot na hranici ultrazvuku... Sílicí hřmění...

V příští sekundě byly všechny atomy Harrisonova těla pryč.

Avramsson byl oslepen zábleskem oslnivě bílého světla a tlaková vlna ho srazila na zem. Zasáhlo ho několik zbloudilých střepinek, ale když byl po chvílce zase schopen jasně uvažovat, v duchu konstatoval, že není vážně zraněný.

Ten parchant to fakt udělal, prolétlo mu hlavou. Nemohl tomu uvěřit. Harrison spáchal sebevraždu!

I když on to nejspíš za sebevraždu nepovažoval.

Avramsson, teď už schopen pohybu, se vyškrábal na nohy.

Při zvuku detonace se ale znovu vyděšeně vrhl k zemi. Teprve pak mu došlo, že to je v pořádku, přišli ho zachránit, Harrison už neexistuje a on dostane svůj sektor omega. Vše je tak, jak má být.

Vrávoravě vstal a zamával na přilétající vznášedla. „Tady! Dokázali jsme to!“

Pět vznášedel přistálo v kruhu kolem něj, kryty se odklopily a ven vyskákali po zuby ozbrojení bezpečnostní agenti. Avramsson se na ně nejistě usmál. „Uspěli jsme –“

„Na zem! Jste zatčen, Avramssone, poletíte s námi!“ vykřikl velitel jednotky.

„Co to říkáte? Pomohl jsem vám –“

Omračující pulz zasáhl Vika Avramssona do hrudi a on se bezmocně svezl k zemi.

„Myslíte, že pustíme nejhoršího zločince Lidského osídlení na svobodu?“ ušklíbl se velitel. „Kdepak, můžete se těšit na nejtvrďší trest... Stane se z vás varovný exemplář.“

Avramsson stále ještě nebyl schopen skutečnost vědomě přijmout, ale když ho spoutaného nakládali do vznášedla, v hlavě mu jako ozvěna rezonovala Harrisonova slova: *Neprohrál jsem...*

Ondřej Páleník

Z popela jsi povstal...

1. kapitola: V království hvězd

Blyštivá čepel zabodnutá v písčité, na troud vyprahlé půdě vrhala dlouhý stín směrem k zápasišti. Zbraň se v okolní krajině vyjímalala jako diamant pohozený na hromadě šterku.

„Kryj se!“

„Dej mu! Ještě! No tak, skonči to!“

Křik doléhal až do nedaleké vesnice. Oba soupeři však veškerému povzbuzování věnovali jen pramalou pozornost.

Pěst dopadla přesně na tvář, zasažený doslova odletěl dozadu. Kus cesty ujel ještě po zemi a zvířil tak kolem sebe oblak prachu. Zastavil se kousek od zabodnuté dýky.

Už snad podesáté ležel na zemi a tentokrát to vypadalo, že se nezvedne. Jeho soupeř, téměř o hlavu větší, divoce oddechoval. Na jeho tváři se objevil úsměv. Tento souboj byl rozhodnutý.

Dotlučený, prachem a potem pokrytý bojovník se však odmítl vzdát. Znovu. Bylo vidět, že již nemůže, ale přesto se nějakým zázrakem vyškrábal na nohy. Všichni na něj zírali, na malého, hubeného, do pasu oblečeného kluka, kterému mohlo být kolem pěti let. Byl samá modřina a jeho velké tmavé oči sotva něco viděly, ale pěsti držel pevně sevřené, ve tváři nezlomný výraz. Bylo jasné, že se nikdy nevzdá.

Větší kluk udělal první krok kupředu.

„Dost!“ Hlas dospělého muže ukončil nerovný souboj. Všechny děti se podívaly jeho směrem. „Vítěze už máme,“ oznámil. Vytrhl dýku ze země a přešel k oběma chlapcům. „Zbraň patří tobě,“ pravil překvapivě k tomu menšímu.

„Cože? Já jsem vyhrál!“ vztekal se druhý. Muž mu věnoval přísný pohled.

„O vítězi nerozhoduje síla, ale odvaha, odhodlání a neústupnost. Možná jsi ho přemohl, ale neporazil.“

Malý chlapec se podíval na svého soka a pak zpět na cizince. „Nezvítězil jsem, nemůžu si tu dýku vzít.“

„A právě proto chci, aby sis ji vzal.“ Sluncem opálený chlapec nechápavě zíral, stejně jako všichni ostatní. „Ber a udělám z tebe bojovníka. Opravdového bojovníka.“ Nyní se v klukově tváři objevil téměř zbožný výraz. Po chvíli váhání v ruce sevřel dýku s rudou rukojetí.

„Ted' mě zaveď ke svým rodičům.“

„Ne! Nedovolím to! Mé dítě mi nevezmete, ne!“ Matka zoufale držela syna v náruči, oba brečeli.

„Bude o něj dobře postaráno.“ To však ženě nestačilo a hádka pokračovala ještě několik dlouhých chvil. Potom cizinec vytáhl plný měšec jako svůj poslední argument.

Matka se smutně zadívala svému synovi do očí a znovu propukla v pláč.

* * *

Na malou, pro něj však nekonečnou, chvíli pocítil neomezenou moc, jež spočívala v jeho ruce, energii svého těla, křehkost života své kořisti. Muž se otočil právě včas, aby viděl dýku mířící mu přímo do srdce. Ocel snadno pronikla mezi žebry. Vrah se zadíval do strachem roztažených očí své oběti téměř s lítostí, jako by žádal o odpuštění. Hlídač v smrtelné křeči sevřel rukáv zabijákovu oděvu a potom jeho pohled vyhasl. Bojovník opatrně vytáhl zbraň z hlídačova těla a dával si pozor, aby se nepotřísnil krví. Čepel otřel o šaty mrtvého a vrátil dýku s rudou rukojetí do pouzdra.

Vstal. Jeho stín se prodloužil ve večerním slunci. Město kolem stále ještě bujelo životem a i sem nahoru doléhaly hlasy trhovců, zvuky hospodářských zvířat a kol vozů. Na potmělém východě za tisíci plochých střech, stejných, na jaké stál i on, Rigo, se rozprostíralo moře. Nad hučícími vlnami pokřikovali rackové. Všechny ty zvuky se slévaly v jedinečnou směs, podle níž by člověk poznal město Akashir i poslepu.

Bylo dusno. Horko nastřádané za žhavého dne zatím nestačilo uniknout. Rigo věděl, že země bude vydávat zbytky tepla ještě dlouho po západu slunce, ale do té doby toho musel stihnout hodně.

Nacházel se na vrcholu vysoké budovy. Většina staveb v Akashiru byla vícepatrová, do vyšších podlaží se dalo bez problémů dostat po žebřících. Navíc byly domy postavené blízko sebe, takřka nalepené jeden na druhém, takže mohl odvážnější člověk přeskakovat ze střechy na střechu. Takovým člověkem Rigo byl. Jenže na tuhle budovu se musel dostat těžší cestou. Po kamenné zdi.

Stála osamoceně a sloužila jako místo pro oddech bohatším vrstvám. Za bránou bylo schované atrium s malou fontánou. V nitru objektu se nacházel velký sál s pódium. To využívali většinou hudebníci, kteří bavili zdejší hosty. A přesně tam mířil v kápi zahalený vrah.

Dnešního večera se tu sešla spousta lidí, aby si vyslechla lži jakési skupiny, která šířila nové náboženství. V těchto končinách a zvláště v této době to nebylo nic neobvyklého. Mísily se zde národy, rasy i kultury, rozvíjel se obchod.

Jenže už desítky let bylo město a jeho široké okolí pod nadvládou mocnějšího Království jihu. A tak se čas od času objevovali lidé, kteří se prohlašovali za spasitele utlačovaných a snažili se lid sjednotit proti nenáviděnému Království náboženskými řečmi. Většinou jim nikdo nevěnoval pozornost, ale tentokrát to vypadalo, že hlasatel nové víry má za sebou někoho mocného. Byla spousta věcí, které to naznačovaly. Hlídač na střeše, tahle honosná budova, i fakt, že dostat se ke kazateli bylo v podstatě nemožné. Střežili ho na každém kroku, a když šel ulicemi, nikdy nezvolil dvakrát stejnou cestu. Místo, kde se skrýval, byla nedobytná pevnost.

Rigo se ho snažil zabít už dva dny, ale nedařilo se mu to. Dnes byla jediná příležitost, proto se rozhodl zaútočit na veřejnosti, přestože to bylo proti zásadám jeho řádu. Neměl jinou možnost. Navíc to bylo jedno - na veřejnosti, nebo ne - lidé, kteří za tím vším stáli, by se postarali o rozruch i tak. Zabít kazatele musel co nejdříve, aby nestihl napáchat moc škod. Jeho mecenáši přijdou na řadu potom.

Vrah se spustil na ochoz nad liduprázdným atriem a opatrně nahlédl velkým oknem dovnitř sálu plného lidí. Byl v podstatě v prvním patře, ale v sále chyběl přízemní strop. Hlavním objektem Rigova zájmu byli strážníci. Uvnitř spatřil dva na protější straně síně, ale domyslel si, že někde pod sebou má další. Celkem tedy čtyři. Venku to už obhlédl, tam stáli dva. Jeden mrtvý na střeše už se nepočítal.

Přemýšlel, jak svůj úkol vykoná. Způsobů bylo mnoho. Trochu zalitoval, že se nezkusil vmístit mezi hosty a místo toho zvolil náročnější cestu přes střechu. Nechtěl však riskovat odhalení už u vchodu. Teď zbývalo jen vyřešit, jak zlikvidovat řečníka stojícího na pódiu a pak zmizet. Musel si přiznat, že trochu podcenil situaci. Nečekal tolik stráží. I když to bylo nevhodné pro šplhání, měl si vzít nějakou střelnou zbraň. S vrhací dýkou bylo příliš velké riziko neúspěchu, obzvlášť při takovém úhlu.

Každý někdy dělá chyby, povzdechl si. On by ale neměl.

* * *

„Proč padáš?! Zvedej se a zpátky nahoru! Musíš vnímat svoje tělo, drž rovnováhu! Tvoje tělo je tvůj nástroj, tvoje nejsilnější zbraň, tak ho používej! Meč ti je k ničemu, když se nedokážeš pohybovat!“

„Přemet! Ne! Znovu! Zpátky na tu zatracenou větev! Pamatuj si, když bojovník udělá chybu, zaplatí za ni životem. Když uděláš chybu ty, zaplatí za ni jiní!“

* * *

Každý někdy dělá chyby, povzdechl si. On by ale neměl.

Pomalouklidnil svou mysl a soustředil se na ovládnutí vlastního těla, na každý nádech.

„Ten den přijde! Den, kdy bude všechno naše trápení ukončeno. Den, kdy sestoupí z nebes náš Pán, náš opravdový Pán, chytí nás za ruce a vyvede z bídy a útlaku! A ten den se blíží, dámy a pánové!“ hřměl kazatelův hlas síní.

Rigo si před očima promítal své budoucí možnosti a tahy. Nechával představy plynout a promýšlel strategii.

„Na nebi lze spatřit mnohá znamení, která ukazují na velké změny! Vy, kteří jste byli týráni nelidskými daněmi a sprostými omezeními, konečně procitnete z této noční můry, vedeni božím světlem! Zavrhněte falešné bohy a dejte se pravou cestou, cestou opravdové víry!“

Sevřel v dlani rukojeť nože. Necítil strach. Byl služebníkem řádu udržujícího pořádek, jeho život byl nedůležitý. *Jedna smrt, mnoho životů.* Toto heslo platilo jak pro Rigovu oběť, tak pro něj samého. Ani na jednom z nich doopravdy nezáleželo.

Přežít, nebo ne, hlavně musel splnit úkol. Naposledy se zhluboka nadechl, naprosto vyrovnaný a smířený se svým údělem.

„Pán ke mně promluvil! A mluvil o tak krásné budoucnosti, že to ani nedokážu popsat, mí drazí. On chce bohatství a blahobyt pro každého z vás. Přivítejte ho a - aah!“

Roztáhl ruce a jako okřídlený posel smrti se snesl k zemi, aby dokončil své poslání. Dopadl na pódium na délku paže od vystrašeného řečníka. Kazatel zamrzl na místě, když spatřil ve vrahových očích svou smrt. Rigo neváhal a přiskočil k němu, odrazil jeho pozdviženou ruku a řečník najednou hleděl na nůž zabodnutý ve vlastní hrudi.

Sálem se rozlehl křik. Shromáždění lidé začali prchat a ozbrojená ochranka se prodírala podél stěn k vrahovi stojícímu klidně na pódiu. Práce byla hotová, zbývalo jen prosekat se ven. První ozbrojenec vyskočil k němu a při dopadu musel odrazit vrahův scimitar. Vyvedlo ho to z rovnováhy. Nádherná, lehce zakřivená čepel ukončila jeho život milosrdně rychle.

Po bočních schůdcích pódia už vybíhali zbylí tři strážci. Zleva dva, zprava jeden. Rigo se oproti jejich očekávání vrhl na stranu, kde byli dva. Vyskočil a prvním, jenž to nečekal, kopl do napřažené ruky s šavlí. Nepustil ji. Rigo byl ale vysoko a podařilo se mu odrazit z mužova ramene. Proletěl kolem druhého soupeře a v otočce ho roztřal šikmo od klíční kosti do půli zad. Čepel se zasekla o páteř.

Rigo vykouznil v dlani dýku. Od boku ji mrštil po vzdálenějším bojovníkovi. Zazvonila o zbroj a skončila kdesi v koutě. Přišel čas vzít do ruky dlouhý nůž. Odvrátil jím vzteklou ránu muže, kterému chtěl prve vykopnout šavli. Zuřivec se však nenechal tak lehce odbýt. Dalším útokem zatlačil Riga o krok zpět. Navázal sekem na rameno, jenže Rigo to čekal. Muž si ani nestihl uvědomit, co se děje. Vrah se obtočil kolem jeho ruky, strážce se zřítíl k zemi, v levém spánku zaraženou tenkou dýku.

Poslední z ochránců se zarazil. Proč se nechat zabít kvůli prašivému žoldu? Kápí zahalený útočník to pochopil. Opřel se nohou o ležící tělo a vytrhl z něj scimitar. To už do sálu vbíhaly posily. Rigo proskočil oknem ven a změnil se ve stín míhající se temnými uličkami.

Místnost byla prázdná. Přesto však sotva třináctiletý chlapec cítil silné mrazení. Nebyl to pouze strach z dopadení, na ten byl zvyklý. Přiděly jídla, které dostával, byly ubohé, takže si musel potravu často obstarávat krádežemi. Tehdy to netušil, ale i to bylo záměrem jeho učitelů a součástí jeho výcviku.

Nyní se ale nacházel ve zcela odlišné situaci, obklopený policemi s knihami, nejrůznějšími předměty a nádobami se cítil jako v pasti. V pasti, jejíž ocelové čelisti mohly každou chvíli sklápnout s příchodem čaroděje.

Nejradši by z toho děsivého místa zmizel, ale zároveň ho zvláštním způsobem přitahovalo. Bylo plné neznáma, záhad a v temnotě skrytých tajemství. Navíc neměl na vybranou, musel dokončit úkol. Svůj první opravdový úkol.

Věc, kterou hledal, měla vypadat jako krabička z šedého mramoru. Jeho mistr ji popsal poměrně přesně.

„Kdyby tady aspoň nebyl takový nepořádek,“ povzdechl si. V tu chvíli to uviděl. „Mám tě,“ zašeptal a vzal krabičku do ruky. Kdoví proč mu přikázali, aby ji neotvíral. Tím víc byl zvědavý. Na moment zaváhal. Pak odhodlaně zavrtěl hlavou a schoval předmět do vaku, který měl přepásaný přes rameno.

Měl už utíkat pryč, ale jeho pozornost upoutalo něco dalšího. Oválná zlatá schránka, z níž bylo vysunuté zelené sklíčko. K čemu tak asi mohlo sloužit?

Tentokrát byla zvědavost silnější než on. Navíc mistr neříkal, že by nesměl sahat na nic jiného. Opatrně si smaragdové sklíčko prohlížel. Pak ho přiložil k oku. Leknutím ho málem upustil. Z matně zeleného světa za ním zářila jasná světla. Když se chlapec uklidnil, zjistil, že záře vycházela z předmětů na policích. Některé z nich svítily slaběji, jiné vůbec.

Nebyl si jistý, k čemu přesně to slouží, ale nedokázal odolat pokušení, jež ta záhadná věc znamenala. Malý zloděj rychle zaklopil sklíčko do zlatého pouzdra a schoval ho do svého oděvu. Pak okamžitě zmizel z toho podivného místa, aby nahlásil splnění úkolu.

* * *

„Úkol splněn, velmistře,“ rozlehlo se tmavou místností. Dvě okna sem propouštěla pruhy mizejícího večerního světla a vzduch byl naplněn zvláštní podmanivou vůní. Vzdálená hudba dotvářela magičnost tohoto místa, jež bylo draze a především velmi pohodlně zařízeno. V měkkých polštářích ležel starší muž, jeden ze tří představených Řádu.

„Popiš mi, jak to proběhlo,“ řekl rozvázným tichým hlasem a natáhl ruku po misce plné sladkých datlí, přičemž odhalil rudou dýku vytetovanou nad zápěstím.

Řád rudé dýky byl napůl tajnou organizací, o které se lidé bavili jen šepem. Moc se toho o ní nevědělo, ale o to víc vznikalo o členech Řádu mýtů a polopravd. Většinou je lidé považovali za čaroděje. A někteří z nich jimi opravdu byli. Hlavní činností řádu těchto bojových mnichů však bylo udržovat na světě křehkou rovnováhu a mír, což většinou prováděli silou. A hlavně tiše.

Každý člen Řádu byl tvrdě cvičený v boji nejrůznějšími způsoby a v jakékoliv situaci nebezpečný jako kobra. Jen výjimečně vytáhl z bran Akashiru, jejich sídla, větší oddíl a v tom případě nepřátelé prchali. Organizace nespádala pod zdejšího panovníka, a i když se mu to nelíbilo, nemohl s tím nic dělat. Řád byl příliš mocný.

„Ten člověk byl hlídaný jako sám král. Jediná příležitost byla na jeho veřejném vystoupení. Celkem hlídalo objekt asi sedm strážů, možná víc. Dostal jsem se tam přes střechu a cíl zlikvidoval přímo na pódiu. Dýkou do srdce. Vypukl zmatek a lidé utekli. Zabil jsem tři muže a potom uprchl. To je vše,“ dokončil hlášení snědý černovlasý vrah. Bystrýma tmavýma očima zkoumal velmistrovu reakci a ten nevypadal právě nadšeně, což mohlo mít pro Riga neveselé následky. Kdyby mu teď tento muž, jeho nejvyšší nadřízený, rozkázal zabít se vlastní dýkou, musel by to udělat. Pro dobro Řádu.

Ten starý člověk, jmenoval se Utula, měl na starosti vše, co se týkalo bojových a válečných umění. Ostatní dva velmistři pečovali o duchovno a magii. Avšak pokud šlo o uskutečňování jejich plánů, nechávali to většinou na Utulovi a sami se věnovali spíše teorii a výuce.

Nyní se předklonil k Rigovi. „Nemusel jsi způsobit takový poprask. Bylo to sice těžké, ale doufal jsem, že to zvládneš lépe. Teď bude nějakou dobu celé město na nohou a navíc proti nám.“ Na chvíli místnost spočinula v napjatém tichu. Pak stařec znovu promluvil. „Ten

mrtvý měl za sebou vlivné lidi. Tohle byl jen začátek, je potřeba vytrhnout plevel i s kořeny. Půjdeš na jeho pohřeb a zkusíš o nich něco zjistit.“

„Ano, velmistře.“

„Jsi jeden z mých nejlepších lidí, nezklam mě. Teď můžeš jít,“ propustil vraha mávnutím ruky. Ten se uklonil a zmizel tiše jako noční pták.

Druhý den odpoledne stál opřený mezi chatrčemi na okraji města a trpělivě pozoroval početný dav shromážděný kolem pohřební hranice. Byla postavená dostatečně daleko od vedrem vysušených obydlí.

Rigo pochyboval, že by se tu ukázal přímo někdo z mecenášů mrtvého, ale určitě sem poslali své lidi. Podle kazatelovy řeči to musí být někdo, komu vadí nadvláda Království jihu. Jenže takový popis sedí na většinu zdejších obyvatel. Správná otázka je, komu Království nejvíc škodí? Rigo si slíbil, že pokud tady nic nezjistí, poptá se u svých zdrojů.

Dav se začal rozestupovat, aby uvolnil cestu nosítkům s mrtvým. Kdoví, proč se tu sešlo tolik lidí? Kvůli včerejšímu incidentu?

Nosítka proplula zástupem a byla usazena na vrcholku hranice. Muž, který měl na starost obřad, začal odříkávat běžné formality. Když skončil, chopil se slova nějaký stoupenec zemřelého „spasitele“. Provolával mu věčnou slávu a ujišťoval, že jeho oběť nebyla zbytečná. Mluvil dlouho, až se Rigovi chtělo zívát. Po nesnesitelné době mu konečně došla slova a hranici podpálili.

Hledíc do ohně, Rigo přemýšlel o následcích této aféry. Žravé plameny brzy uzavřely tělo ve svém objetí. První lidé se začali otáčet k odchodu. Vrah si hlídal řečníka, ten byl jeho jedinou stopou.

V tom se ozvala ohlušující rána. Hranice vybuchla a z dýmu se vynořila postava. Matné obrysy nabraly pevný tvar a Rigovi vynechalo srdce jeden úder.

„Ne,“ vydralo se mu ze rtů. „To není možné!“

Stál tam, přitom měl být dávno spálený na prach! Měl mít srdce probodnuté dýkou! Šokovaný vrah nevěřil svým očím. Copak toho člověka nezabil?

„U všech démonů, co je to za iluzi?“ klel Rigo.

„Já jsem váš Spasitel! Já jsem Boží posel!“

2. kapitola: V žáru slunce

Rudé plameny se jako ostré jazyky pekelných démonů zmítaly za zády toho nečlověka. Nemohl být člověkem! Žádný nedokáže vstát z mrtvých, ani ti nejmocnější mágové nedokážou obelstít smrt!

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. A s její pomocí nastolím vládu boží! Následujte mne!“

A když to lidé viděli a slyšeli, padli na kolena děsem i radostí a provolávali slávu novému spasiteli. Rigo padl na kolena z bezradnosti a rukama si zakryl ústa. Nechápal to. Nechápal, jak se mohlo něco takového stát. Jak mohl *on* něco takového způsobit? Všechno to byla jeho vina! Tohle by se nestalo, kdyby nezkazil svůj úkol.

Jeho mozek se ubíral vlastními cestami, aniž by ho Rigo mohl zadržet. Byl si tak moc jistý, že vykonal svou práci správně! Pokud ano, tohle musela být jen iluze. Jen nějaký trik. Pouhá fáta morgana ze zdejší pouště. Nebo snad...?

Na okamžik zapochyboval. Jeho víra v uspořádání světa na okamžik zakolísala. A ta chvíle byla něčím hrozným. Rychle ty strašlivé myšlenky zahnal. Celý jeho život by byl zbytečný! Všechno, pro co bojoval, vše, čím byl. To nemohlo najednou zmizet. Nemohlo to být lži. Ne, nebylo možné uvěřit tomu, čím se ho snažily omámit jeho vlastní oči.

„Já jsem váš Spasitel! Vstal jsem z mrtvých, abych vás vedl do boje proti zlu a lži. Následujte mne!“

„Ano!“ volal dav.

Rigo se donutil soustředit na svůj úkol. Sledoval výrazy ve tvářích lidí. Všichni mu plně uvěřili. Až na několik mužů roztroušených mezi přítomnými se zdánlivou nahodilostí. Jejich oči nezářily štěstím, protože předem věděli, co se zde bude dít. To byli ti, které Rigo hledal.

Zmrtvýchvstalý kazatel se dal směrem do města a zástup lidí ho s jásotem následoval. Všichni pěšáci, které Rigo odhalil, se procpali až k němu, aby ho mohli chránit a zároveň jít příkladem nadšenému davu.

Teprve teď, když se musel rozhodnout, co udělá, si vrah uvědomil svou vlastní situaci. Velmistrovi nahlásil, že bodl toho člověka do srdce, a ten člověk stále chodil, takže měl Rigo problém. Dalo se očekávat, že ho Řád prohlásí za zrádce. Pokud neprokáže svou nevinu, propadne hrdlem. Nebyl by první, párkrát už toho byl svědkem. Členové Řádu, kteří nesplnili svůj úkol, ať už z neschopnosti, nebo úmyslně. Například z osobních důvodů.

Smrt, která mu byla denně společnicí, ho nelekala. Štvala ho hrozba prohry, vědomí, že ho někdo obelstil. Rigo se děsil neúspěchu.

Nedokázal si připustit porážku, proto se rozhodl pokračovat ve svém úkolu, aniž by se staral o Řád. Věřil, že to je jediný způsob, jak může ještě věci napravit.

Sledoval průvod, který se táhl městem a stále narůstal. Ke Spasiteli se přidával kdekdo. Jenom zatím nebylo jasné, kam tento lidský had míří, ale bylo velmi pravděpodobné, že nastane vzpoura proti Království jihu. Rigo měl velmi špatný pocit, protože zatím netušil, jak tuto vlnu zastavit.

Ne, že by byl stoupencem Království, to ani zdaleka ne. Řád se snažil zachovávat politickou neutralitu. Jenže převrat ve spojení se zavedením nového náboženství nevěstil nic dobrého. Bylo jasné, že ani jedna z těch věcí se neobejde bez potoků krve. Vždycky je to stejné. Slibují blahobyť, ale přinesou jen smrt pro ty, co se odmítnou přidat. Přesně proto se Řád rudé dýky pokoušel zabránit jakémukoliv podobnému šílenství. Uchylovali se k zabíjení, aby zabíjení zabránili. A to už je dobrý důvod.

Rigo konečně přišel na to, kam Spasitel míří. Zdálo se, že jde na náměstí, kde má sídlo královský místodržící. Vrah tam chtěl být rychleji. Po nejbližším žebříku vyšplhal nad hlavy stovek lidí téměř dokonale zahalených v oděvech, které je chránily před žhavým sluncem. Vedro bylo neúnosné. Rigo běžel po rozpálených střeších a bez zaváhání přeskakoval z jedné na druhou. Brzy se dostal před průvod a stanul na náměstí.

Otázka, jež mu vrtala hlavou už delší dobu, se nyní přihlásila o veškerou jeho pozornost. Jak zastaví Spasitele? Copak se někdo nechá zabít *podruhé*? Další neúspěch nesměl Rigo riskovat. Potvrzení kazatelových schopností před stovkami svědků by bylo katastrofou.

Naštěstí mu zbýval jeden trumf. Uvědomil si to až teď, přitom ho to mělo napadnout hned na pohřbu, jenže to byl příliš překvapený. Rigo měl tajemství, o němž nevěděl nikdo

z jeho řádu. Měl věc, kterou nosil stále při sobě, a už mu jednou zachránila krk. Teď za ni byl nesmírně rád. S její pomocí mohl odhalit Spasitelův podvod, nemohl ho ale dokázat lidem.

Sednul si na lavičku ve stínu datlové palmy a sledoval klidné náměstí, zatímco myšlenkami poletoval jinde. Slovem klidné myšleno jedoucí v obvyklých kolejkách. Obchodníci spěchali se svým zbožím všemi směry, každý z obyvatel se ubíral svou vlastní cestou. Mezi lidskými hlasy se ozývalo ržání koní a prskání velbloudů.

Netrvalo dlouho a mezi budovami začal k Rigovi pronikat hluk blížícího se davu, signály nadcházejících problémů. Rigo zůstal sedět, věděl, že nesmí nic dělat, dokud nezjistí, o co tady vlastně jde. Měl pocit, že se zapletl do příliš vysoké hry, ze které už nemohl vycouvat. A kterou navíc prohrál už na začátku. Ale to byl jen pocit, který nic neznamenal. Rigo nebyl zvyklý prohrávat, vzdávat se, ustupovat. Když jednou sevřel v ruce meč, věděl, že bude bojovat až do konce, ať to stojí cokoliv. Byl už takový a ostatní si mohli třeba zavrtat hlavu do písku v poušti, stejně by takový zůstal.

Takzvaný Spasitel vkročil na náměstí v čele průvodu a okamžitě začal svolávat lidi k sobě. Většina zprvu nechápala, co se děje, a když jim svědci vyprávěli, co se stalo na pohřbu, zdráhali se uvěřit. Ale když vám něco shodně tvrdí stovka lidí, začnete přinejmenším pochybovat. Konec konců existovala proroctví, která tohle předpovídala.

Kazatel vyšplhal na nějaký vůz a začal svůj obvyklý proslov. Rigo tam seděl, ale neviděl a neslyšel, protože myšlenkami byl úplně někde jinde. To u něj nebylo normální, obvykle si dával dobrý pozor na své okolí.

Určitě to byl ten stejný člověk. Pak ho napadlo, že na sebe mohl nějaký mág pouze vzít jeho podobu. Takové věci se vyprávěly dětem před spaním, ale ve skutečnosti o ničem podobném Rigo nikdy nezaslechl. Ale tu možnost nevyklučoval. Co vylučoval, byl zázrak. Další možnosti ho nenapadaly.

Rigo si pohrával v prstech s kulatou zlatou schránkou jen o něco větší než mince. Opětovně z jejího nitra vysouval a zasouval zelené sklíčko a váhal, zda ho použít. Bylo zde příliš mnoho lidí, příliš mnoho svědků podivné magické činnosti. Nechtěl riskovat, že na sebe upozorní, mohli zde být i členové Řádu. Možná ho pozorují. Nepřiznal si, že se víc bojí odpovědi než odhalení.

Projev netrval moc dlouho, řečník zřejmě nechtěl riskovat příchod většího množství stráží.

„Svrhněme tyrana a budeme svobodní na své cestě ke spáse! Pojdme, ukažme svou sílu! Pryč s Královstvím!“

„Pryč s Královstvím,“ opakoval dav. Rigo jen zoufale vydechl. Za tohle všechno cítil vinu. Snad nejhorší pocit, jaký může být. Osamění, to se dá zahnat, vztek se dá vybit, ale vina? Ta se smít nedá, ta člověka pronásleduje až do konce.

Masa lidí se začala dobývat do paláce místodržícího. Byla to veliká budova přímo na náměstí, spousta zbytečného zdobení, velká okna a bohužel pro místodržícího nepřiliš pevné dveře. Alespoň ne tak, aby udržely nynější nápor. Rigo začal uvažovat, jestli ten úředník skrývající se uvnitř už píše svou závěť.

Dav pronikl dovnitř a valil se nezadržitelně jako písečná bouře. Během chvilky se v okně druhého patra objevily hlavy povstalců a mezi nimi královský místodržící. A pak se stalo něco opravdu nečekaného. Pod budovu najel vůz plně naložený hnojem a úředník se do něj po nedobrovolném skoku zabořil, samozřejmě za mohutných ovací publika. Rigo žasnul. Tohle bylo perfektně připravené! Žádná krev, která by přilákala nechtěnou pozornost. Nepřítel byl nebezpečnější, než se zdálo.

„Tomu říkám být po kolena ve sračkách!“ ozvalo se kousek od Riga. Vrahovi to však nepřišlo ani trochu směšné. Ne v tuhle chvíli.

Tady nic nedokáže. Co ale dělat? Přes Spasitele se k jeho mecenášům nedostane, na to jsou moc opatrní. Ale někdo jim musí donést informace.

Rigo začal těkat očima po těch stovkách lidí, kteří tu postávali, popocházeli a shlukovali se do skupinek, kde si mezi sebou špítali. Řečník, Rigo ho pro sebe pojmenoval pan Velká huba, opět mluvil. To, co říkal, se vrahovi nelíbilo ani za mák.

„Tohle je jen začátek! Cesta za svobodou bude ještě dlouhá, ale kdo dojde až na její konec, spatří nádherné zahrady plné sladkých plodů své píce! Nyní běžme a vzepřeme se útlaku! Snažme se naše nepřátele přesvědčit, aby byli našimi přáteli, protože slova jsou nejsilnější zbraní!“

Rigo by přísahal, že se na řečnickově tváři mihnul jen těžko postřehnutelný úšklebek. To ho naštvalo ještě víc, protože pan Velká huba měl pravdu. Až do teď byla jeho slova mnohem víc než Rigova dýka.

„Ale pokud na vás někdo namíří meč, neváhejte se bránit! Nikdo nesmí stát v cestě Boží pravdě!“

Jak jinak, ušklíbl se vrah.

Zástup lidí se znovu vydal na cestu. Místodržícího mezitím odvěkli někam pryč. Bylo jasné, že dojde k pořádným nepokojům, ale Rigo měl na starosti něco jiného. Musel najít toho muže, který se teď odtrhne od davu a podá zprávu svým nadřízeným, to bylo důležitější, než odhalení Spasitelova triku. Přeskakoval očima z jednoho člověka na druhého. Tamhle se loudal pryč obchodník s kořením, o kousek dál odběhla skupinka malých dětí. Těsně kolem tmavookého zabijáka odspěchala pryč žena s tváří zakrytou šátkem. I přesto bylo poznat, že je rozrušená, její napětím roztažené oči kmitaly sem a tam a skoro se zdálo, že se každou chvíli rozběhne. Nebylo divu, zdejší události naznačovaly, že Akashir nebude nadcházející noci spát.

Rigo dál pozoroval náměstí, ale většinou zde zůstali postávat jen obchodníci, kteří se snažili předstírat, že se tu nic nestalo, a dál prodávat své zboží. Většina lidí se vytratila, ale Rigo nezaznamenal jedinou podezřelou věc. Pokud si dobře všiml, všichni agenti z pohřbu pokračovali se Spasitelem.

„Zatraceně! Něco mi muselo uniknout,“ přemítal polohlasem. „Určitě tu měli svého muže.“ Když mu dozněla v hlavě jeho vlastní slova, trhnul sebou. „Ne muže, ženu!“

Rigo se okamžitě rozběhl pryč prašnou ulicí.

3. kapitola: Ve svitu měsíce

Nad rozlehlým městem se vznášel pomalý ženský zpěv. Smutná píseň jakoby se loučila s odcházejícím dnem a vítala hvězdy objevující se nad mořem. Ulicemi Akashiru se začínaly protahovat stíny, přízračné prsty noci. A mezi nimi se míhala zahalená postava člověka nebezpečného jako tygří drápy.

Rigovi zněl v uších jeho vlastní dech a jeho srdce se bláznivě snažilo závodit s nohama. Cestu vybíral instinktivně, nemohl přemýšlet, kudy se dát. Ani neměl podle čeho vybírat. Byla to sázka na všechno, nebo nic. Neznámá žena měla velký náskok a tak prostě běžel po nejrušnějších ulicích.

Prosmýknul se kolem vozu taženého oslem, těsně se vyhnul ženě s karafou v náručí. Cestu mu zatarasil dav. Nežjišťoval, co se dělo. Uhnul ke kraji ulice, před sebou měl stánek s pletenými košíky. Skočil a zhoupnul se na chatrné stříšce. Prodavač taktak stačil uskočit. Lidé se za ním otáčeli, ale na to byl zvyklý.

Doběhl na velkou křižovatku a zastavil se. Opřel se o kolena a těžce oddechoval. Tohle byl konec. Nevěřil, že by dokázal vybrat cestu správně a možná už neznámou dávno ztratil. Zvedl hlavu a rozhlédl se. Z okolního ruchu se mu motala hlava, nebo to bylo nedostatkem vzduchu? Rigo zamžoural, smysly se mu po pár úderech srdce vrátily.

Snad to bylo jen zdání, ale něco ho přimělo vydat se doprava. Byl to barevný oděv mizející za rohem domu o kus dál. Z posledních sil se rozběhl tím směrem. Za chvíli spatřil v šeru kráčet ženu, která byla tak nápadná, že by ji nikdo nepovažoval za agenta. Uvědomil si ironii, která ho málem stála víc, než by si mohl dovolit, a usmál se tomu, protože napětí z něj najednou spadlo.

Pro vycvičeného bojového mnicha nebyl problém někoho sledovat. Během pár minut jeho snaha přinesla ovoce. Žena se zastavila před domem v jedné z bohatších čtvrtí, ale nijak zvlášť nápadným. Zaklepala a dveře se okamžitě otevřely. Zmizela uvnitř a nechala Riga osamocené na ulici. Nezdržoval se tam, ihned se přesunul na místo, odkud mohl dům sledovat.

Jedna z protějších střech mu k tomu posloužila dokonale. Střechy Akashiru znal stejně dobře jako jeho ulice. Často mu sloužily jako místo, kde si ho málokdo všiml, kde se mohl skrývat a kudy mohl mizet, když ho někdo sledoval.

Čekal. Dokázal čekat hodiny, dokonce i dny, když to bylo nutné. Ležel klidně, sledoval smrákající se oblohu a tmavnoucí ulice pod ní a vychutnával si každý nádech, jako by mohl být poslední. Mohl být poslední, pro něj ano.

Trvalo snad dvě hodiny, než se něco stalo. Už byla tma, když se na ulici objevila skupinka pěti lidí. Spasitele poznal podle šatů. Pokud tu byl sám kazatel, nedávalo smysl, aby sem chodila i agentka se zprávou pro jeho mecenáše! Ledaže by už odešla zadem a s ní i poslové, kteří vše přetlumočí těm nahoře. Tím byl tedy zmařen jeho původní plán, byl pošetilý, když nepočítal se zadním východem.

Rychle vytáhl čarovné sklíčko a přiložil ho k oku. Ukradl ho jako kluk a hodně dlouho trvalo, než přišel na to, jak funguje. Byl nadšený, když náhodou zjistil, že předmět odhaluje magii.

Poté, co se podíval skrz zelené sklo, užasle zůstal bez pohybu. Svět zůstal temně zelený, žádné světlo. Zmateně se podíval druhým okem. Nic. To přece nebylo možné! Žádná magie?

Postavy vklouzly do domu. Sloupec světla vycházející zevnitř zmizel s klapnutím dveří.

Žádná magie? Tak co tedy? Zázrak? To přece nemohlo...

Rigo to nechápal, věděl jen, že musí něco udělat.

Opatrně se vyplížil ze svého úkrytu a rychle obešel celou ulici, aby se dostal ke spiklenci napěchovanému domu zezadu. Už z dálky ale zpozoroval u zadních dveří pohyb. Hlídač zřejmě nevěděl, že pokud chce vidět, nesmí být viděn.

„Dobře, takže opět shora,“ řekl si vrah nevzrušeně. Najednou byl ve svém živlu a klidný. S pružností a jistotou kočkovité šelmy se vyhoupl na střechu domu po své pravici a dal se do plížení.

Dostal druhou šanci a nehodlal ji promarnit. Každý by měl dostat druhou šanci, pomyslel si jen tak mimochodem, když se přibližoval k ploché střeše dvoupatrového hlídaného domu. K nehlídané střeše hlídaného domu. Neznámí viditelně nepočítali s dalším pokusem o útok, nebo si mysleli, že je tu nikdo nenajde.

Rigo se neslyšně přiblížil až nad hlídače. Pokoušel se naslouchat hovoru ze střechy, ale neslyšel nic. Odhadoval, že z patra vede do přízemí žebřík. Tam se chtěl dostat. Nahnul se přes kraj střechy a nahlédl do okna. Místnost byla prázdná. Spustil se do ní nohama napřed, a když dopadl do podpěry, chvíli bez hnutí naslouchal.

Jakmile si byl jistý, že ho nikdo neslyšel, připlazil se po břiše k otvoru v podlaze, odkud do pokoje ústí žebřík, sloupec světla a zvuky tichého, ale vzrušeného hovoru.

Velmi pomalu nahlédl dolů. Pokoj byl zařízený úsporně, jinak řečeno nebylo zde skoro nic. Na první pohled se nejednalo o místo, kde by někdo bydlel. Byla to prostě skrýš. Chyběl tu nábytek, jen v rohu místnosti se rozprostíral koberec s několika polštáři na odpočívání. Na zdi Rigo neviděl, ale dokázal si představit stíny, které na ně promítala lampa obstarávající veškeré světlo v domě.

Dvě postavy měl v zorném úhlu celé, třetímu muži viděl jen nohy. Muselo jich tu ale být víc. Pravděpodobně dva, kteří dům hlídali, plus čtyři, co přišli se Spasitelem. To dávalo dohromady sedm lidí.

„Kde jsou tak dlouho?“ promluvil Spasitel. Byl to ten, kterého vrah viděl jen napůl. Kazatel byl nervózní.

„Snad se pořád nebojíš toho zatraceného Řádu? Vždyť víš, že si nic nedovolí. Nejspíš jsou teď zalezlí někde hodně hluboko a čekají, co se bude dít.“

„Jistě, jsem naprosto v bezpečí. Neříkal jsi tohle už náhodou někomu?!“

„Tohle je něco jiného.“

Velká huba si odfrkl.

Pro Riga to byl důkaz, že tu nešlo o žádný zázrak, uvědomil si, jaký kámen mu spadl ze srdce. Muselo jít o dvojníka, ale copak by ho Rigo nerozeznal?

Právě v tu chvíli se ozvalo zabouchání na dveře a potom kroky. K sedmi přičetl Rigo další dva.

„Konečně,“ ulevil si Spasitel.

„Spolek nás trochu zdržel.“

„Co pro mě máte?“

Příchozí se mihnul pod Rigem a pak bylo slyšet cinknutí poháru. Zřejmě tam někde byl stolec. Teprve až se napil, spustil.

„Spolek hodlá dokončit převrat do měsíce. Tebou vedené jednotky vytvořené z dobrovolníků dostanou podporu žoldáků, kteří přijdou ze severu. Spolek si může dovolit pět set mužů.“

Poslední informace byla obzvláště znepokojivá. Za tím spiknutím museli stát snad všichni bohatí obchodníci v okolí.

„A co bude pak?“ zeptal se Spasitel.

„Akashir bude svobodný a ty dostaneš vlastní chrám. Nebudeš muset skoro nic dělat a budeš dobře zajištěný.“

„A Řád?“

„Bude zničen.“

Domem se rozhostilo ticho.

„Jak? Jak chtějí zničit Řád?“

„Bude označen za spojence Království. Doteď přežívali jen díky tomu, že lidem byli víceméně lhostejní. To se změní. Hlavně díky tobě,“ vysvětlil neznámý.

„Díky mému bratrovi.“

„Samozřejmě, tvoje dvojče má na tom všem lví podíl.“

Rigo se rezignovaně chytil za hlavu a přál si, aby ho do ní někdo pořádně praštil. Takhle jednoduché to bylo! Žádná kouzla, ani zázraky, prostě jen dvojčata k nerozeznání. A na vystoupení z plamenů stačilo prosté ochranné zaklínadlo.

„On tomu doopravdy věřil,“ ujal se slova Spasitel, „a proto v tom pokračuji. Nějaký váš chrám mi je, upřímně řečeno, celkem ukradený. Můj bratr za něco bojoval a já to hodlám dokončit.“

„Já jsem myslel, že to děláš pro pomstu,“ ušklíbl se druhý mluvčí.

„To taky,“ odvětil o poznání méně nadšeně kazatel.

Rigo věděl, že nemá moc času na rozmyšlení. Informace už měl a Spasitel mohl každou chvíli zmizet. Vrah musel zakročít teď a pokusit se dostat ho živého. Potřeboval jména. I když ty by mohl dostat spíše z druhého účastníka rozhovoru. Rigo ale odhadoval, že by to byl tvrdší oříšek, než mučit nového proroka. Ten druhý chlap zněl jako někdo, kdo se nedá lehce zlomit.

Rigo se donutil nechat uvažování. Jména byla luxus, bez kterého se mohl obejít. Vsadil by se, že v tom tajemném Spolku je celá městská elita. Stačilo bodnout do houfu boháčů a zásah byl jistý. Rozhodl se proto jednat rázně.

K zabíjení vycvičený mnich uklidnil svou mysl a s rukou na jílci scimitaru skočil přímo do jámy lvové.

Jeden proti devíti. Hlídači nebyli v místnosti a Spasitel neměl zbraň. Zatím tedy jeden proti šesti. Rigo využil momentu překvapení a sekl po nejbližším muži. Byl to ten s číší v ruce. Nestačil se ani pohnout a byl mrtvý.

Moment překvapení sice znamená výhodu překvapení, ale opravdu jen na moment. Přítomní velmi brzy pochopili, jaká hra se zde hraje. Šavle vylétly až příliš rychle. Rigo přeskočil mrtvolu a odhodil stolec na jednoho ze soupeřů. Lampa zhasla, Rigo se stal neviditelným.

Chaos a křik. Pálení v levé paži, sprška krve z něčího hrdla. Příliš hlasitý pohyb za vrahem, další smrt. Tichý přesun mezi hulákajícími bojovníky. Do místnosti vrazili hlídači. Zvuk nárazu a pádu na zem, podle výkřiku Spasitel. Asi se na útěku srazil s hlídačem předních dveří. Smůla.

Někdo vykřikl bolestí, aniž by Rigo něco udělal. Smůla.

Zabiják se ohnal směrem, odkud mohla rána přijít. Ocel se střetla s kostí. Smůla.

Oči už se stačily přizpůsobit tmě a ve svitu měsíce se daly rozeznat obrysy postav. Rigo zaslechl zašustění za svými zády. Vrhнул se na stranu, čepel ho škrábla na rameni. Naslepo kopnul za sebe, zasáhl nohu. Získal tak cenný čas, aby se přetočil a sekl. Ostří proniklo masem, kost křupla. Oběť upadla se zlomenou rukou. Smůla. Anebo spíš rozdíl schopností.

Zbývali tři a Spasitel. Dva už se na Riga hnali, ale posledního neviděl. A ten pitomý kněz byl naštěstí nejspíš v bezvědomí.

Z každé strany útočil jeden, vrah musel rychle ustoupit, aby se dostal ze sevření. Čepelí vykrýval přicházející rány. Bylo to dost nevýhodné ve tmě, kde se nedala dobře odhadnout vzdálenost. Co mu ale zbývalo?

Snažil se držet si útočníky co nejdál od těla. Musel ustupovat a to nebylo snadné. Podlaha byla plná těl a dalšího haraburdí. Nečekaně vyrazil dopředu a vyvedl muže vlevo

z rovnováhy, ten narazil do svého společníka. Druhý šermíř přes něj nemohl útočit. V Rigově levačce se objevila dýka a opět zmizela, tentokrát v břiše soupeře.

Zbýlý bojovník ťal po vrahovi přes umírajícího. Snědý zabiják jen taktak stihl nastavit do rány svou zbraň. Úder byl ale silný a Rigo dostal do obličeje tupou stranou vlastní čepele.

Poroučel se k zemi a to ho zřejmě zachránilo. Přesně v tom místě, kde měl Rigo před zlomkem vteřiny hlavu, prořízla vzduch šavle bojovníka, který se zákeřně skrýval ve stínu.

Bojový mnich se rychle vzpamatoval. Vykopl nohou ze země a trefil útočníka do břicha. Zapotácel se s vyraženým dechem, vrah dostal čas odvalit se od druhého z dvojice. Dostal se na nohy a okamžitě vyrazil jako útočící kobra. Potřeboval to ukončit, při tomhle tempu už mu docházel dech.

Scimitarem odrazil útok zprava, pod druhou zbraní se v otočce sehnul. Bodl nazad a zasáhl muže do boku. Zbyl už jen jeden. Rigo ťal šavlí i dýkou zdola nahoru. Poslední soupeř blokoval šavli, ale dýka mu přejela po zápěstí. Pravou rukou pustil zbraň, zůstala mu v levačce. Hodlal pokračovat v souboji, ale bylo již příliš pozdě. Rigova dýka mu trčela z krku.

Jatka byla u konce, ale to měla být teprve ta méně brutální část.

Nejdřív Rigo zkontroloval, jestli je vážně Spasitel v bezvědomí. Měsíční svit poskytoval dost světla, aby ho vrah poznal. Když se ujistil, že mu zatím neuteče, dorazil všechny, kteří se ještě hýbali. Dělal to s rutinním klidem, avšak ne lhostejně. Smrt mu nikdy nebyla lhostejná. Nesměla být, pak by se stal jen chladným vraždícím monstrem. Smrt nikdy nebyla cíl, vždy jen nástroj. Většinou k odvrácení další smrti, svojí, nebo jiných lidí.

Zabralo mu nějaký čas, než v prvním patře našel lampu a než ji zapálil. Na nadcházející práci potřeboval světlo.

Z jednoho mrtvého stáhl oblečení, kus odtrhl a uvázal svému vězni roubík. Křik by přitáhl nechtěnou pozornost. Zbytkem látky ho uvázal k žebříku. Ruce mu nechal od loktů volné. Ruce člověk nepotřebuje k životu tak nutně jako jiné části těla.

Než se kazatel probral, dopřál si Rigo několik hltů z karafy vína, kterou našel nahoře. Jako člen řádu nesměl, ale teď už to bylo jedno. Ta chuť ho překvapila, nikdy dřív víno neochutnal.

Dobře věděl, že na mučení je nejdůležitější nedat znát slabost. Pro někoho to nebyl problém, byli i tací, kteří si libovali v utrpení druhých. Rigovi to žádné potěšení nepřinášelo. Byla to nutnost. Nepříjemná nutnost.

Napil se ještě jednou a už se začal věnovat Spasiteli.

„Teď se ukáže, jestli jsem ti vybral správnou přezdívku, Velká hubo,“ zašeptal. Dělal to nerad, ale když na to přišlo, byl v přetvařování dobrý. Představení mohlo začít.

Nejdřív byly ty zelené oči plné strachu, čirého děsu. Rigo je donutil křičet, když svému vězni zlomil malíček. Pak s ním ještě zakroutil. Křik byl dost hlasitý i přes kus látky nacpaný v ústech.

„Až budeš chtít mluvit, zakývej hlavou,“ sdělil vrah Spasiteli. „Chci jména tvých mecenášů. Chci každého z toho vašeho podělaného Spolku.“

Sevřel v ruce další kazatelův prst. Ten se slzami v očích horlivě přikyvoval. Rigo to ignoroval. Trhnul rukou a tlumený výkřik následoval okamžitě. Mučitel si musel být jistý, že uslyší pravdu. Pokračoval dál.

Pokračoval a vedl přitom pomalý, klidný monolog. Vyprávěl Spasiteli svou verzi jejich společného příběhu a vysvětloval, proč jednal právě takto. Nedělal to z nějaké škodolibé radosti, ne jako nějaký šílený padouch, ale chtěl jen donutit mučeného, aby vnímal. A možná mu to taky trochu pomáhalo utřídit si vlastní myšlenky, často skryté pod tíhou přicházejících událostí. Postupně to otupilo jeho nechuť k mučení, podvědomě se donutil Spasitele nenávidět.

Rána do hlavy při boji způsobila, že musel několikrát budit svoji oběť z bezvědomí. Znamenalo to zdržení, ale přesto se pozvolna stával Spasitel Rigovým otrokem. Splnil by mu každé jeho přání a řekl by všechno, co věděl. A možná i víc.

A když mu vrah sundal roubík, opravdu to řekl. Několik jmen, některá Rigovi byla známá, jiná, jež nikdy neslyšel. Ještě chvíli pokračoval v mučení. Kazatelovy ruce byly zničené. K nepoznání.

Už z něj nedostal nic. Z hrdého řečníka byla fňukající troska. Rigo však měl, co potřeboval.

Ukončil to jedním tahem nože.

Naházel těla na hromadu spolu se vším, co mohlo hořet. Nechtěl, aby Spasitele někdo poznal. Jistě bude nálezcům jasné, že je mezi mrtvými, ale lidu to nebudou moct ukázat a říct: „Zabili nám Spasitele, zabili naši druhou šanci!“ Přinejmenším budou pochybnosti.

Chvíli na to hleděl bývalý člen bojového řádu zvenku na dům, za jehož okny se mihotaly hladové plameny, a přemýšlel o druhé šanci. Každý by měl dostat druhou šanci, pomyslel si. Stejně jako on. On ji ale nevyužil, neprokázal kazatelův podvod. Sice nebyl přemožen, ale *prohrál*. Ten pocit chutnal velice trpce.

A najednou tu bylo něco, co neznal. Podivný dojem vlastní nicotnosti. Bylo to osamění. Řád, který Riga tak dlouho obklopoval, byl najednou pryč, nechránil ho, neovládal, neomezoval. Náhle si snědý bojovník mohl dělat, co chtěl. Bylo to velice zvláštní.

Zahnal myšlenky na všechny ty věci, jež směl nyní okusit. Zahnal lítost nad ztrátou vlastní cti. Každou chvíli mohl někdo přijít, proto Rigo naposled promluvil k samozvanému Spasiteli zdejšího lidu.

„Z popela jsi povstal, na popel shoř.“

S tím se otočil a vyrazil vstříc dalšímu zabíjení, ale to už je jiný příběh. Byl to konec a zároveň začátek.

* * *

O něco později se v jedné šeré místnosti nedaleko objevil obrys starce. Sedící muž k němu vzhlédl, plný strachu a očekávání. Příchozí se zadíval do míst, kde tma zakrývala oči muže netrpělivě čekajícího na zprávy, pak pronesl drsným hlasem krátkou větu.

„Tví bratři jsou mrtví.“

Adresát zkřivil tvář a vztekem křečovitě zatnul pěsti.

„Zaplatí,“ procedil skrz zuby.

„Ano, Řád zaplatí.“

HOMÉRŮV POLIBEK A JINÁ ROM-ANTIKA

Políbili Homéra
v nadživotní velikosti,
spočinuli ústy na jeho čele,
vyneseni vzhůru v objetí
řeckých bohů,
kteří jim byli nakloněni
až jim viděli do zřítelnic,
nebeských očí, které by smrtelník
za normálních okolností neměl
vidět, aby neoslepl láskou.

Zamilovat se do božské bytosti
není těžké, ale táhnout s ní
je těžší než táhnout
proti rozlíceným hrdlořezům
římské krve; to je vskutku kříž,
jenž vám postaví nad hrobem,
když se jim podaří získat tělo,
aniž by ho římsští řezníci
předhodili vykrmeným lvům
jako příděl v aréně blahoslavených.

Zde nekřtí,
ale znesvěcují
v poctě božího vykoupení.

Vykoupit se životem dělá muže
opravdovými hrdiny,
kteří povstanou před branami Hádovými,
aby jim narostla netopýří křídla,
vzletné obraty jejich těl nabraly vítr,
a svět se nezdál tak malý a temný,
jenom z té výšky, do jaké
(s)padají všichni létavci
v podvečery neřestných úplňků,
zkracujících světy na půle dvou tváří.

Více jak jeden polibek
z Homérových úst,
to už je skutečná romantika
hodna vítězi štěstěny,
ale jak míchá osud kartami,
tak každý dostane to své eso,
které po právu zasluhuje.

(Tomáš Přidal)

David Pravoslav Stefanovič

Boží muž

Tuto povídku bych rád věnoval památce Michaila A. Bulgakova.

Díl první, Jidáš Iškariotský

Dřevo praskalo a oheň občas zasyčel, když do něj skápl tuk z opékaných zajíců. Muži polehávali kolem a naplňovali doupě šumem svých hovorů, tichým klením nad kostkami a hrubým smíchem nad oplzlými vtipy.

Ješua Ha Nocri seděl na svém místě na vyvýšeném kamenném stolci, v koutě vystlaném medvědími a liščími kožešinami. Měl před sebou rozložené své zbraně a zrovna je cídil.

Jidáš z Iškariotu se zvedl od zraněného, blondáka se zjizvenou tváří, a se záupněním si narovnal záda.

„Zatracenej chlad,“ postěžoval si, „skála je jím prosáklá. Zakusuje se člověku do kostí a znemožňuje mu pořádně pracovat.“

Muž si opatrně osahal sešitou čelist.

„Další jizva do sbírky,“ zašklebil se.

„Bacha na to,“ varoval ho Jidáš, „Ještě pár dní si masa neužiješ. Popros Marii, ať ti uvaří nějakou kaši. Jestli se s tím nechceš dělat sám.“

Muž přikývl. „Jasně, Jidáši. Díky.“

Iškariotský pokýval hlavou a vyhledal ve stínech jeskyně Petra.

„Podívej se na nás,“ zavrčel Petr, zatímco mu Jidáš snímal obvazy z pravé dlaně, „Jako jezevci. Nebo hůř. Jako prasata. Tři roky, Jidáši, tři roky a já mám pořád pocit, že jsme tam, kde jsme byli na začátku.“

„To tedy nejsme,“ nesouhlasil Jidáš, „Kolik nás bylo na začátku. A kolik je nás teď. Kdo nás tehdy znal. A kdo se nás teď bojí. Jsme blízko, Petře. Vítězství je na dosah.“

„Tobě se to mluví,“ odfrkl Petr, „se zázraky máš každodenní zkušenost.“

Jidáš sňal poslední kus obvazu. Petr s rozšířenými očima zazíral na svoji ruku. Zkusil zahýbat prsty. Všech pět ho poslechlo. Sevřel je v pěst a s triumfálním výrazem ji pozvedl ke stropu jeskyně.

„Ty jsi vážně zázračný muž, medicinmane,“ řekl a políbil Jidáše na obě líce.

*

„Mělo by je doprovázet zhruba dvacet vojáků. Možná i jeden Pilátův rytíř. Když to úplně nezvoráte, můžeme z toho vyjít beze ztrát a s tučnou odměnou. Pojedou po staré zalémské obchodní stezce, takže musí překročit Havranův vrch. Tady tou soutěskou.“ Ješua bodl prstem do bodu na mapě.

„To vypadá na lehkou práci,“ usoudil Petr.

„To tedy vypadá.“ Ješua na něj upřel svůj pronikavý pohled, „Takže, ty si vezmeš deset mužů a schováte se napravo od stezky. Jan s dalšími deseti budou naproti vám. Já, Jidáš a Marie je zastavíme.“

*

„Nemusíme se snad předvádět,“ naklonil se k němu Jidáš, když ostatní velitelé odešli.

„A proč ne,“ ušklíbl se Ješua a tasil jeden ze svých mečů. Ostří udržované v dokonalém stavu se zalesklo ve světle loučí, „dokud se bavíš, neumíráš, příteli.“

Jidáš vyšel ven, kde našel Marii. Cigánka měla tmavé vlnité vlasy svázané rudou stuhou a oblečená byla jako vždy v loveckém úboru. A jako vždy jí to děsně slušelo. Téměř bez zamíření vypálila a šíp se zabodl přesně do černého pole na stromě zavěšeného terče.

„Dneska jsem ještě neminula,“ pronesla s unuděnou grácií.

„A kdys ty minula, má drahá,“ pousmál se Jidáš a lehce jí sevřel ruku. Vykouznila pro něj nádherný úsměv.

*

Vojáci se zastavili, když se jim do cesty postavil nádherný bělouš, s bojovníkem v bílém rouchu na hřbetě. Na jeho prsním kyrysu se lámaly paprsky slunce. Jako dva stíny se vedle něj zjevili jeho společníci.

„Co sakra chcete?“ Pilátův rytíř se prodral kupředu a změřil si bandity zhnuseným pohledem.

„Vaše peníze, přeci,“ pravil Ješua medovým hlasem.

„A vy tři nás o ně chcete připravit, chápu to správně?“ rozesmál se rytíř.

„Tak jest,“ řekl Ješua.

Zacinkalo pětadvacet tasených mečů. Vojáci na ně křičeli kletby.

„Jidáši,“ sykl Ješua. Jidáš si povzdechl. K čemu tyhle salónní triky...Vojáci náhle obrátili oči k nebi a pobledli. Nic se nezměnilo, ale Jidáš věděl, že nepřátelé právě vidí, jak se na ně snáší sprcha krve. Slabší povahy odhodily meče a začaly plakat.

„Na ně!“ zakřičel Ješua.

„Na ně!“ zakřičel Petr.

„Na ně!“ zakřičel Jan.

A z kopců za nimi se ozvalo další volání do útoku. Rytíř si setřel z obličeje domnělou krev a hrozivě se zašklebil.

„Tak pojď, ty d'áblův synu!“ vykřikl a vrhl se na Ješuu. O vteřinu později mu z pravého oka trčel šíp a on se s nevěřícím výrazem svezl z koně. Petrova a Janova družina se vpotácely na cestu zády k připraveným vojákům, vytlačovány jejich schovanými posilami. Jidáš rychle přemýšlel nad vhodným kouzlem. Marie hledala další cíl. Ješua seskočil z koně, tasil oba meče a ve smrtícím víru se vrhl do boje.

Padli do pasti a museli se z ní dostat.

*

Toho večera měli on a Marie spoustu práce a všeobecná nálada padla pod bod mrazu. Kočár byl samozřejmě prázdný, žádná truhla nacpaná zlatem se v něm neskrývala. Zanechali za sebou přes sedmdesát mrtvol, z toho patnáct vlastních. Devět mužů a jedna žena se z boje vrátili zničení jak duševně, tak fyzicky.

Marie míchala uklidňující lektvary a připravovala masti, Jidáš chodil od zraněného k zraněnému, ovazoval jim rány a přikládal ruce na spánky. Cítily, jak jim předává hojivou sílu.

Petr se krčil v koutě, levou rukou si přidržoval pravou a byl v šoku. Obvazem, kterým mu Jidáš ovázal zbylou půlku pravé dlaně ještě na bojišti, prosakovala krev. Iškariotský se zhluboka nadechl a hledal v sobě poslední zbytky moci. Klekl si k Petrovi a obvaz sundal. Sevřel zmrzačenou ruku do dlaní a zavřel oči. Cítil, že se krev zastavila. Vyslal své volání ke kostem a svalům. Marie mu položila ruku na rameno. Podávala mu uklidňující lektvar. Kývl na ni, aby ho dala zraněnému vypít. Sám se natáhl pro čistý obvaz a dlaň znovu převázal. Petr po chvíli usnul pokojným spánkem.

*

„Jak se zdá, sužuje nás stejný problém, mistře Kaifáši.“

„Souhlasím, Vaše Milosrdnosti,“ lehce se uklonil stařec, jenž rysy své tváře schovával pod kápí.

„Velký Císař je milosrdný. Já jsem krutý a bezcitný,“ zavrčel Pilát Pontský, guvernér Zalému.

„Jak si vládce přeje,“ sklonil znovu hlavu kněz.

Aby ses zadusil tím svým sarkasmem, pomyslel si mrzutě Pilát.

„Mě trápí sprostý bandita, ze kterého se pomalu stává vůdce vlastní armády. Vás zase záškodnický čaroděj. A jak se zdá, jde o jednu a tu samou osobu,“ shrnul.

„Ano,“ odpustil si Kaifáš další poznámky.

„Takže,“ Pilát se odmlčel a zamnul si ruce, „co s tím uděláme, mistře?“

*

Ve snu byl o třináct let mladší, jemu ani jeho nejlepšímu příteli nebrázdily obličej vrásky starostí. Zrovna se spolu s dalšími městskými chuligány skláněli nad sudem s dešťovou vodou.

„Tak co je?“ otázal se už poněkud netrpělivě Ješua. Jidáš si vyhrnul rukávy a tajemně se usmál.

„Naučil mě nový trik. Vejrejte.“ Vnořil ruce do vody a zavřel oči. Tvář se mu zkřivila soustředěním. A zrovna když Petr provokativně nahlas zazíval, voda v sudu začala rudnout.

„Co to...!“ Chlapci odskočili jako jeden.

Jidáš vytáhl ruce, oklepal je a vyžádal si pohár. Jakub mu jej podal. Jidáš ho ponořil do sudu, naplnil a podal Ješuovi. Ten k němu nedůvěřivě přičichl. Jidáš se usmál. Ješua ochutnal.

„Vino!“ vykřikl chraplavě, „Je to vino!“ Chlapci se radostně vrhli k sudu a plnili vše, co naplnit šlo. Do půl hodiny byli všichni strašně opilí.

*

Dva přátelé se potáceli ztichlými zalémskými ulicemi, zavěšeni do sebe a občas jeden nebo druhý něco nesrozumitelného zvolali. Nakonec se usadili na hradbách daleko od běžných strážních stanovišť.

„Ten tvůj Bůh je fakt třída, Jidáši, kamaráde,“ škytl Ješua.

„Pžál bysi... Pžál bych si, abys... abys ho taky poznal.“ Jidášovi se zatočila hlava a málem přepadl dolů do temnoty.

Ješua znovu škytl a usnul mu na rameni. A té noci k němu Bůh promluvil.

*

Jidáš seděl na hradbách, roztržitě si navíjel pramen přítelových vlasů na prst, víno z něj pomalu vprchávalo a on hleděl do tmy plání. Když se na obzoru objevilo slunce, překvapeně zamrkal, měl za to, že ještě neminula ani půlnoc. Jak se vzápětí ukázalo, zřejmě nebyl daleko od pravdy, protože sluneční kotouč osvětloval jen úzký pruh země, ale kolem něj zůstávala neproniknutelná temnota. Jidáš si zastínil oči. A slunce promluvalo.

Zklamal jsi mne, Jidáši, pravilo slunce, dávno nejsi malý chlapec, ale chováš se tak, ba chováš se ještě hůř, využíváš svůj dar k chuligánským kejklům.

Jidáš stydlivě sklonil oči.

Musíš se nad sebou zamyslet. Přemýšlej o tom, jak lépe bys mohl své nadání využít. Možná potřebuješ oporu. Proto jsem dnes promluvil k tvému příteli.

Jidáš měl pocit, že slunce kývlo na spícího tesařova syna.

Rozhlížej se kolem sebe, byla poslední rada slunečního kotouče, než zmizel tak náhle, jak se objevil. Jidáš si opřel hlavu o přítele a probudily ho až paprsky skutečného slunce, stojícího vysoko na obloze.

*

„Dobří lidé!“ Ješua rozpažil ruce v ochranném gestu. Stáli na jakémsi kopečku u Zaléma a kolem nich se tísnily stovky lidí. Jidáš jednoduchým trikem zajistil, aby přítele slyšeli i ti, co přišli poslední... a ti, co se pořád trousili.

Rozhlédl se po davu. Mezi tolika tvářemi, které se nyní s důvěrou a napětím obracely k Ješuoovi, se nepochybně skrývali špiclové – jak chrámoví, tak palácovní. *Přijdou si pro nás dnes? Přijdou si pro nás zítra?*

„Dobří lidé!“ zvolal znovu Ješua, „Poslouchejte! Jak dlouho je ještě budeme muset poslouchat? Cožpak není jasné, že jejich vlastní bohové se od nich odvrátili? Nechali město na pospas neúrodě a nákaze!“ Z davu se ozvaly pobouřené výkřiky.

„A co udělal guvernér, ptám se! Vyslal snad žádosti o pomoc do jiných císařských provincií? Pozval snad medicinmany, aby nám ulehčili v našem údělu?“

„Máme tebe!“ vykřikl mladík se zjizvenou tváří v první řadě. Výhruzně pozvedl svou hůl k nebi.

„Máme tebe!“ vykřiklo několik dalších a celý dav se pohnul o pár kroků směrem k nim.

Mají Ješuu, pomyslel si Jidáš.

*

Jidáš se s trhnutím probudil. Zjistil, že leží na přítelově klíně a že Ješua hledí daleko do pláně, ponořen do hlubokého zamyšlení. Posadil se a Ješua na něj pohlédl. V očích měl najednou slzy.

„Jidáši, můj nejdražší příteli. Měl jsi pravdu. Staří bohové tento svět opouštějí. Ale tvůj Bůh, *naš Bůh*, zůstane s námi.“

Jidáše jeho slova hluboce zasáhla.

„Nemluví z tebe víno?“ usmál se křivě, ale nedokázal zakrýt, jak je dojatý. V mysli mu znovu vyšlo noční slunce.

„Viděl jsem veliké neštěstí,“ řekl Ješua, „ženoucí se na toto město. Hlad a nemoci. Smrt. Zlé lidi, lpící na starých tradicích. Dostali jsme na tomto světě úkol, Jidáši. Ty a já.“

Jidáš se rozplakal a padl příteli do náruče.

*

Tehdy se Zalém blyštěl zlatem. Nebylo v něm chudých, aspoň to tvrdili. Samozřejmě to nebyla tak úplně pravda, ale zároveň bylo tolik zalémských obyvatel blahobytných a štedrých, že nikdo doopravdy netrpěl nouzí. Lidé neměli důvod stěžovat si na staré bohy, natož jim nedůvěřovat.

Ale k Jidášovi promluvil nový Bůh a řekl mu, že vláda těch starých končí. Jidáš nechápal, co si s tím má počít, dokonce o tom ani nemohl mluvit. Ale pak ho Bůh naučil činit zázraky. A Jidášovi přátelé mu začali naslouchat.

*

Nového velmistra řádu, ctěného Kaifáše, neměl nikdo v lásce. Ti, co ho znali osobně, mu vyčítali, že je zamlklý, věčně nevraživý a podivínský. Ti, co ho osobně neznali, mu vyčítali nepřízeň bohů, která se začala projevovat krátce po jeho příjezdu do Zaléma.

První i druhá skupina mu ale křivdily, alespoň z počátku. Kaifáš se všemožně snažil, aby získal zpátky vlídnost bohů, kteří zjevně shledali Zalém nečistým. V prvním roce bouří a katastrofální neúrody se pokusil zvrátit směřování osudu. Kouzlo mu nevyšlo. Všech deset pomocníků skončilo roztrháno a rozeseťo po stěnách sklepení. Sám Kaifáš přežil jen díky síle mnoha ochranných amuletů, kterými byl ověšen.

I ta ale najednou vyprchávala. Velmistr řádu, nejvyšší kněz panteonu bohů a svého času mocný kouzelník nebyl brzy schopen ani té nejjednodušší magie. Na Zalém se snášela tma a Kaifáš se zachmuřil.

Vynořili se proroci nových světů. Jedni volali po potopě, druzí po pekelných ohních a další po Kaifášově hlavě. S císařským pověřením dorazil nový guvernér, vysoký, s přísným čelem a blýskavýma očima.

Pilát Pontský pohlédl na město, jež mu bylo svěřeno, a vyjádřil nejvyšší nelibost, když spatřil pomalý rozklad, mizící zlato a davy nespokojených. Pilát Pontský zavedl vojenskou diktaturu.

A zalémský lid začal volat po Mesiáši.

*

Když se ve městě objevil ten pekelník v kněžském rouše a věci začaly jít z kopce, Ješua s Jidášem poznali, že nadešel jejich čas. Čas seznámit lid s existencí Boha, který napraví, co nepřízeň těch starých vzala.

Ani do té doby nezaháleli. Ješua v sobě objevil vášeň pro kontaktní boj a během let výcviku dosáhl nevidaného mistrovství. Místo štítu používal druhý meč, a protože ovládal obě zbraně se stejnou precizností, byl smrtelným protivníkem. Sám sebe považoval za božího bojovníka. S Jidášem vedli dlouhé noční debaty. Cítili vítr změn a Jidáš říkal, že láskou je překlenou. Ješua čistil své zbraně a vysvětloval příteli, že ač ho to samotného netěší, změny s sebou přináší krev a bolest. A na ty je lepší se připravit. Samozřejmě měl pravdu. Protože Ješua měl vždycky pravdu.

Ukázalo se, že stará parta se nerozpadne ani pod vlivem nových okolností a Petr, Jan, Jakub a další přijali víru v nového Boha a stali se Ješuvými a Jidášovými prvními společníky na cestě k zítřku.

*

„Chyťte ji! Chyťte tu mrchu!“

Velitel stráže sotva popadal dech a tváře mu zbrunátněly. Navíc mu padaly kalhoty. Zuřivě zaryčel, jednou rukou chytil natržený opasek, druhou mával na lidi kolem, kteří se ve většině případů zcela hrdla smáli.

„Tak pohněte prdelí!“ zakřičel na vojáky, kteří kolem něj zrovna probíhali, „Bohové!“

Mrštná cigánka se propletla davem na tržišti a pohrdlivě se otočila na velitele, supícího na druhém konci rynku. Do něčeho vrazila a dopadla na zadek. Dva vojáci na ni shlédli a zasmáli se.

„Máme ji!“ vykřikl jeden a pokusil se ji drapnout. Cigánka vyskočila a vrhla se do uličky, otevírající se za stánkem. Prodavač jí umožnil nepatrný náskok, když začal křičet na vojáka, který mu převrhl mísu s rybami. Zabočila do otevřeného dvora. Za těžkým závěsem, který napůl zakrýval jeden z dveřních otvorů, plápolal oheň. Žena se zaposlouchala. Vojáci dupali uličkou. Prosmýkla se pod závěsem a ocitla se ve společnosti zhruba deseti mužů. Kromě jednoho měli na sobě všichni tmavé hábity a byli špinaví od popela. Ten jeden byl oblečen v bílém rouchu, dlouhé zlatavé vlasy mu splývaly na ramena a ostatním zrovna něco zaníceně vykládal. Cigánka prudce vydechla. Pohledy všech v místnosti se upřely na ni.

„Prosím. Schovejte mě,“ zašeptala. Blankytný pohled muže v bílém se jí zavrtil hluboko do duše. Kývl. Jeden z jeho společníků vyskočil, chytl ji pod paží a odvedl do vedlejší místnosti, kde ukázal na hromadu pytlů. Žena se za nimi skrčila.

O pár úderů srdce později se na dvoře rozlehly kroky vojáků. Dva z nich odhrnuli závěs a nahlédli do místnosti.

„Hej vy, chuligáni!“ zavrčel jeden a upřel pohled na Ješuu, „Viděli jste tu ženskou? Cigánku?“

„Kdy?“ otázal se Ješua medovým hlasem.

„Teď, pro bohy!“ vyprskl voják.

„Nikoli, pane. Žádnou ženu jsme neviděli.“

„Až příliš dlouho,“ dodal Petr a muži vyprskli smíchy. Voják sprostě zaklel.

„Parchanti.“ Odplivl si do prachu a závěs spustil.

„Hledejte, krucinál!“ rozlehl se dvorem hlas velitele, „Vy, běžte dál!“

*

Když jejich hlasy odezněly, cigánka se vrátila k ohni. Poklekla u Ješuy a políbila mu lem roucha.

„Děkuji vám.“

„To nestojí za řeč, krásná cizinko,“ usmál se Ješua, „Pověz, jak se jmenuješ?“

„Matka mi říkala Marie, otec Magdaléna. Tak nějak,“ odpověděla.

„Já jsem Ješua,“ podal jí ruku. „Toto jsou mí přátelé. Jidáš, Petr...“

Vyšlo najevo, že Marie přijela do Zaléma jako dítě se svou kočovnou rodinou. Když její otec nesehnal žádnou práci, musela se uchýlit ke krádežím a v tomto pouličním umění dosáhla pravého mistrovství. Ještě později, v neklidných časech, se ukázalo, že je výborná lučištnice.

Pro její krásu a temperament pro ni měli slabost všichni členové Ješuoovy družiny, ale ona tíhla ke svému hrdinovi v bílém rouchu.

*

Ukázalo se, že Ješua má přirozené nadání pro jednání s lidmi. Vždy stydlivý Jidáš proto přenechal šíření jejich myšlenky na něm a z Ješuy se přirozeně stal vůdce, ke kterému lidé vzhlíželi tím víc, čím hůř se jim vedlo.

Když začaly povážlivě docházet zásoby a město hladovělo, chodili Ješua a jeho společníci mezi lidi a nabízeli jim chléb. Ha Nocri držel jediný bochník a ten díky Jidášovi nikdy nedošel. Lidé jim děkovali a líbali jim dlaně.

Když vypukla nákaza, začali chodit mezi nemocné. Ješua je držel za ruce a Jidáš jim mnul spánky. Nakaženým okamžitě klesala horečka a během pár dní se jim zacelily hnisavé rány a vrátila se jim červeň do tváří.

Uzdravení nemocní je začali následovat, kamkoli chodili. Šířili po městě zprávu o zázračném léčiteli v bílém rouchu – zázraky jaksi samozřejmě přikládali Ješuovi, protože to byl on, kdo k nim hovořil o Bohu, držel je za ruce a dodával jim odvahy. Jidáš mu řekl, že je

to tak správné, protože lidé potřebují jediný vzor, dostatečně silný, aby k němu mohli upínat své naděje. A že to, co pro ně Ješua dělá, je stejně víc, než jakákoli kouzla.

*

Kaifáš rázoval po komnatě, ruce složené za zády, hlavu hluboce skloněnou. Po čele se mu valily bouřkové mraky.

„Tak já už ani kouzly nezapálím svíci a tenhleten...“

„Ha Nocri, pane, Ješua. Tesařův syn,“ přispěchal mu na pomoc kněz.

„Tenhle Ha Nocri léčí malomocné, sytí hladové, jak jsem slyšel, jediným bochníkem chleba...“

„A co hůř, pane...“ ozval se kněz.

„Já vím! Já vím, krucinál!“ rozkřikl se Kaifáš, „Prohlašuje se za proroka nového Boha! Ach bohové, což jste nás opravdu opustili?“ zahrozil pěstmi stropu.

*

Guvernér Zaléma Pilát Pontský ležel na lehátku na terase svého paláce a hleděl vstříc valící se bouři. Blesky se mu odrážely v očích.

Ze stínů sloupoví se jeden oddělil a přistoupil k vládci. Sňal si kápi a odhalil tak urozené rysy muže zhruba čtyřicetiletého, s pichlavýma očima.

„Buď zdrav, guvernére. A sláva velikému Císaři.“

Pilát mávl rukou.

„Posaď se, věrný Afranie. Jaké noviny mi přinášíš?“

„Lid si povídá o velikém proslovu, který bude zítra mít ten podvratný živel, Ha Nocri. Na ulicích se otevřeně mluví o nenávisti k tobě, odpusť, vladaři.“ Velitel palácové tajné služby sklonil hlavu. Pilát si odfrkl.

„A ten rebel, Ha Nocri, je v tom podporuje?“

„Obávám se, že ano, vladaři.“

„Pak ovšem budeme muset něco udělat, než se nám situace v tomhle bohy prokletém městě zcela vymkne z rukou.“

„Jsem téhož názoru, vladaři,“ uklonil se znovu Afranius.

„Zatracená práce,“ zavrčel Pilát, „Vino!“ Zvedl ruku s pohárem a vzápětí přispěchal sloužící, aby ho naplnil.

*

Lidé v zadních řadách spustili povyk a panika se rychle rozšířila až do středu kruhu. Jidáš se zahleděl k městu. Na cestě u Západní brány se zvedal oblak prachu.

„Vojáci!“ křičeli lidé. Většina se jich rozprchla do okolí, někteří zamířili po cestě zpátky do města, neboť správně tušili, že vojáci je v honbě za svou kořistí nechají být. Pár desítek lidí ale zůstalo, pozvedli hole a praky a zvolali hněvivými hlasy:

„Smrt Pilátovi! Smrt veleknězi! Bůh s námi!“

Ješua položil ruce na jílce svých mečů. Marie založila šíp a vyčkávala, strnulá jako socha Spravedlnosti. Jidáš složil hlavu do dlaní.

*

Zuřivost a víra jim umožnily odrazit první nápor vojska téměř beze ztrát. Náhle bylo průzračně jasné, že Ješua měl pravdu. Nový řád musí být pokřtěn krví. Vypukla válka. A jelikož na ni nebyli připraveni, museli se stáhnout, uprehnout a ukrýt se. Tak začal jejich boj proti vládcům města Zalém.

*

Po tři roky se ukrývali v okolí Zaléma a bojovali za svou věc. Během těch let dokonale poznali tamní kopce a lesy, což jim umožnilo skrývat se a útočit ze zálohy. Lidé z města se k nim trousili, jednotlivě i po skupinkách, někteří s upřímnou vírou, mnozí proto, že jim bylo jasné, že Ješuaova družina se svým přístupem k vojenským zásobám je na tom lépe než obyvatelé zbídačeného města.

Během těch tří let se všichni změnili. Ješua dospěl k názoru, že je třeba shromáždit dostatečnou vojenskou a ekonomickou sílu a poté srazit velekněze a guvernéra na kolena, zbořit chrám mrtvých bohů a dát město lidu. Poté měl na ně Bůh shlédnout milostivým zrakem a zajistit bohatou úrodu a konec umírání.

Jidáš přivykl krveprolití a nenávisti. I když každý večer strávil hodinu či dvě meditací a modlitbami, prosil Boha hlavně o to, aby mu vlil do žil novou sílu a on mohl dál uzdravovat zraněné a pomáhat Ješuaovi v boji svými kouzly. Snažil se věřit, že cíl, ke kterému je vede Ješua, je správný, protože k němu přeci Bůh také promlouval.

Petr a další prohlašovali, že je lepší bojovat, než pomalu chcipnout ve městě.

A Marie stále milovala Ješuu.

Intermezzo, Kronikář

„... a ‘udeří-li tě někdo, nastav mu i druhou tvář’, tak pravil náš Pán, Ježíš Kristus, těm, kteří mu naslouchali. A chléb a víno mezi ně dělil rovným dílem a i toho posledního žebráka zval svým bratrem. Netušil...“ Kněz se odmlčel a rozhlédl se po semináři. Posluchači v prvních řadách mu s rozzářenýma očima viseli na rtech. Vzadu ve stínech jich několik spalo. Kněz si pohoršeně odfrkl a stočil zrak k poslednímu chlapci, krčícímu se u okna. Po celou dobu něco zuřivě sepisoval a ani jednou nezvedl hlavu. Tak je to správně, usmál se přednášející, příběh Pána potřebuje věrné kronikáře, kteří ho předají příštím generacím...

„Netušil,“ navázal na přetrženou nit myšlenek, „že si na prsou hřeje hada, který ho brzy prodá za trochu mrzkého mamonu.“

Díl druhý, Ješua Ha Nocri

Paprsky ranního slunce byly žhavé jak samo peklo. Poprvé po letech se odrazily od střech města Zaléma, ač ty pokrývaly jen žalostné zbytky někdejší zlaté krásy. Odrazily se také od kopí a mečů, od zbrojí a postrojů. Odrazily se v odhodlaných pohledech mužů.

Nikdy nedobyté město se ocitlo v obležení. Přesto nevypukl zmatek. Ulice byly téměř liduprázdné. Muži poslali ženy a děti do hor a sami teď stáli na pláni, na sobě barvy obléhatelů. Přišli si vzít zpátky své domovy. Z hradeb na ně shlíželo císařské vojsko – Pilátovi cizáci, kterým na prastarých budovách, na uličkách, v nichž nepřítel vyrostl, pranic nezáleželo. Situace nemohla být absurdnější.

Ješua Ha Nocri na svém bělouši popojel před své muže.

„Boží bojovníci!“ zahřímal, „Prašiví psi, sloužící mrtvým bohům, budou dnes poraženi na hlavu! Bijte se za lepší zítřky! Ve jménu Boha, našeho Otce!“

„Ve jménu Otce!“ zvolali muži jako jeden. Jidáš sepnul ruce v modlitbě. Marie si posunula toulec. Petr se křivě šklebil a mával mečem.

„Krev prasat potřísni naši zem, ach Bože. Budeme pít,“ zavrčel drsně.

Ješua pozvedl meč a slunce ho přetvořilo v stříbrnou zástavu vítězství.

„Kupředu!“

Pohnuli se.

*

„Kolik krve musíme ještě prolít, příteli?“ zeptal se Jidáš a upil vína.

„Kolik bude potřeba,“ odvětil prostě Ješua a v záři ohně si prohlížel čepel zbraně. Na chvíli se zamyslel, než usoudil, že svému nejvěrnějšímu zřejmě dluží lepší odpověď.

„Ten večer tehdy na hradbách,“ opřel se a ponořil se do vzpomínek, „mi Bůh řekl, že to nebude lehké. Řekl mi, že se nesmím vzdát. Že se nám do cesty postaví mnoho překážek, ale že musíme vytrvat. Řekl mi, že kdybys zapochyboval, já nesmím.“ Sevřel Jidášovo rameno. „Dokud nezvítězí pravda, musíme bojovat, příteli.“

„Ale tolik krve...“ namítl Jidáš, „Nikdy přece nemluvil o krvi!“

Ješua pokrčil rameny.

„Tehdy ne. Od té doby se mi neozval. Musím dělat svá vlastní rozhodnutí.“

Jidáš vytřeštil oči, ale neřekl nic. Nebylo co říct. To co se dělo, se už nedalo zastavit.

*

Slunce zapadalo a na pláni se stále bojovalo. Dlouhé, dlouhé hodiny vraždění ve jménu Boha a... bohů? Věřili vojáci se sveřepými tvářemi, že za nimi stojí prastará síla, k níž v hlubinách svého paláce vzpínal ruce stále slabší Kaifáš? A potřeboval nový Bůh tolik krve? Tolik obětín? Jidáš se přesvědčoval, že to oni, bohové Chrámu, se snaží skrze tuto bitvu nabrat sil.

Velekněz! Musíme se zbavit velekněze!

Myšlenky mu vířily hlavou jako splašení duchové, dávno neměl sílu kouzlit, a tak jen ze setrvačnosti obcházel raněné, měnil jim obvazy a mnohé z nich posílal s uklidňujícími slovy k Bohu.

Ani Ješua netušil, že se do města dostalo tolik vojáků. A i jinak se Pilát činil, obrana byla lepší než kdy dřív, strážní věže se tyčily opraveny a obránci metali do řad útočníků oheň. Po těch hodinách mnozí umdlávali a padali mezi mrtvé. Ha Nocri konečně zavelel k ústupu. Na krvavou hostinu se snesla noc a krkavci.

*

Jakmile se Jidášova hlava dotkla mechu, upadl do hlubokého nevědomí. Netušil, jak dlouho trvalo, než ve všeobjímající temnotě opět pocítil sám sebe, ale musely to být roky, možná stovky let. Necítil vlastní váhu, vlastně se vznášel a všechny jeho smysly byly ostré jako čepele Ješiových mečů. Myšlenka na přítele ho šlehla jako bič a pohnula jím kupředu. To, co zprvu považoval za nepatrnou skvrnu na jinak dokonale černém nekonečnu, se stále zvětšovalo a ukázalo se být jasným světlem, průchodem, snad tunelem. Celá Jidášova bytost směřovala k tomu tunelu, letěl a kolem něj se začaly míhat hvězdy.

Ocitl se v oblacích.

Byl neviděným pozorovatelem, součástí vzduchu, těžko rozeznatelným chvěním mezi kotoučící páry. Mraky, které se hnaly pod ním, byly řídké a skrze ně viděl zemi, pláň, která nikde a nikdy nekončila. Tam dole se něco třpytilo, nepatrná tečka, jako když se zlatý špendlík ztratí mezi vlákny koberce. Než se ale Jidáš odhodlal klesnout níž a prozkoumat to, ohlušující zahřmění ho vyhnalo do skrytu vyšších vrstev mraků. Na pláni se shromažďovaly bytosti a i ze svého stanoviště Iškariot poznal, že jsou obrovité, mnohem, mnohem mohutnější než nejvyšší věže Zaléma.

Pod ním se zjevila jediná, v podobě mohutného muže, s vlasy a vousy divoce se ježícími, každým z nich zvrácením délky bájných mořských hadů. Stál ve válečném voze, zdobeném kovy a slitinami, o jakých Jidáš nikdy neslyšel, jeho oři byli ztělesněním dokonalé síly a vášně. Obr potěžkal své kopí a se zachmuřeným výrazem přehlédl řady svých protivníků. Těch byly desítky, nejdřív démoni a bůžci a za nimi oni, dosahující téměř výšky svého soupeře... s očima černýma jak nejzlovolnější zoufalství, Smrt, s pletí probouzející neuhasitelnou touhu, Lásku, a další. A další.

Nepatrná třpytící se tečka se ocitla v sevření armád, připravujících se na střetnutí. Jidáš se vrhl dolů dřív, než si stačil připustit hrůzu, která jím cloumala. Vystoupily před ním věže, křivolaké uličky a palác. Střechy zdobené zlatem. Zalém.

- *Kdo jsi? Odkud přicházíš? Co hledáš?*
- *Jsem Světlo. Nabízím mír a blahobyť.*

*

Kalné ráno si hledalo cestu mezi listovím a mrchožrouti se hádali o zbytky hostiny. Jidáš vyhledal přítele, který seděl na skalním výběžku a hleděl do hloubky lesa.

„Tak to říkal?“ zeptal se Ješua, když mu Jidáš vyložil svůj sen.

„Přesně tak,“ přikývl Iškariot.

„Pak je to znamení, že musíme zdárně dokončit, co jsme začali, přáteli. Musíme vytrvat.“

„Ale...“

„I Bůh bojuje,“ přerušil přítele Ješua, „sám jsi to viděl. Nemůžeme ho v tom nechat samotného.“

Napravo od nich zachřestil kamínek a oba se prudce ohlédli, ale zpoza zákrutu se vynořila pouze Marie. Když je uviděla rozmlouvat v záplavě ranního slunce, které se i teď, když byly slepené krví, přelévalo v Ješuoových vlasech, sklopila oči. Jidáš, aniž by si toho byl vědom, lehce zrudl. Odkašlal si, postavil se a oprášil si kolena.

„Půjdu se podívat na muže,“ řekl a neurčitě mávl rukou. Prosmýkl se kolem Marie a sestoupil do ležení.

Cigánka odložila luk a usadila se Ješuoovi k nohám. Vnořil jí ruku do vlasů a společně se dívali, jak se slunce vynořuje z mlžného oparu a zahajuje svou denní pouť.

*

I Bůh bojuje, pravil Ješua. Ano, to je nepochybně pravda. Co se stane, když lidé ztratí víru ve své bohy? Přestanou existovat? Zeslábnou tak, že je snadné je zašlápnout jako šváby? Kdo jsi, Bože?

*

O hodinu později se nad městem vznesl posměšný křik. Vojáci na hradbách bušili kopími do štítů a vysmívali se stromům, které na ně němě hleděly z opačné strany pláně. Ješuoovi muži se s vrčením a kletbami vynořili z jejich stínu.

„Jen pojďte, bezvěrci! Ukážeme vám, kdo jsou praví bohové!“ křičeli vojáci, mnohem uvolněnější než předešlého dne.

„Bůh s námi,“ zamumlal Jidáš.

Vypukl druhý den bitvy o Zalém.

*

„Musíme zabít velekněze,“ řekl Ješua, „Nalomit sílu jejich bohů.“

„Jak to chceš provést?“ zavrčel Petr a odplivl si do plamenů. Ješua se zahleděl na své nejvěrnější, jednoho po druhém.

„Jeden z vás mě musí zradit,“ odvětil.

„Cože?! Jak?“ Jidáš samým překvapením vyskočil.

„A myslím, že vyberu tebe, příteli,“ pousmál se Ješua. Iškariot se opět posadil, ve tváři přihlouplý výraz šoku.

„Je to jednoduché,“ rozvíjel Ha Nocri, „Pod pláštěm noci vklouzneš do města, dostaneš se ke Kaifášovi a nabídneš mu moji hlavu. Při té příležitosti ho musíš zabít. Pomocí svých kouzel se pak dostaneš ven.“

„To... to zní věru jednoduše,“ vykoktal Jidáš. Petr a Jan ho povzbudivě poplácali po zádech.

*

Zbytek večera strávil Jidáš v modlitbách. Pak přes sebe přehodil tmavý plášť a s jeho a boží pomocí se skrze stíny dostal až pod zalémské hradby. Tam sňal kápi a ze záňadří vytáhl kus bílé látky.

„Hej!“ zavolal tiše, „Vy tam!“

Světlo pochodně nad ním se zastavilo a objevila se hlava vojáka držícího stráž. Jidáš zamával bílou.

„Vytáhněte mě nahoru!“

Voják se zaklonil a na kohosi zavolal. Brzy se objevily další dvě tváře.

„A proč bychom tě neměli rovnou zabít?“

„Musím mluvit s mistrem Kaifášem. Jde o Ha Nocriho!“

„Přišels nám ho snad zradit?“

„Budu mluvit jen s veleknězem,“ odsekl Jidáš. Vojáci mu po krátké poradě shodili dolů lano a vytáhli ho.

Jakmile se vyplazil na hradby, surový kopanec ho srazil k zemi a jeden z vojáků mu zkroutil ruce za zády.

„Tak jdeme,“ zavrčel, „A žádný podrazy, špíno.“ Vytáhli ho na nohy a postrčili směrem do města.

*

Jidáš nikdy neviděl své rodné město tak prázdné. Všichni vojáci se tísnili na hradbách, v kasárnách pod nimi, anebo hlídali palác a chrám. Černá okna zívala do ulice, po dvorech se prohánělo posledních pár zatoulaných psů, kteří dosud unikali chutím vojáků, stánky na tržišti, přes které přešli, stály napůl zbořeny a pokryty pavučinami a z ulic se již téměř vytratila vůně života.

Vojáci ho surově pohodili na schody k nohám chrámové strážě, zasalutovali a na kývnutí velitele se vzdálili.

„A ty jsi co zač?“ sklonil se muž k Jidášovi.

„Společník Ješuy Ha Nociho,“ odvětil Jidáš, zatímco se pomalu a nejistě zvedal, „Zrádce,“ dodal poté, co nasucho polkl.

„To je a ty nepochybně taky,“ zašklebil se velitel, „Co chceš, trhane?“

„Mluvit s veleknězem.“

Všichni na schodišti se srdečně rozesmáli.

„Můžu vám Ješuu vydat,“ pravil Jidáš s vážnou tváří. Velitel zpozorněl.

„Nechme to posoudit mistra Kaifáše. Měl by ses naposledy pomodlit ke svému Bohu, bezvěřče.“ S těmi slovy Jidáše nakopl a postrčil směrem dovnitř.

*

„Mistře.“

Jidáš s největším sebezapřením padl na kolena a hluboce se poklonil směrem k veleknězi. Před dveřmi modlitebny ho samozřejmě prohledali a Jidáš se musel hodně ohánět, aby ho za nalezenou dýku na místě nezabili. Teď si nadával, že byl tak naivní a bral si ji. Kromě toho horečně přemýšlel a nenalézal žádnou možnost, jak splnit zadaný úkol. Nejen, že se modlitebna hemžila vojáky – s těmi by si ještě poradil, ale Kaifáš vůbec nebyl bezmocí

svých bohů zlomený stařec, jakého si představoval. Tyčil se před ním, s plamenem v očích, ověšený kouzelnými amulety a vítězoslavně se usmíval.

Nabírají na síle, pomyslel si Jidáš, prohráváme.

„Jmenuji se Jidáš,“ pokračoval, „z Iškariotu, pane.“

„Jidáš Iškariotský,“ zaburácel velekněz panteonu bohů hlubokým hlasem, „Vskutku. Ten malý přítelíček našeho zrádce. Jeho co? Kněz? Poskok? Milenec?“ Rozesmál se a vojáci i řadoví kněží s ním.

Jeden z vás mě musí zradit, pravil Ješua. Jidáš v sobě pátral po boží síle a přemýšlel, které z jeho kouzel by mu mohlo pomoci. V mysli se mu zjevilo gigantické bojiště, které navštívil ve snu. Jak to tam asi vypadá? zeptal se sám sebe. Zjevně ne dobře. Tohohle parchanta nedokážu zabít. Ne teď a tady.

„Jak jste správně poznamenal, mistře,“ vypravil ze sebe přiškrceným hlasem, „mám k němu ze všech nejbliže. Pomohu vám ho dostat.“

„Jak?“

Jidáš pokrčil rameny.

„Mohu ho vylákat v dohodnutou dobu na dohodnuté místo, například.“

Kaifáš si prohrábl plnovous.

„Proč?“

„Tohle... tohle krveprolití zašlo už příliš daleko, mistře. Nedokážu se dál dívat, jak mí přátelé umírají, jak mé milované město pustne. Ješua ztratil kontrolu sám nad sebou, pane,“ vychrtil Jidáš. Velekněz se zašklebil.

„To zní dobře. Tak poslouchej, špíno. Ty nám vydáš zrádce a já ti udělím milost a navíc ti vyplatím... řekněme třicet zlatých.“

Jidáš bezděky zatajil dech. *Takové bohatství!*

„Jste příliš velkorysý, mistře.“

Velekněz se opět rozesmál.

*

Vojáci ho spustili z hradeb a začali ho ostřelovat úlomky kamenů.

„Utíkej, zajíci! Utíkej!“ křičeli za ním a chechtali se.

*

Kaifáš dorazil do paláce a zjistil, že ani vládce Zalému nespí. Válel se na lehátku na terase a čemusi se od srdce smál. Na druhém lehátku seděl ten jeho strašidelný poskok Afranius a uždibával víno.

„Guvernére,“ kývl Kaifáš hlavou na pozdrav.

„Veleknězi,“ zašklebil se Pilát, „Posaďte se u nás, přáteli,“ dodal a mávl na sluhu.

„Nesu dobré zprávy,“ řekl Kaifáš.

„Další?“ zachechtal se Pilát. Afranius se pousmál. Kněz si odkašlal.

„Přihlásil se mi Ha Nocriho přítel, Jidáš z Iškariotu. Pomůže nám ho dostat.“

Pilát spráskl ruce a spokojeně si je protřel.

„Výborně, výborně! Ačkoli myslím, že to ani nebude potřeba.“

Na Kaifášův tázavý pohled sáhl po svitku, který dosud ležel na stole, a podal mu ho. Velekněz ho rozmotal a četl. Po chvíli zvedl hlavu a zeširoka se usmál.

„Bohové jsou s námi,“ prohlásil a zavdal si vína, které mu sluha nalil.

*

Když se Jidáš vrátil s nepořízenou, nezbyvalo, než povzbudit upadající morálku mužů a bojovat dál. Síly byly zatím vyrovnané, ba Ješua měl dokonce pocit, že začínají mít navrch. Ale bitva se táhla příliš pomalu a nepřinášela ani dočasné výsledky.

Kolem poledne náhle vypukl mezi muži povyk.

„Ješuo! Ješuo!“ Petr se prodíral ke svému veliteli, v očích hrůzu. Když dorazil k jeho bělouši, ukázal mlčky za sebe. Ješua si zastínil oči a pohlédl do dáli. Brzy poznal, co má Petr na mysli. Slunce se tam lámalo na něčem, co by mohla být hladina jezera, kdyby se tam nějaké nacházelo.

„Vojáci,“ vydechl Ješua. A vskutku, k Zalému se kvapem blížily dvě kohorty římské třinácté pěší legie, jak potvrzoval dopis, který Pilát předešlého dne ukázal Kaifášovi.

„To je konec,“ vydechl Ha Nocri a svěřil paže s meči.

V tu chvíli se otevřela velká zalémská brána a všichni obránci vypochovali ven, v čele s Pilátem Pontským na bojovém voze.

„Ústup!“ zakřičel Ješua, „Ústup!“

*

Před prvními stromy se zastavili a pustili se do Pilátových vojů. Strhla se krvavá bitka.

„Váš Bůh je mrtev!“ řval Pilát ze svého vozu, zatímco stínal jednoho občana svého města za druhým. „Mrtev!“ Marie po něm vystřelila, ale šíp se odrazil od jeho helmy.

Země se rozduňela pod tisícovkou kroků.

„Císař! Císař!“ nesl k nim vítr provolávání vojska. Ješuoovi muži začínali panikařit. Jeho velitelé se kolem něj semkli.

„Musíme jít, přáteli,“ zatahal ho Petr za rukáv a vyprskl kletbu za muže ze své jednotky, kteří odhodili zbraně a rozběhli se k městu. Ješua se jako ve snu nechal stáhnout z koně a odklopýtal mezi stromy.

„Schováme se v kopcích,“ říkal Petr. V zorném poli se mu objevil Jidáš. Tvářil se na smrt vyděšeně.

„Neschováme se, Petře,“ slyšel ho Ješua naříkat, „Teď už ne!“

Zrak a sluch se mu opět zostřily.

„Má pravdu,“ řekl a pustil Petrovu paži, „Neschováme se. Bože!“ Otočil se a vyrazil zpátky na pláň.

„Ne!“ vykřikli Petr s Jidášem současně.

*

Nesmí být poražen! zahřměl Jidášovi v hlavě mocný hlas. *Nesmí být poražen!*

Nesmí padnout. Jeden z vás. Zrada. Bitva. Víra.

Myšlenky mu vířily hlavou, bez ladu a skladu, a jeho nohy byly rychlejší než hlava.

*

Jidáš přiskočil k Ješuoovi a dříve neznaným pohybem kolem nich rozprostřel kouzlo. Petr se k nim vrhl, ale zarazil se o neviditelnou překážku.

„Příteli.“ Jidáš sevřel Ješuvu ruku. Ješua se otočil. Jejich pohledy se střetly a oba pocítili přítomnost Boha.

„Musíme zvítězit, Jidáši. Není jiná možnost,“ zašeptal Ješua.

„Zvítězíme,“ odpověděl Jidáš. Nahmatal rukojeť dýky, a zatímco jednou rukou svíral přítelovu paži, druhou ho vši silou udeřil do zátylku. Ha Nocri se mu sesul do náručí, upuštěné meče zazvonily na kameni.

„Odpusť, příteli,“ zašeptal Jidáš skrze sevřené hrdlo. Svět se rozpil v slzách.

*

Když vyslaná část třinácté pěší legie dorazila k hradbám města Zaléma, nebylo už proti komu bojovat. Lidé i ve svém děsu udělali jedinou moudrou věc, kterou udělat mohli – využili otevřené brány a rozběhli se zpátky do svých domovů. Guvernér přece nebude chtít vládnout městu bez obyvatel. Potrestá vůdce vzpoury, ale obyčejné lidi nechá na pokoji.

*

Jidáš kráčel ulicí města, v náručí Ješuu Ha Nocriho, kolem sebe štít pulzující energie. Někteří lidé před ním prchali, jiní po něm pokřikovali. Přilétlo několik kamenů, ale odrazily se od seslaného kouzla. Prošel kolem zkoprnělých chrámových stráží a zastavil se, až když našel velekněze panteonu bohů. Pak zrušil kouzlo a složil Ješuu na zem.

„Co to sakra bylo?“ obořil se na něj Kaifáš, když se vzpamatoval z překvapení.

„Ha Nocri se tou clonou pokusil ochránit, mistře, aby mohl uprchnout. Ale dostal jsem se k němu dřív, než se stačil uzavřít.“

„Nechápu, proč jsi ho nenechal uprchnout a nezmizel s ním,“ zavrčel Kaifáš, „Toužíš snad tolik po svém zlatě?“

„Nepotřebuji a nechci vaše krvavé peníze,“ odvětil Iškariot důstojně, „Ale sám nejlíp víte, mistře, že tahle hra tady končí. Jinde bychom dopadli stejně, ne-li hůř.“

Kaifášovi zaškubaly koutky úst a pak se rozburácel upřímným smíchem.

„Nechce moje krvavé peníze!“ vyl v nezvladatelném veselí. Luskl prstem a příběhnuvšímu knězi něco pošeptal. Ten odběhl a za okamžik se vrátil s těžkým váčkem. Velekněz ho hodil Jidáši k nohám.

„Zasloužil sis je. Jsou tvé. Rozdej je chudým, jestli chceš. Nebo je obětuj bohům, aby ti odpustili, hlupáku. Klid' se mi z očí.“ Kývl na strážce, aby se chopily Ješuy.

Jidáš si skousl rty a vycouval z místnosti. Váčku s penězi nevěnoval pozornost.

*

Petr se kradl uličkou, přitisknut ke stěně a ostražitě se rozhlížel. Náhle se za ním strhl povyk a do uličky vtrhla skupinka obyvatel, ve tváři směs hrůzy a jakéhosi zvráceného nadšení.

„Hej, ty!“ křikla na Petra jedna z žen, „Na co čekáš? Pilát bude soudit zrádce, poběž s námi!“

„Koho?“ zeptal se Petr.

„Ha Nocriho přece! Neznáš ho snad?“

Petr polkl. Pak zavrtěl hlavou.

„Neznám ho. Přišel jsem do města s vojáky. O žádném Ha Nocrim jsem nikdy neslyšel.“

Žena ho chytla za paži.

„No tak poběž, ať o to nepříjdeš.“

Nezbylo mu, než se nechat táhnout.

*

Pilát Pontský se vítězoslavně rozhlédl po shromáždění.

Všichni jsou posraní až za ušima, pomyslel si. Budou mi zobat z ruky.

„Stojí tu před tebou bandita a vlastizrádce, lide zalémský!“ rozpažil ruce. Nebyla to tak úplně pravda, Ješua po přestálém mučení spíš klečel, než stál, hlavu svěšenou na prsa pokrytá zaschlou krví.

„A co uděláme s banditou a vlastizrádcem?“ zeptal se Pilát a vychutnával si zděšení davu před sebou. Lidé se po sobě nejistě dívali. Po nekonečně dlouhé chvíli vykročil kupředu blondatý mladík se zjizvenou tváří.

„Smrt!“ zvolal nejistě, takže to znělo spíš jako zoufalé zajíknutí.

„Jakže?“ zahřměl Pilát jeho směrem.

„Smrt!“ zvolal mladík hlasitěji a zvedl zatnutou pěst.

„Smrt!“ zvolali lidé kolem něj.

„Smrt vlastizrádci!“ zabouřil dav.

Ješuoovi velitelé, zamíchaní do davu, sklopili hlavy.

„Smrt,“ zašeptali.

*

„Tímto se odsuzuje ke smrti ukřižováním, pro výstrahu ostatním podvratným žvlům, na hoře Golgotě,“ oznámil Pilát. Dav propukl v jásot.

*

Jidáš se se sklopenou hlavou propletl uličkami města Zaléma a prošel Západní branou.

„Co bude teď, Bože? Co uděláme?“ mumlal si pro sebe.

„Jidáši!“ ozvalo se mu za zády. Hlas, který ho volal, se třásl vztekem a patřil ženě. Jidáš ho okamžitě poznal. Pomalu se otočil.

Před jejím pohledem sklopil hlavu.

„Podívej se mi do očí, pse!“ zavrčela Marie, stojící na hradbách, napůl natažený luk v rukou. Jidáš hlavu zvedl.

„Udělal jsem, co jsem musel,“ řekl.

Marie natáhla luk a zamířila.

„Chcípni,“ odplivla a vystřelila. Šíp ve zlomku vteřiny vyplnil Jidášovo zorné pole, než mu projel levým okem.

*

V den popravky se slunce vyhouplo na oblohu velmi brzy a již od rána pálilo s nezvyklou silou. Muži, kteří stloukali na hoře Golgotě kříž, byli propoceni jak nikdy v životě, sípali a lapali po vzduchu a proklínali Piláta, že nenechal toho zločince jednoduše ubít k smrti.

I přes panující vedro se na hoře shromáždilo nečekané množství lidu. Postávali ve skupinkách, posílali si vaky s vodou, kterých s sebou vzali neprozřetelně málo, a šeptali si.

„Možná ho Bůh zachrání.“

„To by sakra měl, jinak bychom všichni, co jsme pro něj bojovali, byli za blbce.“

„Kušujte! Ten muž mi vrátil zrak!“

„Já trpěl malomocenstvím (*kruh kolem dotyčného se náhle rozšířil*) a podívejte se na mě teď!“

„Stane se zázrak. Určitě.“

Když pak spatřili, že se v patách vozu s odsouzeným ženou těžké černé bouřkové mraky, i přes zděšený či nadšený výskot je to snad ani moc nepřekvapilo.

*

Za prvních dešťových kapek smýkli vojáci Ješuu z vozu a jali se ho přivazovat ke kříži.

„Tady máte,“ řekl velitel a pohodil na zem váček s hřeby, „Přibijte ho.“ Voják u Ha Nocriho pravé ruky se otrásl a vrhl na velitele tázavý pohled.

„Tomu už to neuškodí,“ zašklebil se ten, „a lůza si aspoň víc užije.“ Ukročil, aby lidé za ním dobře viděli. Voják ještě chvíli váhal, pak se natáhl pro hřeb a nasadil ho Ješuuvi na zápěstí. Od dosud nehybného těla se zavřenýma očima se k nebi vznesl nelidský skřek.

*

Sotva katovi pohůnci kříž vztyčili, spustil se z mračen, převalujících se nad Golgotou, strašlivý liják. Vojáci vydrželi chvíli, než se za hlasitých kleteb a dovolávání se všech bohů rozprchli. Lidé trpělivě stáli, snášeli nepřízeň počasí a čekali na zázrak.

*

Petr přistoupil ke kříži a otočil se k davu.

„Hle! Zde umírá boží muž, náš přítel a ochránce. Je jako vlastní syn Nejvyššího! Umírá, protože jsme selhali!“ Jeho staří přátelé k němu pomalu přistoupili.

„Odpusť nám, příteli!“ zvolal Jan. Nad Golgotou se zablesklo. Ješua otevřel oči.

*

Naposledy se probral k vědomí, ačkoli se tomu už tak dávno nedalo říkat. Netušil kdo je, kde je, ani proč tam je. Jediné, co viděl, byla záplava jasného světla. Jakýsi starý muž s dlouhými vlasy a plnovousem ho jemně uchopil za rameno. Vybavilo se mu, že by to mělo bolet, ale už netušil, co bolest znamená.

„Lépe jste to nemohli vymyslet, můj synu,“ pravil ten stařec, „Nyní je v jediném mocném úderu rozdrtím všechny.“

*

Ha Nocri otevřel oči, napůl vyvrácené v sloup a zakalené šílenstvím.

„Bože!“ zakrákoral zlomeným hlasem. Dav pod ním utichl a všichni k němu zdvihli tváře.

„Šiřte tato slova! Umírám, abych vykoupil vaše hříchy! Myslete na jediného pravého Boha a modlete se k němu!“ Odmlčel se a zachrchlal. Z úst mu vytekl pramen krve.

„Otče!“ zvolal v posledním vzepětí hlasem jasným a mocným.

*

A nad křížem se roztrhly mraky a jediný paprsek slunce ozářil odsouzencovu tvář, čistou a nadpozemsky krásnou.

Lidé padli na kolena a začali se modlit.

*

V tu chvíli vytryskla veleknězi Kaifášovi krev z nosu a amulety, kterými byl ověšen, se rozpadly na prach.

„Bohové!“ zvolal, „Co se to...?“

Pak se pod ním roztrásla podlaha.

*

A kdesi daleko, možná v jiném univerzu, možná ve snu, se mohutný stařec, s vlasy a vousy zvicími bájných mořských hadů, rozehnal svým kopím a proklál hrud' dalšího boha.

Epilog, Syn boží

„A tak ho zrádce Jidáš, zbabělý a ustrašený, prodal za...“ Stařec se rozkašlal, a když se uklidnil, rozhrábl větví dohasínající ohniště.

„...za směšnou částku třiceti stříbrných, a tak ztratil i poslední zbytky svojí cti. Ale Ježíš mu odpustil. Vzal jeho hlavu do dlaní a řekl mu: ‘Jidáši, příteli, udělal jsi, co jsi musel.’ a pak ho políbil na čelo. Jidáš ale nakonec nevydržel se svou vinou, a když Ježíše ukřižovali, oběsil se na stromě poblíž. Těch třicet stříbrných se mu pak vysypalo z kapsy a připomínalo lidem jeho podlou zradu.“

Stařec si ořel zpocené čelo a zamrkal na své mladé posluchače pravým okem. Místo levého měl ohydnou díru.

„A to je pro dnešek všechno, mládeži. Věřte v Pána a šířte příběh Jeho syna.“

Jeden z mladíků zvedl ruku.

„Ano, chlapče?“ kývl stařec.

„Vydáš se do Říma poslechnout si kázání Otce Petra, svatý muži?“

„Nevydám, chlapče,“ odpověděl stařec, „Nemyslím, že by mě viděl rád...“

Jaroslav Velinský

Orlandův nápad

Seděl jsem právě za svým redakčním stolem a smolil článek o postupu tání Ferrarova ledovce prováděného experimentálně Highlandovou metodou, když mě zavolal šéf a řekl mi, abych zajel do reklamních ateliérů koncernu Morgenstern, kde pro mě něco mají.

Pokud jste nikdy nenavštívili Antarktidu, přesněji dvojměstí Vanda-McMurdo v Jižní Viktoriině zemi, je možné, že vám jméno Morgenstern nic neříká – ale pijete-li zdravotní nápoje, jistě znáte MORGENVIT, případě MORGENVIT SPECIAL. Pochází od Morgensterna stejně jako spousta dalších pochutin vyráběných vesměs ze sóji a rybí moučky. Ujišťuju vás, že to nepoznáte – i když samozřejmě není nad pořádný karbanátek z vepřového a hovězího půl na půl. Starý Allan Wilkes Morgenstern spí čtyři hodiny denně a zbytek dne si láme hlavu nad nějakou další nevidanou pochoutkou, která by chutnala jako nektar s ambrózií dohromady a vyráběla by se z mletého čediče s přídavkem planktonu – jedna lžíce na dvě tuny štěrku.

Morgensternův mladší bratr John Lewis je guvernérem Jižní Viktoriiny země. Je to funkce k ničemu a taky ji nikdo z ostatních sektorů nebere vážně, snad kromě Angličanů. Sověti mají místo toho vědeckou radu, Norové a Argentinci jsou na tom podobně a Belgičani z Roi Baudoin si každý rok volí starostu. U Japonců rozhodují vojáci (pořád jich ještě pár mají) a u Francouzů nejspíš královna krásy.

Morgensternové jsou demokrati; v čele opozičních republikánů stojí Duponti, kteří nadělali jmění na televizi a módě. V tuhle chvíli, kdy mě šéf poslal do reklamních ateliérů Morgensternova koncernu, bylo krátce před volbami a v zastřešených ulicích plných smogu se překřikovaly telestěny – napůl pro Morgensterna a napůl pro Duponta. Jel jsem metrem a vystoupil přímo pod ateliéry v Jižním hydroponickém parku.

Šéf ateliérů se jmenoval Tino Serghini a trochu jsme se znali z módních přehlídek; dovedla mě k němu sekretářka, která blýskala skleněnou parukou, porcelánovým chrupem a kontaktními čočkami. Serghini mi ukázal na průhledné křeslo a zeptal se, co budu pít.

Požádal jsem o sladomléčné fredo-frigo s ledem a čekal, kdy se vymáčkne; zdál se mi poněkud nervózní, listoval nějakým zápisníkem sem a tam a poťukával si šestibarevnou tužkou o zuby. Zvenku bylo slyšet hulákání telestěn a v rohu exkluzivní kanceláře se svíjela kinetická plastika v podobě žirafy se třemi vrtulemi a ruksakem.

„Znáte naši reklamní figurku Sunnyho?“ řekl Serghini konečně.

„Toho Irčana? To se ví.“

Kdo by ho neznal! SUNNY VÁM RADÍ, SUNNY DOPORUČUJE. HOSPODYŇKO, VĚŘ SUNNYMU. JOHNNIE, SUNNY JE TVŮJ KAMARÁD! Ve vizi vyprávěl dětem pohádky, kde vždycky vyhrál ten, co se živil Morgensternovými sušenkami KEKS-REX. Sunnyho pihovatá tvář s bambulkou nosíku a zrzavou kšticí se významně šklebila ve všech výkladech.

Ale co opravdu udělalo Sunnyho Sunnym byl osobní styk s veřejností. Stojíte před výkladní skříní a váháte mezi dražší a lacinější plechovkou ÚSTRICOVÉ POCHOUTKY. Vtom vás někdo popadne za rameno – a on je to skutečný Sunny. – Příteli, LEVNĚJŠÍ je to pravé, prohlásí. – Vaše spokojenost, náš cíl. Týmy našich odborníků na vás myslí dnem i nocí. Kupte si tu lacinější a vezměte si jich hned tucet. Dobrou chuť!

Sunnymu prostě neodoláte a koupíte tucet lacinějších plechovek, takže utratíte čtyřikrát tolik, než kdybyste koupili jednu dražší. Sám jsem mu jednou naletěl taky, navíc s ultrazvukovým čističem fotografických objektivů – koupil jsem hned tři, ačkoli používám jenom jeden aparát a ten je navíc majetkem redakce.

„Je neodolatelný,“ řekl jsem Serghinimu, když se zase neměl k řeči.

„Je to grázl,“ řekl Serghini. „Ale snad bych vám to měl říct od začátku, když už jste tady, pane Bigsi.“

„Myslel jsem, že jste mě kvůli tomu pozval.“

„Já? Ani nápad. To udělal on.“

„Prosím vás... Sunny?“

„Jo, Sunny. Jeden z nich.“

„Jeden z nich? Nerozumím.“

„Sunny je android,“ řekl Serghini. „Jakpak myslíte, že by stačil za den oběhnout všechny prodejny a obchodní domy? Nechali jsme jich vyrobit dvacet a počítač jim naplánoval rajóny tak, aby se nemohli nikde setkat. Přesto se zřejmě setkali, ačkoli nechápu kde.“

„A co v noci?“

„Jsou vypnutí.“

Androidi už dávno nebyli žádná novinka; člověk na ně narazil ledaskde. Proti lidskému personálu měli řadu výhod a byli naprosto spolehliví. Pokud se ještě někde neuchytili, bylo to jejich vysokou cenou; amortizovali se po třech až čtyřech letech provozu. Se svými syntetickými materiály byli od člověka skoro k nerozeznání, snad jen podle toho, že byli vesměs hezčí. Podle předpisu byli na zápěstích obou rukou označeni barevnými čísly podle stupně odbornosti, jenže Irčan Sunny nosil kožené rukavice. A ty jeho pihy vypadaly tak nefalšovaně irsky!

„Proč mě Sunny pozval do ateliérů?“ zeptal jsem se.

„Kvůli publicitě,“ zabručel Serghini.

„Copak jí nemá dost?“

„Přišel mě vydírat,“ na to Serghini znechuceně. „Dávali jsme tady právě dohromady plán jedné kampaně... Sedělo nás tu asi osm nebo deset. Najednou sem vpochoduje Sunny, odstrčí sekretářku a bouchne mi pěstí do stolu. Vidíte tu prasklinu? Abychom ušetřili, nechali jsme jim v končetinách jenom ocelovou kostru obalenou pěnoplastikem – bez těch měkkých a zatraceně drahých pseudosvalů z formolu. Když vám takovouhle prackou někdo bací do stolu, můžete být rád, že ho nepřerazí vejpůl.“

„Proč vám praštil do stolu, pane Serghini?“

„Přišel jako mluvčí těch ostatních devatenácti. Chtějí pravidelný plat, řádnou dovolenou, důchodové zabezpečení a tak dále.“

„No... To je spíš k smíchu, ne?“ řekl jsem.

„Myslíte?“

„Co jste mu na to řekl?“

„Co jiného, než aby mazal do svého rajónu,“ na to Serghini a loupal okem po kinetické žirafě, která se najednou rozdováděla. „Víte, co mi na to řekl? Budu vaši odpověď tlumočit naší odborové organizaci, pane Serghini. Co tomu říkáte? Za chvíli budou chtít volební právo a budou hlasovat pro Duponta, ne?“

Zasmál jsem se.

Serghini se zvedl od stolu, došel k žirafě a vypnul ji. „Vy se bavíte,“ řekl. „Včera mi přišel vyhrožovat novinami – a dnes už mi tu sedí pan Bigs. Právě pan Bigs s tím svým smyslem pro novinářskou etiku. Samozřejmě že to rozmážete, co?“

„Vždyť jste mi to nemusel říkat, pane Serghini.“

„Řekli by vám to sami.“

„Když je v noci vypínáte – nic jste proti tomu nepodnikli?“

„Jakpak ne. Zaplatili jsme četu specialistů, aby našla odchylku v konstrukci; předpokládali jsme, že to všecko vzniklo v hlavě jednoho z nich. Stává se, že při nějakých zkratech propadne android mylné domněnce, že je člověk. Nevím, o jaké zkratky jde, nejsem odborník. Řekl mi to inženýr Swayne, který je programuje.“

„Toho zkratovaného jste nenašli.“

„Ne. Jsou všichni stejní a v pořádku. Museli bychom se jich zbavit všech najednou a to je drahý špás.“

„Takže vás dostali.“

„Jo,“ připustil Serghini.

„Budete jim muset vyhovět, že?“

„Vím já? Viděl jste někdy placeného andyho? Můžete mi říct, co budou s penězi dělat? A co s dovolenou? Pojedou na Riviéru...?! A k čemu jim bude důchodové zabezpečení?“

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Kdybych řekl, abyste o tom nepsali, to bych asi chtěl mnoho, že?“

„Když si to vyjednáte se šéfem,“ řekl jsem. „Jenomže oni půjdou do jiné redakce.“

„Ostatní redakce jsou Morgensternů,“ řekl Serghini a sáhl po telefonu. „Díky, pane Bigsi. Sekretářka pro vás má malou pozornost.“

„Jako by se stalo,“ řekl jsem a šel. Blyskotavá sekretářka mi vnutila obálku bez hlavičky a doprovodila mě k východu. „Jak jste se cítila, když vás Sunny odstrčil?“ zeptal jsem se jí.

„Nevalně, pane,“ odpověděla. „Sbohem.“

Když jsem se ocitl v podchodu metra, vzal mě kdosi silně za loket. Ohlédl jsem se a setkal se s rozšklebeným irským ciferníkem Sunnyho; lidi kolem si na něj ukazovali a smáli se.

Nějaká holčička si mermomocí chtěla sáhnout a Sunny ji pohladil rukavicí po vláskách.

„Co je, Sunny?“ zeptal jsem se.

„Nemyslíte, že jsem vám dal prima tip?“ zakřenil se.

„Neděláte dobře, Sunny,“ řekl jsem. „Uvidíte, že vás nakonec vypnou.“

„Houby s octem,“ řekl a ztratil se v tlačeni.

Šek byl vystaven na neuvěřitelnou sumu tří stovek; řekl jsem si, že ho Serghinimu příležitostně vrátím.

Šéfredaktor dělal jako by nic a já také – majitel našeho listu byl finančně zainteresován v ANTARCTIC ELECTRONICS, odkud pochází většina mikrosoučástek androidů. Vrátil jsem se ke svému tavení ledovců, ale hned nazítří jsem zavola Serghinimu.

„Zdravíčko,“ řekl mi. „Přece jen jsme na to kápli.“

„Vážně?“

„Jakpak by ne. Předěláme jim exteriér, příteli. Sunny už se stejně okoukal. Mluvicí koník Click – to je to pravé. Dovedete si představit koně, který se ptá po platu a chce založit odborovou organizaci?“

„Nepřijde to dráž, než noví androidi?“

„Zdaleka ne. Elektronika zůstane, postavíme je na všechny čtyři a natáhneme na ně pěkně grošovanou kůži. Na hřívu dostanou růžovou mašli a na oči táááakovéhle řasy. Už modýlek je rozkošný.“

„Volám vám kvůli tomu šeku,“ řekl jsem. „Mám ho vrátit poštou? Nedám se zkorumpovat, pane Serghini.“

„O žádném šeku nevím,“ odpověděl. „Pozdravujte šéfredaktora.“

Nijak se mi to nezamlouvalo. Dejme tomu, že si přece jenom jeden Sunny myslí, že je člověk. A najednou se probudí jako kůň. Co dokáže takový frustrovaný kůň s ocelovými nohama? Může roztřískat kancelář na maděru i se Serghinim.

Za týden nato už jsem jednoho z nich viděl; zdálo se, že působí náramným dojmem – také proto, že poslední kůň Antarktidy zesnul před sto sedmdesáti léty na nešťastné Scottově polární výpravě.

Ujížděl jsem právě svým snow rangerem do třetího obvodu, kde se mělo konečně začít s dlouho slibovanou asanací; udělal jsem tam pár rozhovorů a natočil krátký šot pro Supervizi. Když jsem se vracel přes staré obchodní centrum, kde už dnes živoří jen pár hokynářů a vetešníků s obnošenou polární výzbrojí, zahlédl jsem u jednoho usmoleného výkladu povědomou postavičku. Pomyslel jsem si, že mě klame zrak, ale nedalo mi to; objel jsem blok ošklivých zrezivělých baráků a pomalu se sunul podle chodníku z duralových profilů. Když jsem znova dojel k výkladu, postával tam chlapík ještě a hladově zíral na pyramidu krabic PP – planktonových placiček, které bych nechtěl jíst ani po smrti.

„Sunny,“ zavolal jsem na něj pootevřenými dvířky.

Nejdřív se mi zdálo, že se dá na útěk; pak mě poznal a sešklebil svou pihovatou tvář do typického úsměvu.

„Vy jste člověk, co?“ řekl jsem.

„Jo,“ kývl. „Jak jste to poznal?“

„Žádný andy by nikdy neřekl *houby s octem*,“ odpověděl jsem. „Čím jste to praštil Serghinimu do stolu?“

„Měl jsem v rukavici litinovou přírubu.“

„Dáte se pozvat na karbanátek?“

„S radostí,“ řekl a nasedl.

„Kdo vlastně jste?“ zeptal jsem se.

„Kdo bych měl bejt,“ zabručel. „Hladovej komediant. Už tři měsíce jsem nezavádil o angažmá... Neměl jsem to špatně vymyšlený. Kdyby ty prachy pro dvacet andíků odkejvali, vybral bych si je sám. Měl bych na cestu z týhle zatracený všivý zmrzlý Antarktidy.“

„Kolik potřebujete?“

„Dvě stovky by to spravily... Jel bych třetí třídou.“

„Náhodou tady mám šek,“ řekl jsem a podal mu ho.

Hlasitě polkl. „Ale to jsou tři stovky, pane.“

„Mně na nějaké té stovce nesejde, Sunny.“

„Jmenuju se Ohlsen,“ řekl a stopil šek. „Taky jsem nebejval jen tak někdo, pane. Pamatujete na Orlanda?“

„Orlando, muž tisíce tváří?!“

„Jo. To jsem já, pane. Udělat ze sebe Sunnyho, to pro mě byla hračka. Ale koně, pane – koně ze sebe udělat nedokážu.“

Františka Vrbenská

Kotě v láku

„Do kdy máš ty zlatáky přinýst, Keneo?“

„Říkal Skopčáckej výběřčí, prej do tří do rána. Nerad bych dopad podobně,“ vyčouhlý brejloun kývl palcem přes ulici k parku.

Cedule s ulámanými rohy hlásala: "Šlapat na trávník zakázáno!" Pod nápisem trčela noha v okované holině. Z cupaniny overalu jukal kolenní kloub s červíky svalů. Tkáně naporcované výbuchem si hověly v záhonu jako žampióny. Část nebožtíka přelachtila nad vozovkou, aby přistála na mobilním poutači baru. Zdemolovaná ruka lapala po řadrech blikající krásky.

Zástup mrtvého míjel jako řeka naplaveniny na pobřeží. Jen tučný šedý tvor, zmutovaný potkaní samec nebo zdegenerovaný goblin z labyrintu pod bývalou stanicí metra, zbytky v trávě obcházel s bázlivou lačností.

„Doprčic!" Arnulf Massini, barový vyhazovač, zašilhal nad potřísněnou výlohu k poutači, odkud pramenily temné čurky. „Tendle bordel nasviněj bombičky, co je smrkáči z gangů dělaj z pikslí od pitiva. Brácho, vidíš vedle hnátu čouhat ten kus titanovýho táhla?“ Bujaře poklepal na přílbu, kterou třímál v podpaždí: „Nemít šichtu, jedu s havranama přímo na bourárnu, študovat inovace.“

Návštěvy na prosektuře patřily k jeho profesi. Tempo změn v kyberware a genetickém vkladu ho nutilo doplňovat odborné znalosti... stejně jako dbát na fyzickou kondici. Zneškodňoval hbitě a zodpovědně. V pracovním chitinovém brnění podle bezpečnostní směrnice, přílbu v podpaždí, opasek obtížený výzbrojí, působil mohutný Arnulf velkolepě a maličko komicky.

Jeho vysoký přítel navlečený do mikiny s odřeným potiskem nervózně přešlápl. Skoro ženským gestem si upravil culík temných vlasů, který mu spadal přes hubená záda až k pasu.

„Na mně se moc nenaučíš, jestli tam zejtra skončím," Keneo Parker vrátil svého společníka k akutnímu tématu. „Zatracený Skopčáci! Daněj úlovky ze svejch gamesů progresivně.“

Z plastické lékovky vysypal na dlaň hrst mincí a pamětních medailí. Obíhaly v kupní síle odlišné od nominální hodnoty a zastupovaly oficiálně překonaná platidla. Šedá ekonomika, podsvětí, houmlesové. Bankovním převodem se porce fetu hradí nešikovně. A když bydlíš ve skulině panelů pod výpadovkou, schází ti zubní elektrokartáček, natož kreditka.

„Bejku, proč si tak moc vyhrával?“ zahučel Arnulf. „Kams vrazil ty prachy? Dybys vodlejšval na zlý časy!"

Kolem se s hravým jekotem přehnal tlupa mláďat v modrožlutém pomalování; plastovými samostřily lovili postaršího somráka. Usmolené cípy bezdomovcovy bundy trhaně povlávaly mezi davem, který neúčastně uhýbal z cesty.

Keneo pokrčil rameny. „Jsem dobrej - v Sixpinu, Dračím potrubí, a v Apokalypse tuplem," poznamenal spokojeně. „Zaslouženě se odreaguju s mindama, chlastem... no jo, nejvíc s nirvánou. Všecko je mastný! Na výpalný nevybude."

Nirvána plnila touhy, smývala starosti, zamykala lidi do cel lačných vidin. Prachatci, kteří neopouštěli bezpečné apartmány či palácové satelity, ji používali v luxusním vybavení. Socky, které se denně dopravovaly někam za prací, dřepěly za řídicími pulty ojetých antigravitorů s nepřítomným výrazem, třpytivou krabičku uchycenou na skrání a připojenou na implantovaného jacka.

Virtuální snění pro každého, kdo na něj splasil finance, se rozmáhalo jako plíseň, virus, módní vlna.

„Na nirvánu bacha," utrousil vyhazovač. „Měli by to svinstvo zakázat. Sem slyšel, že nějak to... kolduje – no, kříží se s mozkovejma vlnama. Zblbneš, nebo někde uvízneš v pseudoprostoru. Nebo vidíš tančit růžový brontosauři.“

„Telencephalonické interference. Takových chybiček ji brzo zbavěj, celý týmy machrů na ní makaj," brýlač významně zatřepal lékovkou s mincemi. „Pak třeba přijdeš o džob, kámo. Osvěžovny, kurvy, cestovky, fetyngři a perníkáři se udržej akorát tam, kde přidusej ceny až pod rohožku.“

Válka zábavního průmyslu nenápadně zuřila v podhoubí města.

Arnulf se zamračil. „Co videokonzole? Soutěže a reality šou a filmy pro pamětníky?! Na co budem s mou Pipinkou koukat?“

„Jo, ty super pořady pomůžou. Přežije! Pořád v branži běhá dost škváry. Firmy potřebujou reklamní prostor a štědře si ho hraděj. A ty nahoře hlídaj, aby nás na něčem nakrmili zpravodajstvím," těšil vyhazovače Keneo.

„Nebejt nirvány, nezvýšily Společnosti poplatky z automatů," rozumoval Arnulf a vhrnul se s Parkerem zpátky do baru.

Ozývalo se odtud skučení, mísilo se do produkce skvašové kapely na pódiu a do monumentálního projevu moderátora na holopanelu v pozadí místnosti, komentujícího záběry z celoplanetárních slavností tenisu. Mezi stolky se svíjel svalnatec v ostře brčálovém suprakoženém body, lebku tetovanou do šachovnice. Srdceryvně vyl a chňapal uskakujícím hostům po lýtkách tygřími špičáky.

„Magor předupanej," soustrastně vzdychl Arnulf, odepjal z opasku elektrický obušek. „Vomluv mě, mám zástoj."

Syrovou píseň vystřídaly ostřejší zvuky zápasu; nadrogovaný zelený raplík v nečekaném odporu tasil proti vyhazovači self-defender.

„Prej seš v průseru," naklonil se ke Keneovi barman, hlas mu kolísal mezi důvěrnou účastí a dychtivostí.

Po holopanelu běžel obraz jakéhosi z nesčetných lokálních konfliktů, o nic méně urputných, než šarvátky na ulicích megaměst. Zčernalá nafouklá tvář, vír papírů a toulavý pes.

„Půjč mi," ušklíbl se Keneo, „nebo Skopčáci udělaj z mý držky mičudu."

Mrňava za pultem ucmrndl do číšky jedovatě fialovou tekutinu.

„Mno," mlaskl, „dvacet stříbrnejch a zlatej kozlík, pravej. Sežeň mi dodavatele! Toho posledního včera sejmuli ranaři z Novýho Grínpisu," mávl k chladičí skříni.

Průsvitné kontejnery hýčkaly nahé mrtvolky drobných tvorů v pikantním nálevu, hlodavci, holoubata, kořata - křupavá, vyhledávaná specialita. Poslední z volných živočišných druhů přežívaly v megapolích a nahrazovaly manka v zásobování, stále dramatictější zásluhou energetických skluzů, pohrom a úbytků obdělávané půdy.

„Dlouhý prase bys bral?" zeptal se Keneo věčně, užívaje starý papuánský výraz. Mimo havěti obývala město jiná lovná zvěř, na stanicích podzemky nabízeli překupníci plastické sáčky s porcemi tmavorůžové svaloviny. Ostatek těla, pokud byl v dobrém stavu, putoval na náhradní díly. Nebo v obráceném sledu... Všechno se dá zužitkovat!

Barman sešpulil rty. „Choděj kontroly. Podmazávat je nákladný."

Keneo luskl prsty, něžně odsunul servírku v pěřovém toplessu. Přešel k herním setům. Gambleři se pohupovali v závěsných křeslech, virtuální členky lemovaly zkřivené obličejce. Z displejů, na nichž mohli diváci sledovat průběh každé hry, přšely duhové záblesky. Žíhaly postavy několika tipařů, co glosovali schopnosti gamblerů a uzavírali sázky na skóre.

Z holopanelu digitálně pištěl novorozený syn místostarosty, vytoužený výsledek genetické optimalizace a umělé líhně, od zplození in vitro až po simulovaný porod. Blažená maminka zářila. Děťátku byl slavně vpraven mikročip s rodným číslem SIN - identifikací pro celý život, legalizací existence řádného občana, požehnanou přístupem k věnnému osobnímu kontu...

„Tývole, takhle báječný zejřky bych taky bral! Jó, my se o ty svý musíme přičinit. Vokáči, nepřihodíš si?"

Keneo se ušklíbl a zavrtěl hlavou. Nešlo jen o peníze, ale opojení ze hry, scházela mu, palčivě vábná jako droga, hlodavá jako milostná lačnost... Dokud nesloží podíl z výher, nesmí pařit. Vládní opatření, které se pokoušelo sledováním totožnosti regulovat gambling, selhalo. Softwarový sokl registrace, nezbytný při vstupu do sítí, občas s úspěchem užili majitelé setů a správci herních svazů k ochraně vlastních zájmů. Když se povedlo hráči systém ošidit, daň z úspěchů fungovala jako výstražná metoda.

Přesunout se do jiné megapole? To mu nedovolí... leda až splatí dluh, mincemi, nebo krví. Strach Keneovi ledově zakroutil žaludkem.

„Bysem ti helfl, ale prachy vode mě nečekej," hekl Arnulf vedle jeho ramene. „Potřebuju je pro Pipinku - držíme se spolu, ne jako ty s Miriam... A splácíme kvartýr, žrádlo, teče nám i skoro pitná voda!“ Sebral se stolku ubrousek a otíral do něj potřísněný nástavec na pěstní klouby s ocelovými ostny napuštěnými vteřinovým sedativem. „Jo, vedle v marketu vedou na černo kyslíkárnu, lidi si tam zvykli chodit na šluka čistejch molekul. Nemaj, kdo by jim uměl vyměnit kyslíkový nádrže... zaplatěj ti za konexi."

„Za provizi dohodím šikulu, co si poradí i s pojistkama," slíbil Keneo.

Na parketu tančili, naháč ověšený kůstkami a střepy zpola vážně předváděl šamanské zaklínání. Hudba překryla zpravodaje na holopanelu. V lesku světelných tónů se ztrácely profesionální záběry vyprahlé stepi a děvčete v kusu květovaného přehozu. Vyzábělé tyčky dětských zápěstí tížily skloplastové náramky. Škubalo sebou v porodních křečích na lůžku zrudého prachu, osamělé mezi žebrajícími utečenci a mužem s kamerou.

„Tak z voleje? Nesosneš si data v bázích?" broukl nedůvěřivě Arnulf a kývl palcem ke globalnetovému slotu ve stěně. „Deck nebo redukci k jacku najdeš u baru. Ne - ? Ty přece máš rodný numero? Nezrušili ti ho? Že sis nezaplatil registraci? Esli potřebuješ, votevřu kontakt neo-netu na svý ID."

„Redukci... ! Nesnáším vylepšení - neurospoje a telematický čipy zvlášť. Jsou z nich migrény," zahučel Keneo, významně posunul konzervativní brýle ke kořeni dlouhého nosu. „Všechny informace si nosím ve svém mozku, vyznám se v nich bez berliček, nic mi to nesmaže, ani nechytinu kybervirus."

Arnulf odfrkl. Sám už likvidoval pár virovou infekcí šílených deckerů. Fuška, byť méně děsivá, než se zbavit cvoků z Klubu svobody, alternativních extremistů. S portrétem svého ideového guru, vědce-teroristy Unabombera Kaczyinskiho na tričku bojovali sabotážemi proti industriálně technologické hydře, která zbavila člověka volnosti a zničila svět. Mimo klasických zbraní ovládali přírodní magii, domlouvali se telepatii - odporní, zvrácení, pošahaní mentálníci! Odplivl pod etážové topení na úsporný komunální odpad.

„Doprovodil bysem tě ke Skopčákům, kámo. Akorát že mám v noci takovej zástoj... Tak aspoň - “ ukázal Keneovi pro štěstí palec v pěsti.

Osm večer

Lidi si zvyknou na ledasco, uvažoval Keneo. Jiný svět, jiné možnosti. Stál uprostřed kolonie zahrádek, rozložené po navážce odpadů. Ve dne oranžová, nachová, smaragdová zem teď pod sinavým světlem mračen bělavě fosforeskovala a vydávala rybí pach. Decentní záře jako by vycházela i ze stromků a záhonů, ale nikomu to celkem nevadilo.

Keneo Parker si v tom světě našel platformu: dohazovač, zpravodajce, vyjednač. Budoval mimo všudypřítomný vesmír neo-netu vlastní komunikační stezky, staré, pružnější a spolehlivé systémy sběru a přenosu informací. Vyplácely se, ale chtělo to příležitost a čas. Dnes prošmejdil pěšky či v ukradeném antigravitačním skimmeru řadu míst. Shromáždil setsakra málo. V určené nechutně vysoké částce tkvěl vtip věci: opovaž se vyhrávat! A půjčky, příliš nejistá investice v dnešních časech, se nevedou. Škubl rty. Přemázne grázly... ty prachy schrastí!

Mít v mozku správný implantát, mohl by si zavolat parapaticky přímo jinému účastníku komunikační sítě. Sklouzl prsty k zápěstí, náramkový počítač zatíkal a vysunul průsvitnou destičku displeje jako kapesní zrcátko. Bezděčně navolil adresu... Na displeji se zhmotnila úzká tvář mladé ženy pod večerním makepem, pohybovala se, ukotvená k tělu mimo záběr přenosu.

„Miriam - “ chtělo se mu vykřiknout... bleskově zmáčkl spínač. Obraz se zachvěl a ztemněl.

Místo něj vyskočila robustní hlava s potahem ulízaných vlasů. Budila představu syrové kobližky, kterou někdo nabral zespodu lopatou. „Nechávals mi vzkaz,“ zahudrovala. „Jaký že sajrajty seženeš?“

Olízl vysychající rty. „Ambrózii,“ vyhrkl, nabral nevzrušený tón. „Mrtvou vodu. Elixír života. Kámen mudrců.“ Antidepressiva, imunosupresiva. Léky na eliminaci nervových reakcí na kyberware, ty teď letí. A maxihit: séra proti alergiím. Všechno tvrdě nedostatkový zboží. Nechej, nebo ber.“

„Příliš pěkný! Hňácáš ze mě burgr?“ pochyboval těstovitý obličej.

„Potřebuju hmotu. Pět zlatejch doláčů, starou ražbu, na ruku.“

Nízko nad západním obzorem vyrašila zlatá bobule ohně. Rozstříkla se po nebi, vadla v hřmění výbuchu. Ke srážkám skimmerů docházelo v poslední době častěji, jak selhávala navigační centra - nebo někde ruplo chátrající plynové vedení.

„Najdi si vodpověď na uchu," uchechtl se koblížek a zmizel.

Koordináty možné schůzky pošle Keneovi po kurýru, i při užití soukromé frekvence se opatrnost vyplatila. Všechny kontakty, přes osobní minipočítače, vstupy do neo-netu, pseudopatické spoje prostřednictvím satelitů, procházely sítím průzkumných analýz. Nebyl to dýchavičný stát, kdo šmíroval. Sdružené interfirmy si přehmátly z jeho pravomocí, co potřebovaly k zajišťování svých životních procesů. Konečně, disponovaly pro tu činnost nesrovnatelně větší dávkou volnosti a prostředků.

Keneo měl dost důvodů, aby si nechal své myšlenky jen pro sebe.

Devět dvanáct

Pohyblivý chodník ho nesl příměstským centrem, které před dvěma lety nahradilo jezero, park, staleté domky. Vilka v empírovém stylu s plotem nabitým senzory a dezintegrační pole. Žluté světlo na trávníku se skutečnými růžemi. Minidisplej u pancéřových vstupních dveří, na něm tvář jeho bývalého přítele a společníka, upravená, pozitivně optimistická. Jako by se celá její dolní část skládala výhradně z bělostných, širokých zubů, vystavených v chlapeckém úsměvu.

„Pěkný hnízdo, Igy," halekal Keneo do reproduktoru. „Žiješ si, brácho!"

„Bývala tu zanedbaná džungle, než ten zapadákov pozvedli," zabrebtal obraz bráchy Igyho, „smůla, že se musím stěhovat. Firma ruší provoz, přenáší produkci do Laosu. Ještě, že jako supervizor výroby můžu transferovat s podnikem... Takže nezlob se, tvůj podíl z poslední akce ti uhradím, až tenhle dům prodáme. Víš... chyba, mělš vzít pašování papoušků a leguánů, to by byl teprv zlatý důl!"

Keneo zavěsil, sebral kousek štěrků a vyryl na dveře sprostý obrázek.

Devět čtyřicet

Vypátral ho kyborg-chroust se zprávou od těstové hlavy - jednoho ze servismanů, pověřených sběrem informací a službami pro organizace, podobné Skopčákům. Nad levellem bossů tyhle dceřiné podniky srůstaly a podle specifických zákonů vodoteče vtékaly do solidních koryt uznávaných legálních společností. Koblížek sděloval, že schůzku překládá nazítří. Do prdele!

Jednácť patnáct

Keneo šněroval Ďáblův hajzlík, chudinskou čtvrť na břehu těžce se vlekoucí, duhové řeky. Její zamořené vody čpěly na míli daleko. Výškové činžáky připomínaly narozeninové dorty se šlehačkou, které oslavenci zapomněli ve spíži. Na mohylách odpadků před vchody obydlí se strkali pobudové s mutantoidy ze stok megapole. Zabíjelo se tu tak snadno, jako kdysi při vaření lidé rozklepli vajíčko.

Riskoval, místo zbraně užil pravidla pro průchod zdejším peklem. Horečka zoufalství kolem něj vibrovala jako ochranná aura. Ve sklepě mezi otřískaným potrubím střelil tip na léky maníkovi s vizáží zpustlého apoštola.

Čtvrt hodiny po půlnoci

Snížil se k tomu, aby si od albinického deckera mírně sjetého Sněhurkou - lepší, než legendární crack - půjčil nádobíčko a vlezl do neo-netu. Jeho dotaz se proměnil v červíka, prohledával stohy knih, křížoval sluje jako netopýr a plachtil mezi skalami, mrakodrapy páté generace, jako můra ťukal na okna klimatizovaných bytů, která se nikdy neotevřela, prostupoval jimi, šelestil pavučinou svazující nesčetná stébla jmen, údajů, souvislostí...

Jedna pět v noci

S běláskovým deckem pracoval na vstupu do hyperdomu. Zářící budova se vypínala proti hnilobné obloze jak obrovský stan z tisíců třpytivých tabulí, napjatý na pružných prutech z keramooceli; každý z nich měl v průměru desítky metrů a hravě zdolával tektonické křeče churavé Země.

Dekódováno, i bez headware! Málem vítězně zaječel. Jack v mozku (který Keneo programově postrádal) sice urychloval a zdokonaloval spojení, ale na tvůrčích schopnostech a kombinaci nepřidal.

Ve vstupním boxu musel projít kolem identifikátoru. V paměti přístroje scházel Keneův rodný mikročip, zato se umělému intelektu dostalo paklíčové karty: impulsu, který podsunul procesoru data tak zmatená a logická zároveň, že na okamžik rozhodila naprogramované operace. Hlídači u panvizoru v hale se Keneo potvrdil jako host se svým

pravým ID. Dřív, než zřízenec ověřil údaje v adresáři identifikátoru, rozptýlil ho klábosením a exkluzivní krabičkou Malborek.

Keneo rozlouskl zámek rychlovýtahu - stačilo zakouzlit zmagnetizovaným páskem kovu. Ve stém druhém patře vystoupil na umělou trávu chodby. Stěny vydávaly svit mořské vody, kolektor na potraviny se leskl chromem. V koutě disharmonicky zakvílela senzitomatičká skulptura, reagujíc na jeho pocity. Byt číslo AF 578 se otevřel, za průzračnou stěnou silového pole stanul ovadlý, jemný a letitý pierot v tóze z rudé lexarové tkaniny.

Zapípal vysokým hláskem stařeny: „Nadacím přispívám, účast v burzovních hrách nepřijímám, dům neopouštím ani na dobročinné večírky.“

„Nabízím prima zboží,“ mezi ukazovákem a palcem zvedl nazelenalý záznamový krystal. „Přehlídka vašeho hříšného mládí; a za solidní cenu. Za jeden suvenýr z vaší klenotnice.“

Přesně tolik, aby se nerozmýšlela...

Za deset dvě

V marketu u parkoviště pikabusů si koupil kolu a sójové čipsy s chutí syntetického oleje. V zábavně na nároží, kde u stropu rejdivily metareálné kulečnickové koule, kupčičku v elfí mimické masce udal prsten s drúzou smaragdových diod a svůj náramkový počítač. Scházelo v přepočtu půl druhého zlatáku.

Dvě nula pět

Letěl mezi stromy, koruny se v nekonečném chorovodu ukláněly větru, nebe průsvitné jako koupelový gel propadalo mezi jejich zelenými dlaněmi –

Keneo si stáhl virtuální členku. Konec nirvány, ale sebral odvahu k finálnímu tahu. Kurva, nelitoval: ani vteřinu ho nenapadlo zahodit to, co dělal a čím byl. Každý krok, každé nadýchnutí v tomhle nabobtnalém, zparchantěném světě mu dává za pravdu.

Už není čas vydat se domů umýt a převléknout.

V megapoli, bludišti černých nehybných siluet se šperky blikajících, pestrých neonek, čeká prťavá garsonka s papírovou vizitkou „K. Parker“, ucpaným odpadem a zlomkem zkamenělé včerejší pizzy. Žádné kundy, žádný chlast a jen ždibec nirvány.

Jsou opojnější sny...

Zaplatí je. Doprčic, zaplatí - !

Dvě dvacet pět

Řady šedých domů z minulého století, zatlučené obchody, domobranecké hlídky - Skopčákům a jiným Společnostem se nevyplatí zřizovat v téhle čtvrti placenu ochranu. Málo dětí a skoro žádní staříci: bez širší rodiny dlouho nepřežívají. Kluk s perleťově naběhlými cizopasnými výrůstky mezi vlasy ho navigoval spleť schodišť, křídel, chodeb a slanokyselých tučných puchů, k bytu pod půdou. Zvonil a bouchal nekonečnou dobu...

„Miriam... ”

Ženiny pestrobarevné vlasy natupírované spánkem svítily kolem bledých skrání jako odraz reflektorů.

„Lásko... jsem v průšvih... pomoz mi... Naposled.”

„Nikdy jsi se mnou nejednal na rovinu,” vyčetla ostře. „Pořád v luftu a švorc... Nevím, kdo je ta druhá mrcha, ale klidně jsem jí uhnula. Stáls mě moc prachů a černejš nocí. Proč tě ze srabu nevytáhne ona?”

Srdce mu lomcovalo hrůzou a hořkým smutkem, brýle se opotily.

„Miriam - koukni, bylas akorát ty, můžeš si to ověřit. Vadilo ti, že pařím - já toho nechám, přísambůh, jestli chceš, hned teďka, začnem zase znova, podle tvýho... vrátím se i s merglema... ale nenech mě v sejru - ! Miriam... neukecám je - já chcípnu... ”

Tři a čtyři minuty

Nízké popelavé sály bez oken, na betonu podlah opuštěné kutlochy z hadrů, hranaté sloupy obité až na rudé cihly, majáčky spořicích zářivek. Zamžený zrak, krev zběsile cválající cévami, sáček s určenou částkou přitištěný k hrudnímu koši, vyšlápl poslední dva schody naráz. Už tam stáli, v lesklých kombinézách, na prackách elektrické rukavice a řetězové pěsti... Tvrdá trojka vycvičených šakalů-válečníků. A –

„Neseš?” štěkl s despektem první z biců. Kápo. Obličej krytý maskou frajerské přilby, pod zvednutým hledím oči jako cirkulárka.

Keneo jej nevnímal. Díval se na vazbiče hned vedle. „Kámo - ”

Arnulf rozhodil rukama. „Hernajs, splácíme byt! Mám kudlu na krku!”

„Proč nevysypeš ten balík? Seš holej, co?” zaduněl šéf komanda.

„Já - " vypravil Keneo. Nervy mu ztuhly. Co by za ty prachy bylo...

Sen, ve kterém se malomocné město obrací vnitřnostmi ven v tříštění skla a explozích benzínu.

„Tak si to vyžer!" zařval kápo, řetěz šlehl a s ohňostrojem jisker přejel Keneovi přes lýtka.

Bolest mu kupírovala hlas. Zřítíl se na zem, hlavou udeřil o beton, brýle křáply a odskočily. Koutkem oka vnímal, jak si druhý, mlčící muž navléká dračí drápy, superostré bříty nabité vysokým napětím. Arnulf vykračuje k němu –

Zůstal ležet. Čekají, až se bude škrábat na kolena... Vyhazovač s omluvným šklebem sáhl po jeho rameni a vyrazil elektrickou rukavicí. Keneo sebou škubl a překulil se kolem něj, vstříc muži s drápy napřaženými k ráně. Arnulf v bleskovém pohybu dotahoval chňapnutí.

Čichové buňky Kenea nezmýlily... hologram se rozvlnil jako pavučina. Skutečný muž připravený vzadu za sloupy zaskučel a vylétl do vzduchu, jak se mu v jasně modrém biči výboje vrátil zásah, uprostřed dráhy odražený a zdvojený silovým štítem vyhazovače. Arnulf ztuhl. Kápo zasyčel jako unikající ventil.

„Sráči... !" Odhodil řetěz a vytasil těžkého manhuntera, kovový čenich pistole se leskl jako lebka dinosaura. „Ty jedeš s ním! Kurvo!"

„Nemáme ho zabít!" zavřeštěl Arnulf.

V příští sekundě pochopil, na koho manhunter míří. Plastová střela s výbušným jádrem proklouzla štítovou ochranou, objala ho neviditelnými dlaněmi. Ve zvlácnělém čase s Arnulfem smýkala napříč sálem, prorazila jeho tělem cihlovou přepážku a opustila je ve výtrysku rozptýlených tkání. Zanechala na zemi dutou, polámanou loutku.

Keneo se vzepřel na loktech a posunul se o kus dál. Kápo pečlivě zasunul pistoli do pouzdra a vysvětlil: „Měl bys to moc lehký."

Znovu roztočil řetěz, jenž blýskal jak vánoční ozdoby, blížil se, mocná ramena rozšířená kelmarovými chrániči zastiňovala svět. Kroky duněly šerem síně.

Keneo stiskl čelisti. Další úder se mu zakousl nad kolena. Bělostná tma a karmínové vířící kruhy... Každý nerv v srdci vibroval. Otevřel oči. Všude kolem byla jeho krev, cítil čpění spáleniny.

Kápo se sehnul a nastrčil k němu supí zoban přílby. „Kam to chceš nasolit teď, broučku?"

Keneovy rty se stáhly, lícní svaly se napjaly...

Kápo cukl s mrštností, prozrazující kvalitu bodyware. Ze zkušenosti předpokládal hrdý a zbytečný plivanec. Ještě je křápek dobrej: strachy a bolestí vysychá v puse. Přes rychlý úhyb

ucítil lehounký závan, jemňounké píchnutí v měkké kůži pod dolním víčkem. Vzápětí mu zmrzla tvář. Ledový chlad ho obaloval jako výbuch benzínu. Dusil se. Vědomí se spékalo do černé hrudky.

Parchant... tíkla vadnoucí myšlenka, flusl po mně jedovej trn - teroristickej šaman –

Keneo se pracně nadzvedl na bok. Mozek mu ve výbojích bolesti blikal jako pětivoltová žárovka. Donutil ho k práci. Muž s dračími drápy se neprobere dřív než za pár hodin, možná vůbec ne. Arnulf... Smůla. Chudák Pipinka v bytečku...

Natáhl se, uvolnil příchty káповy kombinézy a probral vnitřní opasek. Výsledek pátrání spolu s mincemi ve svém váčku vysypal na podlahu. Jasně hlásky zacinkaly o beton. Přežije to, teď už si byl jistý. Sebral kápův náramkový počítač a navolil číslo stínové kliniky... spolehlivé. Za chvíli tu bude záchranný skimmer.

Oddělil první hromádku minci - na nové nohy.

Druhá část kořisti... Soustředil se, zalarmoval vnitřní síly telepatického spojení. Musí informovat bratry z Klubu svobodných, že posílá další obnos - kolikátý už? Revoluce se bez peněz nerodí!

Keneo se přestěhuje, koupí si změnu ID: třetí díl zlat'áků. Bude pařit dál, bojovat po svém. Užitečné s příjemným, ne? Nemohl se dočkat, až se zase dotkne pružného, hladkého těla komunikačního modulu.

....a Miriam –

Hm. No jo, určitý věci se nedají brát vážně.